

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M. Leighton

#ORPPERSEPHONE

NOTU

ÇOCUKLAR

Tutkudan Sırlara

Optimum Kitap

Optimum Kitap: 28
Dünya Edebiyatı: 26

**KÖTÜ ÇOCUKLAR -2-
M. LEIGHTON**

Kitabın Özgün Adı: Up To Me
Yayına Hazırlayan: Yılmaz Dalgalan
Çeviri: Tuğçe Şirin
Editör: Necdet Akkan
Sayfa Tasarım: Emir Tali
Kapak Tasarım: Emir Tali

Basım: 2014
ISBN: 978-605-4688-17-3
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408

©Türkçe Yayın Hakkı Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla
© Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Copyright ©2012, M. Leighton. 2014, Hayat Yayın Dağıtım

Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

Basım ve Cilt: **PAŞA YAYIN DAĞ. MATBAA**
İTH. İHR. SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
Deniz Köşkler Mah. Dr. Sadık Ahmet Cad.
Reyhan Sk. No: 5/A Avcılar / İstanbul
Tel: 0212 321 48 17 - Sertifika No: 18189

© Kısa tanıtım alıntılarını dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

OPTİMUM KİTAP

Cevizli Mah. Fatih Cad. Atilla Sok. No: 1
Maltepe / İSTANBUL
Tel: 0 216 442 16 42 Fax: 0 216 442 16 42
www.optimumkitap.com / www.kitapsihirbazi.com / info@optimumkitap.com

KÖTÜ ÇOCUKLAR

-2-

"TI

#ORPPERSEPHONE

M. LEIGHTON

Küçüklüğümden beri hep kötü çocuklardan uzak durmam söylendi. Ama bu CASH için ne mümkün!!!

Buket Buse Baran

Kitabı ilginç hale getiren yazarın sona doğru okuyucuyu şaşırtması ve ters köşeye yatırmasıydı. Bu aşk üçgenini bağladığı yer çok iyiydi. Kitaba eklenen gizem ve tehlike kitabı sevmemin diğer bir sebebi...

Hafize Özaslan

O kadar büyük bir merak duymuştum ki, kitabı ilk gördüğüm zaman sadece benim olmalı ve okumalıyım dedim. İyi ki demişim böyle. Kitap beni asla yanıltmadı. Kurgusu, anlatımı, çevirisi ile tamamen kitabın içinde hissettim kendimi.

Kumral Ada

"Cash'in düşündüğü ve aklında olan tek şeyin ben olduğumu söylemesine gerek yok. Bunu onun yüzünde görüyorum, öpücüklerinde hissediyorum. Şu an için tümüyle bana ait. Ve ben de ona aitim."

İnci Puyan - İlle Kitap Blogu

Bu kitabı okuduktan sonra kötü çocuklara karşı olan sempatiim iki kat daha arttı. Bugüne kadar duyduğumuz, okuduğumuz kötü çocuklarla ilgili ne kadar tanım varsa hepsini alt üst ederler. Bu kötü çocuklar başka kötü çocuklar nasıl mı???

kitaplarvetutkunlar.blogspot.com

Tanrım sana geliyorumm.. Cash ahh Cash motorcu ve dövmeli, aşırı seksi kötü çocuğum benim. Nash ise her kızın istediği gibi iyi eğitilmiş ayrıca çok da eğlenceli, kardeşi gibi aşırı seksi bir avukat ve en sevdiğim arabayı kullanıyor: BMW.

romantikoptik.blogspot.com.tr

Konusu çok çok çok güzel. Yazarın hayalgücüne hayran kaldım. Bu tarz kitaplar daha sık yazılmalı ve okunmalıyım. Kitabımızda bir sır var ve bu sırrı öğrendiğinizde kitabın ne kadar güzel olduğunu anlayacaksınız.

mirielenda.blogspot.com

Kitap çok eğlenceli, komik bir dille yazılmış. İnsanı boğmuyor, baymıyor. Elinize aldığınızda ister istemez ne olacak diye okumaya devam ediyorsunuz, meraklandırıyor. Ben enfeksiyonlu, yormamam gereken gözümle okudum düşünün. Elimde değildi merak ediyordum.

raflarinarasindan.blogspot.com

Olivia, Cash ve Nash'in muhteşem öyküsü. İki adam arasında kalan bir kadın. Onun düşünceleri, tercihleri arasında gidiş gelişleri ve tercih yapmaya çalışması. Cash'in sırrını açıklamasıyla kitap daha farklı bir boyut kazanıyor. Güzel bir aşk kitabı okumak istiyorsanız bu kitabı kesinlikle okumalısınız.

Ayşe Aydın

Bir solukta okudum ve devamını sabırsızlıkla bekleyeceğim bir kitaptı. Ah! Cash ve Nash'e bayılacaksınız. Nasıl bittiğini anlamadan bir solukta bitirdim. Bizim ikizlerin bir sırları var ama söy-le-mem...

Meral Çalkın

Bölüm Bir – Olivia

Gözümün ucuyla Dual'in arka tarafında bir lambanın yandığını görüyorum. Ofisinin kapısı açılıp kapanırken Cash kulübe giriyor. Gözlerini kaldırıyor ve gözlerimiz anında birbirine kilitleniyor. Ben istediğim için yüz ifadesini dikkatlice ayarlamış ama bu iş ayak-kabılarımın içindeki ayak parmaklarımı germeyeceğim anlamına gelmiyor. Gözlerimin içine bakan gözleri alev alev. Midem dönüyor, o anda Cash başka yöne bakıyor ki bu çok iyi. Diğer türlü ilişkimizi ortaya çıkaran Cash değil ben olurdum, barın arkasından çıkıp yanına gidip dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıp onu yatağa sürükleyerek...

Gözlerimi ondan ayırarak aklımı onun işine dönmesine zorluyorum.

Lanet olsun.

“Ben hallederim.” diye cıvıldıyor Taryn, barın benim önümdeki kısmında duran kirli bardağa uzanarak.

Gülümsüyorum ve başımla teşekkür ediyorum ama içten içe onun çılgınca ve üzerimde kilitlenmiş amaçlarının ne olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bütün gece boyunca bana iyi davrandı ve neden böyle olduğundan emin değilim. Bana karşı hiç iyi olmamıştı. Açık bir düşmanlık, evet. Kindarca sinsi, evet. Ama iyi? Ah hayır. Bu geceden önce bana soran herkesi Taryn'nin diş fırçasını bıçağa çevirip göz ucuyla bile bakmadan bana saplayabileceğine ikna edebildim.

Ve şimdi, işte burada, bana doğru gülümsüyor ve barın benim tarafımda olan kısmıyla da ilgileniyor.

Hmmm.

Şüpheli bir insan değilim normalde, bu yüzden...

Tamam, normalde şüphe dolu bir insan olabilirim ama bunun için iyi bir nedenim var. Hayatım boyunca karşılaştığım komplocu, yalancı, bencil ara bozucular ve bütün iğrenç insanlar beni biraz şüpheli yapmış olabilir. Ama düzelmeye çalışıyorum.

Her şekilde, Taryn'in bu maskenin altında ne sakladığı konusunda inanılmaz derecede meraklıyım. Ve hayatım üzerine bahse girebilirim ki o dövme derisinin altında bir şeyler saklıyor. Ya da onun hayatı üzerine. Her şekilde.

Neredeyse badem biçimindeki sürmeli mavi gözlerinin içinde çalışan çarkları görebiliyorum.

Yapabileceğim tek şey ise kendime dikkat etmek ve gözlerimi açık tutmak. Bir hata yapıp neyin peşinde olduğunu gösterecek önünde sonunda. O zaman o çarpık aklından neler geçtiğini öğreneceğim. O zamana kadar

bana istediği kadar yaranmaya çalışıp istediği kadar yardım edebilir.

“Yani,” diye başlıyor gelişigüzel bir biçimde bana doğru yürürken.

“Bu gece işten sonra planların var mı? *Noire* gidip bir şeyler içip birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz diye düşünmüştüm.”

Tamam, bu iyice komik olmaya başladı.

Ona bakıyorum, şaka yaptığını söylemesini beklerken ağzımın açık kalmamasına dikkat etmeye çalışıyorum.

Ama şaka yapmıyor. Oldukça *ciddi*.

“Ciddisin”

Gülümsüyor ve başını sallıyor. “Tabi ki ciddiylim. Eğer ciddi olmasam neden sorayım?”

“Hmm, çünkü benden nefret ediyorsun.” diyorum pat diye.

Lanet olsun! Gözlerimi açık tutma planlarım suya düşüyor ve bu entrikasını sürdürmesine izin veriyor.

“Senden nefret etmiyorum. Bu fikri de nereden çıkardın?”

Aman. Tanrım. Benim bu kadar aptal olduğumu mu düşünüyor gerçekten?

Taryne dönüp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Burada olmamalıydım bile. Cash ve ben sadece birkaç saat önce Salt Springs’den döndük. Cash benim çalışıp çalışmayacağımı bilmediği için Gavin benim vardiyamı almıştı. Ve şimdiyse çıplak bir şekilde Cash’in kollarında olmak yerine Marco’nun boşluğunu

doldurmak için çalışıyorum. Oyunlar oynamak için sabırlı olmak istemiyorum.

“Bak, kimi kandırmaya çalıştığını bilmiyorum ama eğer o kişi bensem bundan vazgeç. Senden bir adım öndeyim, Taryn.”

Sarkık kırmızı dudaklarını tartışacakmış gibi açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Masum, kendinden memnun yüz ifadesi, ona daha çok ait olan bir ifadeye dönüşüyor ve iç geçiriyor.

“Tamam, burada ilk çalışmaya başladığında seni biraz kışkırdığımı itiraf etmeliyim. Bunu bilip bilmediğini bilmiyorum ama ben ve Cash önceden birlikteydik. Yakın zamana kadar biz hala... bazı şeyleri çözüyorduk. Yoluma çıkmaya çalışacağını düşünmüştüm. Ama şimdi bunu yapmadığını görüyorum. Ayrıca onun seninle ilgilenmediğini biliyorum. O başkasıyla ilgileniyor bu yüzden bu artık pek önemli değil.”

Bu benim merakımı dürtüyor. “Neden bunu söyledin ki?”

“Neyi? Başkasıyla ilgilendiğini mi? Çünkü onu sarışın bir kızla gördüm geçenlerde ve son zamanlarda dikkati çok dağınık. Ve bu onun normalde olduğu bir şey olmadığı gibi, o tek-kız tipindeki bir adam değil.”

“Değil mi?”

“Ah, hayır! Bunu biliyordum. Cash’le ilişkisi olan herhangi bir kızın, onu değiştirebileceğini sanmıyorum. Ayrıca sarışınların daha aptal olabileceğini düşünmüştüm.”

“Sarışın? Onu birlikte gördüğün kızdan dolayı mı?”

Taryn omuzlarını silkiyor. “O da var ama Cash’in bir tipi var.” diyor, piercingli kaşını bana doğru kaldırıp sarı saçının bir tutamıyla oynarken. “Sarışın.”

Onaylıyor ve gülümsüyorum, bundan etkilenmemiş gibi davranmak için yapabileceğimin en iyisini yaparak. Ki etkileniyorum. Hem de çok. Aslında o kadar çok etkilendim ki şu an Taryn’nin güzel yüzüne vurabilmişim gibi geliyor.

“Neden o sarışınlardan birini seçip onunla birlikte kalmayacağını düşünüyorsun?”

Kahkahası acı dolu. “Çünkü Cash’i tanıyorum. Onun kanı kaynıyor. Böyle adamlar pek değişmez. Ve kadınlar onları değiştiremez. Bu sadece onların kendi hali; onları karşı koyulmaz yapan tarafları ayrıca. Hepimiz sahip olamayacağımız şeyleri istemiyor muyuz?”

Tekrar gülümsüyorum ama bir şey demiyorum. Birkaç saniye sonra havlumu alıyor ve barı silmeye başlıyor. “Her neyse, bunun üstesinden geldim. Sadece düşmanlığı gömdüğümü bilmeni istedim.”

“Buna sevindim.” Demeyi başarıyorum.

Erken temizleme görevleriyle kendimi meşgul ediyorum. Dual’in kapanışına bir saatten az bir süre var. Bununla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum ama bildiğim tek şey bunun ilk adımının kendimi meşgul tutmak olduğu. Fakat hiçbir iş meşguliyeti, kafamdaki karmaşıklığı susturamıyor.

Onun kötü çocuk olduğunu biliyordun. Bu yüzden uzak kalmak ve onunla birlikte olmamak istedin.

Dehşeti, midemin dibinde sanki soğuk ve kalpsiz bir yılan varmış gibi hissediyorum. Ama sonra mantığın ya da inkarın sesi mi?- konuşmaya başlıyor.

Son birkaç haftada olanlardan sonra onun sana karşı olan duygularından nasıl şüphe duyarsın? Cash duygularını uyduracak birisi değil. Ve söyledikleri, seninle paylaştıkları sahte şeyler değil. Gerçek. Ve derin. Ve Taryn ne konuştuğunu bilmeyen hasta bir sürtük. Belki de dövmelelerinin mürekkebi beynine kadar ulaşmıştır.

Bütün bunlar doğru olmasına rağmen kendime söylediğim hiçbir şey kemiklerime kadar işleyen huzursuzluğu geçiremiyor. Kalbimdeki huzursuzluğu.

Bir parçam -rasyonel, mantıklı, ilişkiye kapalı, birçok defa incinmiş parçam- her şeyi daha kötü yapmak için ortaya çıkıyor.

Aynı çizgilere aşık olmaya daha ne kadar devam edeceksin? Aynı türdeki erkeklere?

Ama Cash farklı. Bunu biliyorum. Derinlerde bir yerde. Ve kendime bir kitabı kapağına göre yargılamanın adil olmadığını hatırlatıyorum. Benzer kapaklarla ne kadar deneyimim olsa bile. Cash'in görünüşü kötü çocuklar gibi olabilir ama kitap, içi, çok daha fazlası.

Bira musluğunu temizlerken gözlerim kulübün içindeki kalabalıkta ve kulübün karanlığında dolaşıp Cash'i arıyor. Onu bulduğumda sırnaşık bir sarışın bomba, kollarını onun boynuna doluyor ve sürtük, vücudunu onun vücuduna bastırıyor. Barın üzerinden atlayıp oraya gidip kadının saçlarını yolmamak için dişlerimi sıkıyorum.

Ama Cash'in kadına gülümsediğini görünce öfkem keskin bir acıya dönüşüyor. Kadınla konuşurken dudaklarının oynadığını görüyorum ve kalbim acıyor. Cash'in kadının kollarını boynundan çözüp bir adım geriye gitmesi beni daha iyi hissettiriyor ama Taryn'in hoş olmayan sözlerini kafamdan atabilmem için bundan fazlası gerekecek.

Lanet olsun.

Ruh hali dalgalanmalarım sonraki bir buçuk saat boyunca sürüyor. Taryn'in bir sürtük gibi olmadığına takındığı sevilenecek kişiliği bile işe yaramıyor. Gece için eve gitmenin iyi bir fikir olabileceğini bile düşünüyorum.

Bir saat sonra benim tarafımdaki barda dilimlenmiş limonların kabını yıkarken hala bende tanısı konulmamış bipolar bozukluk olup olmadığı konusunda düşünüyorum. Bir shot bardağı önüme geliyor. Kafamı kaldırdığımda Taryn'i sağımda sırtarak elinde kendi shot bardağını tutarken görüyorum.

"Şşşt." diyor gözünü kırparak. "Eğer sen söylemezsen bende söylemem. Kapanış zamanı zaten." Cebinden on dolar çıkarıp kasaya bırakıyor.

En azından parasını veriyor.

Normalde nazikçe reddederdim ama bir shot sinirlerimi gevşetip kötü düşüncelerimi hafifletebilir.

Ellerimi havluma silip küçük bardağı alıyorum. Taryn kendi bardağını kaldırıyor ve bana gülümsüyor. "Şerefe!" diyor başını sallayarak.

Bende başımı sallayıp bardağımı kaldırıyorum ve ikimizde shotlarımızı kafaya dikiyoruz. Ne hazırladığını sormama gerek yok. Votka geçtiği her yeri yakıyor.

Derinden bir “ah” sesi çıkartarak Taryn bana sırtını veriyor.

“Benimle gel. Uçar, eğlence dolu bir geceye ihtiyacın var gibi görünüyorsun.”

Ben yanıt veremedim Cash’in sesi konuşmamızı bölüyor. “Olivia”, diye sesleniyor ofisinin kapısında. “Gitmeden önce yanıma gel. Seninle konuşmam gereken birkaç şey var.”

“Tamam.” diyorum, midem heyecan, arzu ve cesaretle kıvranıyor. Cash ofisine geri giriyor ve kapıyı kapatıyor. Taryn’e dönüyorum. “Bir sonraki zamana?”

“Tabi.” diye cevap veriyor memnun olmuş bir şekilde. “İşlerimi bitirip çıkacağım.”

Barın kendisine ait olan tarafına geçiyor ve bir gün gerçekten de onunla arkadaş olabileceğimi düşünüyorum.

Olursa tabi.

Ben Cash’le “görüşmeye” gitmeden önce Taryn’in işlerini bitirmesi için biraz oyalanıyorum.

“Tada!” diyor havlusunu dezenfektanın içine atarken. “Peki bakalım, Liv, ben çıkıyorum. Keşke gelebilseydin ama görev seni çağırıyor.” Başıyla Cash’in ofisini işaret ediyor ve gözlerini deviriyor. Tezgahın altındaki raftan çantasını alıyor ve uzun siyah barın etrafından dolaşarak bana doğru geliyor. Elini parlak bar yüzeyine koyup ve beni öpüyormuş gibi yanağıma eğiliyor. “İyi geceler, bebek.”

Taryn'in kapıdan çıkıp geceye çıkmasını izlerken hala inanamayarak ayakta dikiliyorum. Böyle aniden değişen kişilik değişikliklerinin sağlıklı bir şey *olmadığına* karar veriyorum.

Ön kapının kapanma sesiyle Cash'in ofisinin kapısı açılıyor. Hızla bana doğru geliyor, ifadesi kesin ve kararlı. Bilerek boş odadan geçip ikili kapıyı Taryn'in arkasından kilitliyor.

Aniden, son birkaç saat içinde oluşan endişelerim, onun yakınımda olmasıyla uçup gidiyor. Sadece onu izlemek, hareket edişini görmek beni büyülüyor. Uzun ve kaslı bacakları her adımda esniyor. Mükemmel kalçası kotunun ceplerinin arkasında kasılıyor. Geniş omuzları düzgün ve ince beli dik.

Onun yakışıklılığına hiçbir zaman alışamayacağım sanırım. Hep beni nefessiz bırakmayı başarıyor. Neredeyse kapkara olan gözleri gözlerimde sıcak delikler açıyor. Odayı tekrar boydan boya geçerken gözlerini gözlerimden ayırmıyor, bu sefer bana doğru geliyor.

Barın üzerinden atlıyor ve yanıma iniyor. Tek kelime etmeden eğiliyor ve beni omzuna atıp barın çıkışına doğru taşıyor. Beni ofisine ve oradan da dairesine götürürken kalbim deli gibi atıyor. Vücudum arzu ve beklentiyle alev alev yanıyor ama aklım hala önceden kalan bazı şüphelerle ve güvensizlikle mücadele ediyor. Ona bir şey söyleyip geceyi geçirmek için eve gitmekle bütün mantıklı düşüncelerimi- görmezden geliyorum. Beni tekrar yere bırakırken, burada kalıp kalmamayı düşünüyorum.

Birden dudakları dudaklarımı kaplıyor ve bütün düşünceler kayboluyor. Beni ön kapıya doğru itiyor. Arkamdan kilidin çevrilme sesini duyuyorum.

Ellerimi tutuyor ve kollarımı başımdan yukarı kaldırarak bir elinin uzun parmaklarıyla bileklerimi kapıya yapıştırıyor. Boşta kalan eli aşağı taraflarıma doğru müthiş bir çizgi çizerek iniyor sonra karnıma çıkıyor ve elini tişörtümden içeri kaydırıyor.

Avcunu omuzumda düzeltiyor ve sırtıma doğru kaydırıp oradan da pantolonumun kemerine indiriyor. Kotum orada gevşek, böylece elini oradan içeri kaydırıyor ve çıplak kalçamı kavriyor.

Beni kendisine çekiyor ve alt dudağımı emerken erkekliğini kalçama yapıştırıyor. “Bu akşam çalışmana izin vermek ne kadar zordu biliyor musun? Sana dokunamayacağımı, öpemeyeceğimi hatta izleyemeyeceğimi bilmek.” Açık ağzıma doğru nefesini veriyor. “Tek düşünebildiğim çıplak olarak nasıl görüldüğün ve dilimi içine soktuğumda çıkardığın küçük seslerdi.”

Sözleri karnımın altındaki bölgenin ısınmasına ve kasılmasına neden oluyor. Bileklerimi bıraktığında onu itmek yerine parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Ellerinin kotumun düğmesi ve fermuarını açmak için çalıştığını hissediyorum ve heyecan dalgası vücudumda yayılıyor.

“Sadece birkaç saat geçti ve tek düşünebildiğim senin tadın ve bana sarıldığında hissettiklerim. Sen çok sıcak ve hazırken. Çok ıslak,” diye mırıldanıyor dudaklarımda. İhtiyacım daha da arttığında bir ses bizi bölüyor.

“Nash?” Ses Marissa’nın ve garaj kapısının oradan yankılanıyor. Cash dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve beni susturmak için parmaklarını dudaklarıma koyuyor. “Nash?” diye bağıyor tekrar Marissa. “Burada olduğunu biliyorum. Garaj açık ve araban burada.”

Cash’in homurdandığını duyuyorum. “Kahretsin! Burada ne işi var?” diye fısıldıyor.

Aklımdan düşünceler hızla akıyor. Ben Cash ve Nash’in aynı insanlar olduğunu bilmeme rağmen Marissa’nın bunu bilmemesi şu anki durum için bir sorun oluşturmazdı özellikle Cash ve beni bilmediği sürece.

“Ne yapalım? Bizi böyle bulmasına izin veremeyiz!”

Cash nefesini veriyor ve parmaklarını karışık saçlarının arasından geçiriyor. Şans eseri onun saç stili karmaşık ve düzensiz böylece benim parmaklarımda bunun etkisi olduğu belli olmuyor. Vücudum istekle yanıyor ama aklım gerçekliğe dönmüş durumda.

“Sanırım yapabileceğimiz tek şey senin kulübü kapatıyor gibi davranman. Ona Nash’le ilgili söylemek için bir şeyler bulurum.”

“Tamam.” diyorum kıyafetlerimi ve saçımı düzeltirken. “Garaj kapısını erkenden açık bıraktığım için kendimi tekmeleyebilirim. Taryn gittikten sonra senin arabayı içeri alacaktım.” Tekrar iç geçiriyor ve hafifçe başını sallıyor. Bana baktığında gözleri dumanlı ve sıcak. “Bitmekten çok uzağız ayrıca.” diye söz veriyor ve eğilerek hafifçe omuzumu ısıyor. Bir elektrik dalgası vücudumda yayılıp bacaklarımda son buluyor. Beni yıkmak için tam olarak ne yapacağını ve ne söyleyeceğini biliyor.

Lanet olsun.

Bölüm İki – Cash

Kapıda bekleyen Marissa’yla konuşabilmek için Olivia’nın gitmesine izin vermek dünyanın en zor şeyiymiş gibi geliyor. Olivia ile birlikte olmak sanki kusursuz bir baloncuğun içine kaçmak gibi, bütün bu tehlikelerden, kötülüklerden ve... benim ikili varlığımdan uzaktaki bir baloncuk gibi. Ve gerçekliğe geri dönmesi cehenneme dönmek gibi!

Tekrar parmaklarımı saçlarımdan geçiriyorum. Sertliğim artık bir problem değil, Marissa’nın sesi bunun icabına baktı. Hatta neredeyse bana lanet olası bir vajina verecekti. Dişlerimi sıkarak garaja çıkan kapıya doğru ilerliyorum.

Sertçe kapıyı açıyorum, memnuniyetsizliğimi gizlemek için hiçbir çaba göstermeden. Marissa’nın yumruğu burnuma çarpacak gibi oluyor; kapıyı tekrar çalmaya hazırlanıyordu belli ki.

“Ah,” diyor geri sıçrayarak, ani çıkışım karşısında açıkça şaşırmış görünüyor. Boğazını temizliyor. “Cash. Bu kadar inatçı olduğum için özür dilerim ama kardeşini görmem gerekiyor. Şimdi. Aramalarıma cevap vermiyor ve bana bir açıklama borçlu.”

Konuştukça daha da sinirleniyor. Bunu ses tonundan ve dudaklarının inceliğinden anlayabiliyorum.

“Üzgünüm Marissa. Nash burada değil. Geçen gece arabasını buraya bıraktı ve hala gelip almadı.”

“Neden bunu yapsın ki? Nereye gidiyordu?” diye soruyor açıkça şaşırılmış bir şekilde.

“Söylemedi. Sadece arabasını birkaç günlüğüne buraya bırakıp bırakamayacağını sordu. Bütün bildiğim bu.”

Derin bir nefes verdiğinde yüzü çöküyor. Marissa’nın bu kadar üzülmesi, bu kadar duygusal olması normal bir durum değil. Normalde ruh hali çok değişmez. Sürtükten soğukkanlı birine ondan hafif sıcak birine geçer ve bu çizgide gider gelir. Karakterinde çok fazla özellik barındırmıyor.

“Sanırım telefonundan aramaya devam edeceğim.” diyor arabasına bakarak. Bana tekrar baktığında gözlerinde kuşku var. “Onu bulacağım. Şu ya da bu şekilde. Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm Cash.” Bu bir yalan. Beni rahatsız ettiği için bir damla bile üzgün değil. Ya o tehdide ne demeli? Ah, buna cevap vermeyi o kadar çok isterdim ki!

Dönüp yürümeye başlıyor ama sonra duruyor ve geri dönüyor. “Olivia hala burada mı? Arabasının ön tarafta olduğunu gördüm.”

“Evet, kulübü kapatıyor. Neden?”

“Ona birkaç mesaj bıraktım ama hala beni aramadı. Hava alanından direkt Nash’in evine gittim sonra da buraya geldim.”

“Ona mesajını iletmemi ister misin?”

Düşünürken kaşlarını çatıyor ve dudaklarını birleştiriyor. “Hayır, sorun değil. Sadece ona eve geldiğinde onunla görüşeceğimi söyle. Çok fazla kalmaz burada, değil mi?”

Kadınlara vurmam. Hiçbir zaman. Ama Marissa yüzünden, on saniye boyunca, 50 kilo daha hafif olup göğüslerimin olmasını dilerken buluyorum kendimi. Gelmesinin oldukça zamansız olması bitti, şimdi de gecemin kalanını mahvedecek.

“Ah, hayır. Çok fazla işi olmamalı. Sen önden git. Ben ona mesajını iletir ve çok geç olmadan çıktığından emin olurum.”

Marissa'nın gülümsemesi sakın ve kendisinden memnun, bu da benim dişlerimi sıkma neden oluyor. Nazik ve ilgilenmemiş görünmek, işe dahil olmayan birisi gibi davranmak çok berbat!

“Tamam. Teşekkürler, Cash.”

Gergince gülümsüyorum ve kapıyı kapatmadan önce dönüp gitmesini bekliyorum. Kapıyı çarpıp iyi bir küfür etmek isterdim ama bunun bir anlamı olmaz. Lanet olsun.

İçeri girdiğimde Olivia her gece son görevi olan içki şişelerinin kapaklarını kapatmaya başlamıştı. Ve bana bakmak için başını kaldırıyor. Saniyenin kısa bir anında bir şeyler farklıymış gibi hissediyorum. Hoşnutsuz gibi. Ama sonra gülümsüyor ve bende bu düşünceyi aklımdan çıkarıyorum.

Bu gülümseme... Mmmm, göğsüm neredeyse kotum kadar geriliyor.

Yürüyorum ve barın onun olduğu tarafının tam karşısında duruyorum. Son şişenin ağzını kapatıp rafa koymasını izliyorum. Bana doğru dönüp bakmadan önce, etrafına bakıp her şeyin bittiğine ve barın temiz

olduğuna emin oluyor. “Daha önce hiç ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim sana?”

Utangaa, bir kalp atımı kadar geçen bir sürede gözlerini benden kaçırıyor sonra tekrar gözlerime bakıyor. Hala iltifatlara alışkın değil bu da beni çok şaşır-tıyor. Nasıl onun gibi görünen birisi benim gözümde muhteşem olduğunu anlamaz. Ama yine de anlamıyor. Ve bir şekilde bu onu daha da çekici hale getiriyor.

“Daha önce bir ya da iki defa bundan bahsetmiş olmalısın.” diyor cilveli bir tavırla, dudağını sevdiğim şekilde ısırarak. Onu tekrar yatak odasına taşıma isteği-mi ortaya çıkartıyor bu. Ama abuk olmalı. Ve abuk bir sevişme bu kızla yapmak istediğim bir şey değil. Eğer daha... detaylı bir şeyle devamı gelmeyecekse.

Gözünün kenarından beni izleyerek dönüyor ve ba-rın sallanan kapılarına doğru yavaşça yürüyor. Aramız-da bar varken bende onunla birlikte yürüyorum.

“Bu doğru. Daha önce bahsetmiştim. Ne kadar ha-rika olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Sanırım ayna-nın nndeysdik.” Sadece Tad’in barının kadınlar tuva-letinde Olivia’nın içine arkasından girdiğim ve içinde boşaldığım anın düşüncesi bile penisimin pantolonu-mun içinde gerilmesine neden oluyor. “Bu tanıdık geli-yor mu?” Yürürken gözünün kenarından bana bakıyor. Sıcak arzunun parıltısını görüyorum. En az benim ka-dar harika bir şekilde hatırladığını biliyorum.

Boğazını temizliyor. “Hmm, evet. Bu biraz tanıdık geliyor.” Sırıtması oyuncu.

Tanrım, ne şaka ama!

“Biraz? Belki içine yeterince sert girmedim.”

“Oh, sanırım oldukça sert girdin.”

“Belki de iyi bir dil oyunu da vermeliydim o zaman.”

“Oh, sanırım kullandığın iletişim şekli oldukça etkiliydi.”

“Yani her şeyi hatırlamaya başladın şimdi.” “Evet her şeyi hatırlamaya başladım.”

“Eğer yalan söylüyorsan seni terleterek bunun hesabını sorarım, biliyorsun herhalde.”

“Yalan söylemiyorum. Hafızama kazındı. Kalıcı olarak.”

“Belki o anıyı tekrar ziyaret edip her şeyin konuştuğumuz gibi olduğundan emin olmalıyız. Anının orada durduğundan emin olmak istiyorum. İyi ve derin. Böylece hiç unutmazsın.”

Barın sonundaki sallanan kapılara geldiğimizde sonunda sırtması kıkırdamaya dönüşüyor. Köşeden döndüğünde vücudumla yolunu kapatıyorum.

“O anıyı daha derine yerleştirmek için bir şeyler yapabileceğine dair şüphelerim var.”

“Oh, birkaç şey düşünebilirim. Emin olabileceğimiz tek yol ise denemek. Ve seni bilmiyorum ama ben buna kendimi adadım. Yatırım yaptım. Ve detaylara kesinlikle dikkat edeceğim.”

Bakışlarındaki ışıklar sönmeden ve sakinleşmeden önce gözlerinde bir şeylerin parıldadığını görüyorum. Buna şaşırmadan önce Olivia konuyu değiştiriyor.

“Ah! Neredeyse unutuyordum. Marissa. Ne istiyordu?”

Yine bir şeylerin doğru gitmediğine dair bir hisse kapılıyorum.

Görünüşe göre şu an onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu konuşmak için iyi bir zaman değil. Ama bir şeyler olduğunu biliyorum.

“Doğru. Marissa. Nash için gelmiş. Belli olduğu üzere. Ayrıca seninle konuşmak istiyordu. Sana birkaç mesaj bıraktığını ama bu gece seninle konuşacağını söyledi. Seni bekleyecekmiş.”

Ya kafayı yıyorum ya da Olivia'nın yüz ifadesinde ufak bir rahatlama var.

“Evet, telefonum kol çantamda. Henüz kontrol etmedim. Sanırım gitsem iyi olur. Ne istediğini göreyim. Yani bir hata yapamayız. Eğer... seninle ilgili olan durumu öğrenirse bu bir felaket olur.”

“Olivia, babamla ilgili olan durumdan vazgeçtiğimi söylemiştim. Eğer bunun anlamı...”

“Kesinlikle hayır! Bu önemli bir şey, Cash! O senin baban ve yapmadığı bir şey için hapiste. Hayır, hiçbir şeyden vazgeçmiyorsun. Ne benim için ne başkası için. Sadece dikkatli olmamız gerekiyor.”

En azından hala “biz” olarak konuşuyor ve kendisini olayların içinde sayıyor. Benimle ve diğer her şeyle.

“Bunu senin için yapardım, biliyorsun. Seni güvende tutmak için.”

“Ama bunu yapmanı istemiyorum. Oldukça güvendedeyim. Endişelenecek bir şey yok. Sadece olayları olduğu gibi kabullenmeliyiz.”

Bu cümlede tam olarak anlamadığım bir ikinci anlam olduğu hissine kapılıyorum. Evet. Kesinlikle bir sorunu var.

“Peki, Marissa'ya bizi anlatmayı mı planlıyorsun o zaman?” diye soruyor.

“Bu sana bağlı.” “Bana mı?” Kimin bildiği umurumda değil ama *senin* için önemli olduğunu biliyorum. Özellikle de burada ki insanlara karşı.”

“Ama neden böyle düşündüğümü biliyorsun, değil mi?”

“Evet, anlıyorum. Bu yüzden gece senden uzak kaldım. Ellerimi senden uzakta tutmak çok zor benim için. Ve gözlerimi. Ama senin kendini rahatsız hissetmeni istemedim.”

Olivia'nın yanakları tatlı bir pembeye dönüşüyor. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten ne?”

“Gerçekten gözlerini benden ayıramıyor musun?”

“Tanrım, o kadar zeki olmana rağmen oldukça kalın kafalısın. Senin hakkında hissettiklerimi sana çok açık bir şekilde belirtmedim mi?”

Belirttiğimi düşünmüştüm ama belki de benim için açık olan bir şey onun için değildir. Eğer sorun buysa daha ileriye doğru düşüncelerimin olduğu ile ilgili konuşmam gerekecek.

Olivia omuzlarını silkiyor ve gözlerini indiriyor. Ona yaklaşıyorum ve bana bakana kadar ona doğru eğiliyorum.

“Hey, bütün bunların çok yeni olduğunu ve benim gibi adamlar hakkında nasıl düşündüğünü biliyorum.”

Sözlerimi kesmek için konuşmaya başlayacak gibi oluyor ama bir parmağımı dudaklarına koyarak onu susturuyorum. “Ama umarım bende ilk düşündüğünden daha fazlası olduğunu görmeye başlıyordur. İlk tahmin ettiğinden. Bir rol daha oynadığımı biliyorsun. Eğer her ikisini de çok uç noktalarda yapmasam daha zor olacak bir rol. Bazı açılardan her ikisi gibi olduğumu ama bazı noktalarda da hiçbiri olmadığımı biliyorsun.”

“Gerçek seni ne zaman öğreneceğim o zaman?”

Gözlerindeki endişeyi görebiliyorum; sadece şu son dakikalarda bu endişeye neyin neden olduğunu anlamıyorum. Bütün bunları geride bıraktığımızı düşünmüştüm.

İpek gibi olan yanaklarını parmaklarımla okşuyorum.

“Zaten biliyorsun. İnsanların yanında olduğumuz zamanları hatırlaman lazım sadece. Eğer planlarıma devam etmemi istiyorsan iki görünüşümü de kullanmam gerekecek.”

Beni yakından izliyor. Aklından ne geçtiğini öğrenmek isterdim ama içimden bir ses bin yıl bile geçse bunu bana söylemeyeceğini fısıldıyor.

Sonunda başını sallıyor.

“Hala planlarına devam etmeni istiyorum. Ve elimden gelenin en iyisini yapacağım... senin görüldüğünden daha derin olduğunu hatırlamak için. Sadece alışması biraz zaman alabilir.”

“Bunu anlıyorum. Kolay bir şey değil, yaşadığım hayat. Son yedi yılda benim odağımdaydı bu. Ama gerekli bir şey.”

“Biliyorum. Ve deniyorum.”

“İstediğim tek şey bu.”

Aramızda garip bir sessizlik oluşuyor ve ben bundan nefret ediyorum. Sanki aramızda söylenmemiş şeyler varmış gibi hissediyorum.

“Sanırım artık gitmem lazım. Daireme dönmem gerek.”

Sadece onun gitmemesini istemem bir yana, olayların aldığı halden nefret ediyorum şu an. Çözülmemiş sorunları sevmem. Hayatımda bunlardan yeterince var.

“En azından seni götürmeme izin ver.”

“Arabamın burada olduğunu bildiğine göre bu biraz garip görünür.”

“Evet, ama sıklıkla şu İ.Y.T çalışmıyor bile.”

“İ.Y.T.?”

“İşe yaramaz tenekte.” Sırıttıyor. “Ah. Tamam. Bu oldukça doğru.”

“Ona arabanın çalışmadığını ve seni eve bırakmam gerektiğini söylersin. Eğer istersen bir tane akü kablo-sunu gider sökerim böylece yalan söylemiş olmazsın.”

Gülümsemesi genişliyor. “Bu kulağa benim gibi birisi için oldukça berbat bir belaymış gibi geliyor.”

“Hemen sorumlu bir insan gibi davranma. Daha yüksek amaçlarım var.”

“Öyle mi?” Bir kaşını kaldırıyor.

“Mmmm hmmm.” diyorum ellerimi beline dolar-ken.

“Peki bunlar ne olabilir?”

“Görmek için beklemen gerekiyor.”

Başımı onun başına yaklaştırdığımda dudakları sıcak ve uysal ama alıştığım kadar istekli değil. Hala bir şeyler onu rahatsız ediyor. Ne olduğunu anlayana kadar beklemem gerekecek.

Geri çekilip Olivia'nın alnını öpüyorum. "Eşyalarını al. Garajda buluşuruz."

Onun gitmesini izlemektense ön kapıya doğru gidiyorum. Onun uzaklaşma düşüncesinin bile midemde yarattığı boşluk hissinden nefret ediyorum.

Bölüm Üç – Olivia

Kollarımı Cash'in beline daha sıkı sararken motor-siklet altımda titriyor. Konuşmamızdan sonra olaylar konusunda kendimi biraz daha iyi hissettiğimi itiraf etmeliyim. Sanırım sadece zaman aynı çeşit adamlara aşık olma korkumu yenmemi sağlayacak. Ama eğer bu riske degecek bir adam tanıyacaksam bunun Cash olduğunu biliyorum.

Onun garaja önceden girip akü kablolarımdan birini sökmesinin düşüncesi bile beni gülümsetiyor. Kablo-yu söküp bana göz kırpmış sonrada cebine koymuş gibi düşünüyorum.

Bunun yerine direkt motorsikletine gidip üstüne oturuyor. Şeytani bir gülümseme ve bir baş sallamasıyla arkasındaki yere eliyle vuruyor. "Sadece bacaklarının arasına girebilmek için kat ettiğim mesafeler!"

Gülüyorum. Başka bir seçeneğim yoktu. Şu anda hissetmek istediğim tek şey bu. Bazen kötü düşüncelerden ve endişelerden uzaklaşabilmek iyi oluyor. Birkaç dakika için bile olsa. Ve Cash bunu sağlıyor. Sık sık.

Şimdi görüş açıma sokağımın tanıdık hatları girince bunları görmekten pek hoşlanmıyorum. Cash'e yakın olmayı ve kendimi onun sevgisinde güvende hissetmeyi seviyorum. Yolculuğumuzun bitmesini istemiyorum. Ama bitiyor. Cash motoru kaldırımın kenarına çekip durduruyor. Motorun sabitleyicisini açıp açmayacağını bekliyorum. Açmayınca iç çekip motordan iniyorum.

Cash kaskın emniyetini açıp kafamdan çıkarmamı ve ona uzatmamı izliyor. Kaskı alıyor, küçük bir gülümseme dudağının kenarına yerleşmiş. Kaskı takmak için acele etmiyor. Benim düşündüğüm şeyi düşündüğünü biliyorum; bir öpücük olmadan nasıl gideceğini.

Son haftalarda paylaştığımız onca şeyden sonra, gündüz ve gece onca konuşma ve öpücükten sonra, sanki arkadaşmışız gibi ayrılmak garip geliyor. Midemdeki boşluk, kötü bir işaret gibi, yolumuzun böyle ayrılacağını gösteriyor.

“Teşekkür ederim.” diyorum rahatsızca, huzursuzca kıpırdanmamaya çalışarak. Cash kaşlarını çatıyor. Ben de kaşlarım çatılmış gibi hissediyorum. “Hmm, sanırım yarın görüşürüz?”

“Yarın vardiyana geliyorsun, değil mi?”

Başımı sallıyorum. “Evet.”

“Seni sabah ararım. Bu nasıl?”

“Kulağa güzel geliyor.” En azından bu da bir şeydir. Sessizlik gergince havada asılı kalıyor.

“Sen içeri girene kadar bekleyeceğim. Marissa neden ışıkları açık bırakmadı, anlamadım.”

Arkamdaki karanlık dairenin pencerelerine bakıyorum. “Gerçekten bencilce ve düşüncesizce bir şeyler yapmış olmasına şaşırdın mı?”

Cash’in sırtması küçük ve alaycı. “Sanırım şaşırmadım. Ama yine de!”

İç çekiyorum. “Biliyorum. Ama o böyle. Bazı şeyler asla değişmez.”

Yine sessizlik.

“Tamam, yarın görüşürüz. Beni getirdiğin için teşekkürler. İyi geceler.”

“Sana da.”

Başımı sallıyorum ve yolun kenarından kapıya doğru yürümeden topuklarımın üzerinde dönüyorum. Cash ismimi seslendiğinde sadece birkaç adım atabilmiştim. Hemen dönüyorum, beklenti midemde geziniyor.

O da buna dayanamadı.

Hızlıca Cash'e doğru yürüyorum. Motorsikletin arkasına bağladığı çantamı bana uzattığında hayal kırıklığına uğruyorum.

“Çantamı unutma.”

Nazıkçe gülümseyip çantamı ondan alıyorum ve tekrar daireye doğru dönüyorum. Boğazımdaki beklenti rahatsızlık hissiyle birleşiyor.

Her şey nasıl böyle değişti, bu kadar hızlı bir şekilde?

Taryn'nin yorumları, annemin sesi ve bütün kötü tercihler beynime üşüşüyor. Ön kapıya yaklaşırken çantamın içinden anahtarımı bulmaya çalışıyorum. Anahtarı kapıya takıp kapı kolunu çevirirken el sallamak için Cash'e döndüğümde dikkatim tümüyle dağınık. Ama Cash kaldırımın kenarındaki motorsikletinin üzerinde değil. Motorsikletin sabitleyicisi açık, motor çalışır vaziyette. Cash kaldırımdan bana doğru geliyor. Gözlerimi kırpamadan sırtım kapının soğuk metaline çarpıyor ve Cash'in dudakları dudaklarımla buluşuyor, elleri saçlarımda geziniyor.

Onun içine eriyorum. Onun da benimle aynı şeyleri hissetmesini anlamamdaki rahatlıkla onu yatak odama

sürükleyip kapıyı kapatıp ve dışarda hiçbir şeyin ve kimse yokmuş gibi davranma arzum baskın gelmeye başlıyor.

Ama ben bu dürtü üzerinde düşünmeden Cash geri çekilip bana nefes almam ve mantıklı düşüncelerin küçük aralıklardan beynime tekrar girmesi için alan bırakıyor.

Gözleri, geceden dolayı daha karanlık, elleri saçlarımdan omzuma oradan kollarıma kayarken gözlerimi araştırıyor. “Bana bir iyilik yap.” diye fısıldıyor parmaklarımı parmaklarıyla kavrayıp dudağına doğru götürürken.

“Ne?”

Dudakları elimi okşarken gözleri gözlerimi terk etmiyor. “Bu gece beni düşle.” diyor usulca. Beni izliyor, bir yanıt bekliyor. Söyleyecek hiç sözüm yok, sadece başımı sağlıyorum. Başka kimsenin rüyalarımı süslediğini bilmesine gerek yok. Hiç kimsenin.

“Dudaklarımı hayal et, seni öpücöklere boğarken.” Parmaklarımı düzleştirerek uçlarına bir öpücük konduyor. Sesi kadife gibi ve sözleri afrodizyak etkisi yaratıyor. “Dilimi düşle, senin tadına baktığını.” Diliyle parmağımın dibini yalıyor. Bir arzu dalgası içimde titreşiyor. “Bende seni düşleyeceğim. Sıcak, ıslak vücudunun içinde olmanın nasıl hissettirdiğini.” Nasıl hissettiğini göstermek istermiş gibi Cash parmağımı emiyor, ağzına sokup çıkarıyor ve diliyle yalıyor. Zar zor nefes alabiliyorum.

Parmağımı ağzından çıkarıyor ama bırakmadan önce nazıkçe ısıyor. Midemdeki boşluğun yandığını, yanan bir volkandan bir damla lav düşmüş gibi hissediyorum.

“İyi geceler, Olivia.” diyor sessizce. Ve sonra dönüyor ve uzaklaşıyor.

Bacaklarım jöleye dönüşmüş gibi hissediyorum ve kapıya doğru dönüyorum. Kalmasını istemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce beynimin her bir parçasıyla onu aklımdan çıkarmaya odaklanıyorum. Kapıyı itip açıyorum ve Cash'e el sallamadan önce ışığın düğmesine basıyorum.

Ama gördüğüm şey düşüncelerimi ve hareketlerimi durduruyor.

Kapının yanındaki dar masa ters çevrilmiş ve üstündeki lamba kırılmış yerde duruyor. Oturma odasının köşesinde duran saksıdaki çiçek de ters dönmüş ve yere saksıdaki topraklarla birlikte saçılmış. Kanepenin üzerindeki bazı yastıklar yerde parçalanmış halde duruyor ve iki yastık kapıya doğru fırlatılmış.

Marissa en fazla on beş dakika önce eve gelmiş olmalı. Bu kadar süre içerisinde bu kadar çok şey nasıl olmuş olabilir? Bir korku titreşimi omurgamdan aşağı yayılıyor. Parmaklar kolumu kavrayıp beni geri çekerken çılgınlık atmak için ağzımı açıyorum ama büyük bir el sesim çıkmadan önce ağzımı kapatıyor.

Kalbim kaburgalarımın içinde çılgınca atmaya başlıyor ve beynim delice çalışıp bana savunma metotları hakkında bildiğim her şeyi hatırlatmaya çalışıyor. Hatırlayabildiğim tek şeyse

Testislere vur! Testislere vur!

“Şşşt.” diyor tanıdık bir ses kulağıma doğru.

Hemen sakinleşiyorum. Cash. Arkamda duran kişi Cash, beni tutan kişi Cash.

Beni serbest bırakıp önüme geçiyor ve beni arkasına çekiyor. “Yakınımda dur.” diye fısıldıyor omuzunun üstünden.

Bütün duyularım korkuyla hassaslaşmış durumda. Tam bir sessizliğe bürünmüş dairenin içine Cash’in motorunun derin homurtusunun sesi kaldırımın kenarından korkutucu bir şekilde geliyor. Başka hiçbir ses yok, Marissa’nın bile.

Yavaşça oturma odasında ilerliyoruz. Aşırı derecede uyarılmış bir şekilde etrafıma bakıp en ufak detayları bile inceliyorum. Daha fazla boğuşma olduğunun izlerini görüyorum, duvardaki pahalı saatin ters dönmüş hali, alçıdaki küçük delik, saatin çok uzağında değil.

Cash’in telefonu çaldığında refleksle çılglık atmak için kendimi zor kontrol ediyorum. Telefonu cebinden çıkarırken sinirle kükrediğini duyuyorum. Ekranı bakıyor sonra geri geri gidip beni ön kapıya doğru itmeye başlıyor.

Telefonunu kaldırıyor ve arayan kişinin adını ekranda görüyorum. Kalbim korkuyla tekliyor.

Ekrandaki isim, Marissa.

“Alo.” diye cevap veriyor Cash sessizce.

Başka bir şey söylemeden Cash birkaç saniye telefonu dinliyor sonra telefonu kapatıp cebine koyuyor.

“Ne? Neden kapattın? Marissa ne dedi?”

“Marissa değildi. Hadi, gitmemiz lazım.”

“Kimdi o zaman? Cash, ne oluyor?”

“Seni güvenli bir yere götürünce anlatırım.”

Bunu dedikten sonra neredeyse beni motorsikleti-
ne sürükleyerek götürüp kaskı bana atıyor. Dilimi ısırı-
yorum ve Cash'in arkasına binmeden önce kaskı kafa-
ma geçiriyorum.

Ama yola çıkmadan önce kararımı değiştiriyorum.

*Bu konuda bana bir şeyler söylemesi gerekiyor. Ya
her şeyi birbirimize anlatırız ya da bu iş burada biter.*

"Hayır." diyorum motorsikletten inerken. Cash beni
durdurmak için bir kolunu uzatıyor. "Neler olduğunu
ya bana şimdi söylersin ya da ben ineceğim."

Kenardan Cash'in dudaklarının sinirle gerildiğini
görebileceğim kadar ışık geliyor ama bunun gözümü
korkutmasına izin vermiyorum. Kararım sertleşiyor,
buzla kaplanmış sert bir kabuk gibi.

"Peki." diyor. "Şantaj yapmak için Marissa'yı aldılar."

Nefesim kesiliyor. "Onlar kim? Ve şantaj ne için?"

"Kitaplar."

"Kitaplar? Kimsenin kitapların sende olduğunu bil-
mediğini sanıyordum."

"Bilmiyorlardı."

"O zaman nasıl öğrendiler?"

"Aklıma gelen tek şey hapishanede bir adamları
olabileceği, babamla konuşmalarımı dinleyebilecek bi-
risi belki. Dikkatli davranıyorduk ama... eğer yeterince
uzun süredir dinliyorlardıysa parçaları birleştirebilirler.
Ayrıca babamı son ziyaret ettiğimde ona birisine olay-
ları anlattığımı söylemiştim."

"Aman Tanrım! Ama neden Marissa'yı kaçırsınlar
ki?"

Duraksaması beni daha çok geriyor. “Marissa’yı almayı planladıklarını sanmıyorum.”

Sözlerinin altındaki anlamı kavramaya başladığımda mideme bir taş oturuyor. “Ne?” diyorum nefesim kesilmiş bir şekilde.

“Eğer uzun süredir dinliyor ya da izliyorsa muhtemelen kim olduğumu biliyorlardır. Benim telefonumu aradılar, Cash’in telefonunu, Marissa’yı söylemek için. Eğer aynı kişi olduğumuzu bilmiyor olsalardı Nash’in telefonunu ararlardı. Nash’le kardeş olduğumuz için ikimizde numarası Marissa’nın telefonunda kayıtlı.”

“Peki o zaman kim olduğunu biliyorlarsa neden Marissa’yı kaçırsınlar ki?”

“Muhtemelen Marissa’nın burada olmadığını biliyorlardı. Ve sadece bir kişinin eve döneceğini düşünüldüler. Ama onu alarak aynı zamanda bir noktaya işaret ediyorlar.”

“Neye?”

“Sana ulaşabileceklerine.” diyor sessizce. “Ve her şeyi bildiklerine.”

Midem bulanıyor. Ve korkuyorum. Hem Marissa hem de kendim için.

Gözyaşlarımla savaşıyorum. “Ama neden ikimizden birini istesinler ki? Biz bir şey bilmiyoruz.”

“Ne bildiğiniz ile ilgili değil. En azından tam olarak değil diye düşünüyorum. Kim olduğunuz ile ilgili.”

“Marissa’yı kaçırmaları mantıklı. Başarılı, etkisi olan kişi o. Paraya sahip olan da o. Ben hiçbir şeyi olmayan bir kimseyim.”

Cash gözlerime bakacak kadar dönüyor.

“Benim için öyle değilsin.”

Göğsümü sıkıştıran korkunun altında onun kelimeleri beni biraz heyecanlandırıyor.

“Onlar --”

“Bebeğim,” diye başlıyor Cash sözümü bölerek. “Sorularının olduğunu biliyorum ama şu an bütün cevaplara bende sahip değilim. Ve buradan gitmemiz lazım. Düşüncelerini biraz ertele. Önce ikimizi de güvenli bir yere götürmeme izin ver, sonra daha fazlasını konuşacağız.”

Cevabımı beklemiyor. Motoru çalıştırıyor ve motorsiklet ileri fırlıyor, bu can havliyle onun sırtına tutunmama neden oluyor.

Bölüm 4 – Cash

Olivia'nın belimi tutuşunun sıkışması hem beni güvende hem de suçlu hissettiriyor. İçeri güvenli bir şekilde girene kadar onu beklemiş olduğum için mutluyum. Eğer onu birkaç dakika önce bıraksaydım ya da eve kendi arabasıyla gitseydi...

Hava alnımdan akan teri serinletiyor.

Gidondaki tutuşumu gevşetip geriye uzanıp Olivia'nın elini okşuyorum. Onu *anladığımı* ve *burada olduğumu* anlamasını istiyorum. Aslında onun tehlikede olmasının tek sebebi benim, bu da kendimi suçlu hissettiriyor.

Eğer onunla bu kadar ilgilenmeseydim, sadece eğlencede bıraksaydım bu işi, diğer kızlarda olduğu gibi, kimse bana ulaşmak için onu tehdit etmeyi düşünmezdi. Onu önemseyerek hata yaptım. Şimdi benim peşindeler ve sonuç olarak Olivia'nın da peşindeler.

Marissa için kötü bir şey dilemezdim. Soğuk kalpli bir sürtük olduğunu biliyorum ama bu yüzden ölmeyi hak etmiyor. Ve onun için planladıkları şeyin bu olduğunu biliyorum. Olivia için de planladıkları şeyin bu olduğunu.

Düşüncesi bile midemin sıkışmasına neden oluyor.

Hızlanıyorum. Şu anki tek endişem Olivia'yı güvenli bir yere götürmek. Ve o zaman kalan şeyleri düşünebilirim. Böyle beklenmedik durumlar için bir planım

yoktu ve bunca zamandan sonra kitapların bende olduğunu öğreneceklerini hiç düşünmemiştim. En azından ben kitaplarla işimi bitirene kadar.

Ama ben zeki bir insanım. Ve babamın bu çeşit insanlarla gerçek hayat tecrübesi var. Bir şeyler bulacağız. Bulmak zorundayız. Bu kadar basit.

Aklıma gelen şehir merkezindeki otele giden en karmaşık yoldan gidiyorum. Sık sık aynalardan arkamdan gelebilecek far ışıklarına ya da birisinin bizi takip ettiğine dair bir işaret görmeye çalışıyorum. Güvende olduğumuza inanarak hareket edemem şu an.

Otelin aşırı süslü ön girişinde durduğumda bir vale geliyor. Çok genç ve motorsikletimi kullanma konusunda gergin görünüyor.

Olivia'yla indikten sonra valeyeye bahşiş veriyorum ve motorsikletimi köprülül yeraltı garajına götürürken onu izliyorum. Motorsikletim muhtemelen orada kolaylıkla bulunamayacaktır. Alabileceğim kadar önlem almalıyım.

Olivia'nın elini kavriyorum ve onu otelin lüks lobisine yönlendiriyorum. Buraya yerleşmek bana pahalıya patlayacak ama Olivia her kuruşuna değer. Ayrıca daha önce hiç böyle bir yerde kalma şansı bulmamış olabilir. Eğer onu yeterince güvende olduğuna ikna edebilirsem belki burada eğlenebilir bile. Aslında onun benimle böyle bir yerde belirsiz bir zaman aralığında kalacak olması benim için büyük bir sürpriz.

Resepsiyon masasının arkasında esmer bir kadın var. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

“Sadece buradan geçiyoruz. Rezervasyonumuz yok. Bu hafta için uygun olan suit odanız var mı?”

“Suit mi? Elbette, efendim. Verdiğiniz tarihler için uygunluk durumunu kontrol edeyim.”

Kadın bilgisayarına bir şeyler girerken Olivia’ya bakıyorum. Bütün olanlar göz önüne alındığında oldukça iyi idare ediyor gibi görünüyor. Rengi biraz soluk ama ölesiye korktuğunu düşünürsek bu beklenen bir şey.

Bana bakıyor ve gülümsüyor. Küçük ve gergin bir gülümseme ama yine de bir gülümseme. Bunu kabulleneneceğim.

Elini sıkıyorum ve yanağını öpmek için eğiliyorum. Düzelmeden önce kulağına fısıldıyorum. “Söz veriyorum kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim.”

Doğrulup büyük ve yeşil gözlerine baktığımda gözleri gözyaşlarıyla parlıyor. Çenesi titriyor ve benimde kalbim göğüs kafesimde sıkışıyor.

Buna ben sebep oldum.

Gözyaşlarına Marissa’nın güvenliği için olan endişesinin mi yoksa hayatında son zamanlarda olan şeyler mi sebep oldu bilmiyorum ama bir şeyler onu kahrediyor. Bunu görebiliyorum ve kendimi bundan sorumlu hissediyorum.

O da benim elimi sıkıyor. Tümüyle beni suçlamadığına dair iyi bir işaret olarak alıyorum bu davranışını. Daha doğrusu belki de tümüyle benden *nefret* etmiyor. Çünkü bu olaydaki suç şüphesiz ki bana ait.

“Efendim, haftaya kadar uygun olan bir suitimiz var. Otelimizde geçen Ödül kartınız var mı?”

“Hayır.”

“Peki efendim. Ehliyetinize ve ödeme için kullanacağınız kredi kartına ihtiyacım var.”

Oda için bir fiyat söylemediğini fark ediyorum. Sanırım böyle bir otelde suit istediğinizde fiyatın çok fahiş olacağı tahmin edileceğinden dolayı. Kadına *Dual*’in kartını uzatıyorum. Kart şirketin adına kayıtlı o yüzden kimse kullanımını takip edemiyor olmalı. Ayrıca fatura ve vergi için rezervasyonun aynı isim altına kaydedilmesini istiyorum. Kadın başını anlayışla sallıyor.

Çoğu insan için bu tümüyle mantıklı bir hareket. Ve kadında bir istisna oluşturmuyor. Birkaç defa kadının gözlerinin Olivia’ya kaydığını görüyorum. Şirketin hesabından illegal bir gönül macerası yaşayan bir iş adamı olduğumu düşündüğünden şüphem yok. Doğru şeyi düşünmediği sürece kadının ne düşündüğünü umursamayacağım ne de olsa.

“Anahtarlarınız efendim. Suitiniz on beşinci katta. Suit asansörleri su duvarının hemen arkasında. Asansörün kapıları kapandığında anahtarınızı okuyucu gözün önünde bir kez sallayın. Asansör sizin katınıza çıkacaktır. Odanız asansörden çıktığınızda sol tarafta olacak. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, ismim Angela. Size hizmet etmek benim için bir zevktir.”

“Teşekkür ederim, Angela. Bir sorum var: yirmi dört saat oda servisiniz var mı?”

“Evet, efendim. Suitlerde kalan misafirlerimiz için oda içi yemek servisimiz her saat uygundur.”

“Güzel. Bu gece için her şey tamam o zaman.”

“Evet, efendim. Odanız hazır.” Angela’nın bana uzattığı anahtarları ve bilgi paketini aldıktan sonra elimi Olivia’nın sırtına koyarak onu asansörlere doğru yönlendiriyorum. Asansöre bindiğimizde Olivia’nın sessizliği devam ediyor. Onu konuşturmaya çalışmıyorum çünkü sorularının olduğunu biliyorum, başkalarının dinleyebileceği bir asansörde yanıtlanmaması gereken sorular.

Asansör yavaşça durup kapılar sessiz bir şekilde açılırken Olivia’yı dışarı çıkarıp sola yönlendiriyorum. Suitin kapısını açıyorum ve onun odaya benden önce girmesine izin veriyorum. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla daha önce hiç böyle bir odaya girmemiş. Şaşkınlığı ve korkusuna rağmen hala odadan açıkça etkilenmiş bir şekilde duruyor. Ve bize verdikleri suite oldukça üst sınıf bir yer. Ona böyle davranabilmeye yetecek kadar paramın olması beni mutlu ediyor içinde bulunduğumuz durum istenenin çok altında olsa da.

Kapıdan girdiğimde fark ettiğim ilk şey etkileyici Atlanta gökyüzüne bakan yerden tavana kadar olan cam duvar. İlerideki oturma odası ve solda kalan yemek odasında da arka planı oluşturuyor bu duvar. Her iki oda da bej ve koyu kırmızı renklerle dekore edilmiş. Aydınlatma yumuşak ve sakinleştirici bir etkisi var. Bir erkek olarak bunu tümüyle onaylıyorum. Oturma odasının sonunda büyük, düz ekran bir televizyon var ve bunun arkasında da yatak odasına açılan ikili kapı bulunuyor.

Kahve masasında duran deri-kaplı otel rehberine doğru yürüyorum hemen. Menüü açarak rehberi Olivia'ya uzatıyorum.

"Aç olduğuna eminim. Neden oda servisinden sipariş etmek için bir şeyler seçmiyorsun. Yemeğini getirene kadar burada bekleyeceğim."

"Gidecek misin? Nereye gidiyorsun?"

"Kırk dakika sonra birisi beni tekrardan arayacak. Aradıklarında kulüpte olmak istiyorum, telefonumun GPS'imi takip etmek ihtimallerine karşı. Aramadan sonra bunun çaresine bakana kadar kullanabileceğimiz telefonlardan alacağım."

"Çaresi bakılana kadar? Cash, neler olduğunu anlat bana."

İç geçiriyorum. Ve tekrar düşündüğümde, *lanet olsun, onu bütün bu olayların içine sürüklemekten nefret ediyorum. Sadece ondan uzak kalabilseydim...*

"Marissa'yı kaçırmışlar. Kitapları götürmemi istiyorlar. İlk aramadan bir saat sonra tekrar arayacaklar."

"Kitapları onlara tek başına götüremezsin, Cash. İkinizi de öldürecekler! Polisi araman gerekiyor. Amcam oldukça nüfuzlu birisidir. Kızını geri almak için her şeyi yapar."

"İşte bu yüzden babası bunu bilmemeli. Bitene kadar, en azından. Eğer bu olaya ilgi çekersek daha büyük riske girmiş oluruz. Pisliklerini temizlemek için daha fazla sebepleri olacak. Eğer bunu sessizce halledebilirim, Marissa'yı geri alıp, yeni bir plan düşünebilirim."

“Oraya yalnız mı gidiyorsun? Onlara istediğini verip , senin elini kolunu sallayarak çıkıp gitmene izin vereceklerini ve Marissa’yı alacağını mı sanıyorsun! Cash bu insanları tanımıyorum bile ama neler yapabileceklerini biliyorum. Suçlular bu şekilde çalışmaz.”

Bu dediklerine sırtlamak istiyorum. *Sanki suçlularla çok tecrübesi olmuş gibi.* Hah! Eminim bütün bunlar bir tane klasik çete filmlerine dayanıyordur.

“Olivia, babam bu adamları tanıyor. Herkesten daha iyi. Onunla konuşana kadar hiçbir şey yapmayacağım. Kitaplar saklı. Onlara kitapların banka kasasında olduğunu ve bankaların açıldığı pazartesi gününe kadar kitapları alamayacağımı söyleyeceğim. Bunu zaten ilk aradıklarında söyledim ama bana sadece Marissa’yı aldıklarını, kitapları getirmemi ve bir saat sonra buluşacağımız yeri söylemek için arayacaklarını söylediler.”

“Yani pazartesiye kadar Marissa’yı onlarla bırakacaksın?”

Gözlerindeki bakış açıkça bunu ancak bir canavarın yapabileceğini düşündüğünü gösteriyor. Göğsündeki kuşağı düzelterek ona yaklaşıyorum ve yanağını avcunun içine alıyorum. “Eğer başka bir seçeneğim olsaydı bunu yapmazdım. Ama başka bir seçeneğim yok. Zaman *ihtiyacım* var. İstediklerini alana kadar ona hiçbir şey yapmayacaklar. Ve eğer sahip olduğum tek avantajı onların eline veremem, her şeyi doğru ayarladığıma emin olmam gerekiyor.”

Gözlerimi araştırıyor. Ve bende ona izin veriyorum. Her şekilde güven sorunları olduğunu biliyorum, sürekli ve sürekli benim kötü çocuk olduğumu düşünmesi gibi. Durumumun gerçekliği sadece olayları daha kötü hale getiriyor. Sadece benimle biraz daha fazla kalabilse...

“Bana güvenebilir misin? Lütfen! Sana güvenmek için çok fazla neden vermediğimi biliyorum ama bu sefer sadece kalbine güven. Sana söz, *söz veriyorum* ki seni yarı yolda bırakmayacağım.”

Kelimeleri söylerken bile böyle bir söz veremeyeceğimi biliyorum. Ama söz verebileceğim şey eğer bunu yaparsam bu onunla olmayı hak eden bir erkek olmam için gücümün yettiği her şeyi yapmamış olduğum için olmayacak. Olivia'nın sonunda *doğru* adama aşık olmasını istiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum ama en azından denemeye çalışması bana umut veriyor. Belki bazı tanıdık şeyleri buraya getirmek onu rahatlatabilir. Çantasını dairesinin kapısının hemen içinde bıraktığını biliyorum, oradan çıkarken çantayı bende almadım. Oraya gidip çantayı alacağım ve geri dönerken buraya getireceğim. Belki bu onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlar. Ama tekrar düşünersek eğer, ben bir erkeğim. Nasıl anlayacağım bunu?

“Bana ne yemek istediğini söyle. Siparişi vereceğim. Yemeğin geldiğinde ben çıkacağım, o zaman yersin. Dairene gidip çantanı ve bazı kıyafetlerini alıp orayı kitleyeceğim. Özel olarak ihtiyacın olan bir şey var mı?”

Düşünmek için duraklıyor ve başını sallıyor. Neden bu kadar çok sessiz olduğu ile ilgili bir fikrim yok ama onu daha fazla zorlamak istemiyorum.

“Ayrıca telefonuna ihtiyacım olacak. Kulübe götürüp orada bırakacağım ne olur ne olmaz diye. O zamana kadar bizim için getireceğim atılabilir telefonlardan birini kullanabilirsin. Tamam mı?”

Tekrar başını sallıyor.

“Babanı ve Ginger’ı sabah arayabilirsin. Sadece telefonunun birkaç gün boyunca erişilemeyeceğini ve arada bir onları arayacağını söyle. Sen onlarla konuştuktan sonra telefonu atarız ve sonraki hafta araman için yeni bir telefon kullanabilirsin.”

Gülümsemesi kabullenici ama oldukça sert. “Her şey yoluna girecek. Ben *öyle* olmasını sağlayacağım.”

Tekrar başını sallıyor ama hala konuşmuyor. İşleri düzeltebilme noktasının ötesinde mahvedebilme ihtimalinin olduğunu kabullenmeyi reddediyorum. Hayır, sadece onun bana güvenmesinin bir yolunu bulmak zorundayım, kendimizi bu işin içinden çıkarabilmem için. Belki o zaman...

Bölüm Beş – Olivia

Yemeğimin adını bile hatırlayamıyorum. Daha önce hiç duymadığım süslü, egzotik ve yabancı bir yemek. Yemekle ilgili önemsedığım tek şey içinde tavuk olması. Tavuğu severim ve bu harika bir tavuk yemeği. Tat alma duyularım bundan emin olmam için oldukça iyi çalışıyor. Ama gerçekten tadını almıyorum. Ya da gerçekten eğlenmiyorum. Aklım ve kalbim sıkıntılı ve herhangi bir şeyle eğlenmek için çok endişeliyim.

Ne yaptım ben? Yapmamam gereken bir şeyi yapmam bir kenarda dursun -başka bir kötü çocukla birlikte olmak- ayrıca gidip tehlikeli geçmiş olan birisini seçtim. Ve sadece kalbim için tehlikeli değil, *her açıdan* tehlikeli!

Bu birleşimle birlikte bulunmak kesinlikle olmaması gereken bir şey. Güvenli değil. Yani fiziksel durumum için. Kalbim için en güvenli şey olabilir. Cash'le ne yapacağımı hala bilmiyorum. Bazen çok tatlı ve içten ve...

Bana sanki önemli birisiymişim gibi davranıyor. Sanki farklı birisiymişim gibi konuşuyor benimle. Onun sevişip terk ettiği kızlardan değilmişim gibi. Bana değer veriyor gibi görünüyor; güvenliğime, mutluluğuma. Sadece... bana.

Ama daha öncede kendimi buna inandırmıştım, aslında olmayan bir şeyin olduğuna. Diğer taraftaysa bu işi şansa bırakmayacak kadar biliyorum. Vahşi insan-

ların benim gibi kızlara nasıl davrandığını uzun deneyimlerim sonunda öğrendim. Ama diğer taraftaysa bir şeyler bu riski almam gerektiğini söylüyor. Daha önce duymadığım bir ses, ruhumun derinliklerinden geldiğine inandığım bir ses, bana Cash'in farklı olduğunu söylüyor.

Soru şu: ne yapmalı? Ne yapmalı, ne yapmalı?

Hep soru bu. Ve yanıtı bulması gereken tek kişi ben olduğumda bu daha zor oluyor, zor kararı vermek zorunda bırakıldığımda.

Ama şimdi, bu koşullar hareketlerimi belirliyor. Sıkışıp kaldım. En azından şu an için. Şu çete işi çözülene kadar, ki umarım kısa sürer, Cash'le birlikte kalmam gerekiyor. Sonra karar verebilirim. O zaman düşünebilirim.

Yemeğimin bir kısmını bitirdikten sonra yerimde duramayarak odanın içinde dolaşmaya başlıyorum. Telefonumun olmamasını ve neler olduğunu bilmemeyi sevmiyorum. Cash'i bir daha görüp göremeyeceğimi, Marissa'nın iyi olup olmayacağını, bir rakunun kapıları ardına kadar açık olan daireme gidip her şeyi parçalayıp parçalamayacağını bilmiyor olmayı sevmiyorum.

Evet, beynim çok garip ve mantıksız şekillerde çalışıyor. Sanırım kafam o kadar dolu ki sürekli ön kapının açık kalıp kalmadığı sorusuna geri dönüyorum. Sanki bozuk bir kayıt gibi sürekli o soruya dönüp duruyor.

Kapının muhtemelen açık kaldığına eminim. Yani biraz dikkatim dağınıktı. Çok az. Belki Cash kapıyı kapatmıştır ve benim dikkatimi çekmemiştir. Belki de

alışkanlıkla kapatmışımdır ve hatırlamıyorumdur. Ya da belki ikimizde kapatmamışızdır ve şu ana kadar sahip olduğum her şey evsiz birinin alışveriş sepetindedir. Kim bilebilir? Sanırım bunu zaman gösterecek.

Ve eğer bu olursa bazı eşyaları bulması oldukça kolay olacaktır. Karton kutusunu son zamanlarda iki bin dolarlık bir saatle dekore etmiş bir evsiz biraz göze batabilir, birisinin Jimmy Choo ayakkabılar ve Prada gece kıyafetiyle gezmesi gibi. Tabi ki, kim bunları sonra geri ister. Ben istemem! İyi eğlenin ve umarım Marissa'nın pahalı tangalarından hoşlanırsınız derim.

Bana ait olan bulabileceğim tek şey Tad tişörtlerim olur. Ne kadar üzücü olabilir ki? Belki bundan sonra iç çamaşırlarıma baş harflerimi işlemeliyim...

Aklımdan geçen düşünceler karşısında kendimi tutamayıp gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum. Çok garip bir düşünce mekanizmam var.

Suitimizdeki lüks banyoda etrafında her türlü banyo donanımına sahip olan derin mermer bir küvet var. Kapının arkasında kalın bir bornoz asılı. Hiç temiz kıyafetim ve banyo eşyam olmamasına rağmen banyoya girme fikri karşı koyulmayacak kadar kışkırtıcı o yüzden küvet dolup banyoyu buhara boğarken tıkaçı kapatıyorum.

Otuz dakika sonra buruşuk parmak uçlarımı inceleyerek artık muhtemelen küvetten çıkmam gerektiğini düşünüyorum. Banyo ürünlerindeki lavanta kokusu tenime işledi ve bu kadar süre suyun içinde kaldığıma göre ciğerlerimi bile ele geçirmiş olabilir. Ama buna değdi. Sıcak su görünüşe göre düşüncelerimin ve en-

dişelerimin bir kısmını alıp götürmüş. En azından şimdilik. Yorgunluğumun da bunda oldukça iyi bir etkisi oldu tabi. Gerçekten çok uzun ve duygusal açıdan yorucu bir hafta geçti!

Tıpayı çıkarıyorum ve küvetteki suyun boşalmasına izin veriyorum, havluyu alıp kendimi yumuşak ve sıcak bornoza sarıyorum.

Zenginler için kesinlikle her şey daha kolay!

Ama bu düşünceyi hemen aklımdan çıkarıyorum. Cash parası olan bir aileden geliyor, her ne kadar kötü yollardan kazanılmış olsa da, ve bazı zenginlerin fiyat etiketine değer vermediğini söyleyebilir. Aslında, kesinlikle söyler. Babasının zenginlik hırsı yüzünden çok fazla şeyi kaybetti. Diyelim ki, bu en başta ailesinin karını doyurabilmek için başladı ama yine de sonradan bundan çok daha fazlasına dönüştü. Evet, bu işlerden çıkmayı istedi ama yine de örgütlü suçlarla olan bağından parasal açıdan yararlandı. Ve şimdi durumlarına bakarsak her açıdan acı çekiyorlar!

Yatak odasına gidiyorum ve Cash geri dönene kadar gözlerimi dinlendirmek için örtülerin arasına giriyorum. Uzun süredir gelmemiş olmasıyla ilgili endişemi beynimin çok derinlerine itiyorum. Onun yaralanacağını düşünmeyi ve bunu nasıl hissedeceğimi, ayrıca hayatımı nasıl etkileyebileceğini düşünmeyi reddediyorum. Bu konularda düşünemem. Düşünmeyeceğim. Cash'in ve benim bir geleceğimizin olup olmayacağı başka bir konu. Ama onun ölümü? Bunlar tümüyle birbirinden bağımsız. Onsuz bir dünyanın olabileceği fikrine bile dayanamıyorum o benim olmasa bile.

Bir ses duyunca yattığım yerden doğruluyorum. Beynim anında alarm durumuna geçiyor. Uyuyabildiğim için şaşkınım. Bu gerçekten ne kadar yorgun olduğumu gösteriyor.

Bir gölgenin oturma odasından geçtiğini görüyorum, oradaki ışıkları açık bırakmıştım. Sessizce bekleyip etrafı dinlerken kalbim neredeyse göğüs kafesimi acıtacak kadar delicesine atıyor. Ahşap döşemelerin üzerindeki yumuşak ayak seslerini duyuyorum ve oda-ya çılgınca bakarak bir çeşit silah olarak kullanabileceğim bir eşya arıyorum. Gözüme çarpan tek şey komodinin üzerinde duran ve birisinin kafasında kırabileceğim vazo, birisinin gözüne saplayabileceğim baş ucumdaki masada duran otel kalemi ve rafta duran İncil her ne kadar onunla birisini nasıl yaralayabileceğim konusunda emin olmasam da. Tanrı kesin bir şeyler yapabilir ama O'nun böyle istek üzerine çalıştığını sanmıyorum.

Birisi kapı eşiğinde beliriyor ve kalbim boğazımda atmaya başlıyor. Saniyenin kısa bir süresi geçtikten sonraysa tanıdıklık hissi beni rahatlatıyor.

“Seni korkutmak istememiştim.” diyor Cash sessizce odanın karşısından.

Lambayı açmak için kolumu uzatıyorum ama beni durduruyor. “Açma. Uykuna geri dönmeni istiyorum.”

Sanki böyle bir şey olma ihtimali varmış gibi! Kuru kuru düşünüyorum ama hala hissettiğim yorgunluğumu göz önüne alırsak belki hala bir ihtimal olabilir.

Kalbim Cash uzanıp tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardığında daha yeni normal ritmine dönüyor-

du. Yan odadan gelen ışık Cash hareket edip tişörtünü sandalyenin üzerine bıraktığında gerilen bütün kaslarını parlak anahatlarıyla vurguluyor.

Kemerine uzandığında kan damarlarımdan hızla akıyor ve göğsümde bir zonklamaya dönüşüyor. Pantolonunun düğmesini ve fermuarını açarken hiçbir şey söylemiyor. Parmakları bel hizasında durakladığında nefesimi tutuyor ve ayakkabılarını çıkarmaya çalışırken bacaklarının hareketini izliyorum.

Büyülenmiş gibiyim. Kotunu kaslı bacaklarından aşağı indirip yürümesini izlemekten kendimi alamıyorum. İç çamaşırı giymediğini gördüğümde kalbim duruyor ve ağzım kuruyor. Ve Cash hazır. Ağzım vücudumdaki kuru olan tek yer. Tenim nemliymiş gibi hissediyorum ve sıcak bir ıslaklık bacaklarımdan arasında birikiyor.

Nefessiz kalmış bir şekilde, kotunu sandalyenin üzerine asmasını ve yatağa gelmek için dönmesini, örtüleri kaldırıp yanıma süzülmesini izliyorum.

Tek bir kasımı bile oynatmıyorum. Ve, en başta, o da hareket etmiyor. Bir dakika sonra bana doğru uzanıyor. Çıplak kolumun üzerinde dolaşan parmaklarının dokunuşu saf elektrik gibi. Tenimi ürpertiyor. Elektrik kollarımdan süzülüp sırtıma doğru yayılıyor ve göğüs uçlarımdan sert, ağrıyan tomurcuklara dönüşmesine neden oluyor.

Beni sırtımı ona dönük olacak şekilde yatmaya zorlamasına hem şaşıyorum hem de biraz hayal kırıklığına uğruyorum. Beni vücudunun kıvrımlarına doğru sıkıca çekiyor ve arkamdan benimle eğleniyor.

Bornozun kalın kumaşından bile arkamdaki sertliğin her bir parçasını hissediyorum. Bunun mantıklı olup olmayacağını düşünmeden kalçamı ona doğru oynatıyorum. Bu bir içgüdü. Ve arzu. Görünüşe göre vücudumun kendine özgü bir aklı var.

Cash'in sıkıldığı dişlerinin arasında nefesini verdiğini duyuyorum ve sertliği kesinlikle daha da büyüyor. Birkaç uzun ve gergin saniye boyunca hareket etmiyor. Ben de hareket etmiyorum. Onun bana dokunmasını, ellerini ve dudaklarını tenime değdirmesini ve kısa bir süre için bile olsa bana dünyanın varlığını unutturmasını istiyorum. Ama sonunda yaptığında, yani dokunduğunda, sadece kolunu belime sarıyor. Burnunu boynuma sürdüğünde dudaklarını hissediyorum ve kalbim göğüs kafesimin içinde eriyor.

Beni istiyor. Hala bunu hissedebiliyorum. Ama benim için kendisini kontrol ediyor, benim rahatım ve duygusal dengem için. Bu gösterdiği özen, eğer bir gün hayatımdan çıkarsa kendimi asla iyileşemeyeceğim duruma bir adım daha sürüklüyor, onu tanımış ve onun için sahip olduğum duyguların derinliğini bildiğim için.

Cash'le tanıştığımdan beri geçen sayısız süre içinde muhtemelen gerçekten büyük, büyük bir belaya bulaştığımı anlamıştım.

Lanet olsun.

Birlikte sessizce yatıyoruz, derin ve aynı hızda nefes alarak, vücutlarımızın sakinleşmesini bekleyerek. Birisine yakın olmanın gerçekten de fiziksel olarak acı

vereceğini hiç düşünmemiştim. Ama acı veriyor. İstekle ve ihtiyaçla ağrıyor vücudum. Sadece Cash'in doldurabileceği bir yer var. Bu fiziksel bir boşluk, evet. Oh beğim, gerçekten de fiziksel! Sadece içime girmesinin düşüncesi bile, içime çok sert ve çok derin şekilde girip çıkması...

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum. Yeniden sakinleşmem gerekecek.

Hırrrr.

Ama Cash'in bana hissettirdiklerinde daha derin bir şeyler var. Son zamanlarda ruhumda açılmakta olan bir boşluğu dolduruyor. Cash'le tanıştığımdan beri oluşan bir boşluğu aslında. Sanki o yaratmış gibi aynı zamanda bu boşluğu kapatabilirmiş gibi.

Samimi bir iç çekişle bu düşünceleri de uzaklaştırıyorum. İyi bir yere varmıyor. Kısa süre için.

"Peki," diye başlıyorum sessizlik ve yakınlığın çok büyüdüğünü fark ettiğim zaman. "Nasıl gitti?"

Kendime kızıyorum. Sonucun ne olduğu en çok endişelenmem gerek şey olmalı zaten, ellerimi kendi üzerimde tutmaya çalışmak değil. Ya da Cash'in ellerini kendi üzerinde tutmuyor olmasını dilemek değil.

Cash'in nefesi kulağımanın arkasındaki saçı titretiyor ve kolumdan aşağı bir ürperti yolluyor.

"Bana inandılar. Çok hoşlarına gittiğini sanmıyorum ama sanırım sakinliğimi korudum ve kitapların bankadaki kasada kilitli olduğuna ikna ettim onları. Pislik herifler." diye fısıldıyor sonunda.

“Marissa’yla konuşmana izin verdiler mi?”

“Evet.”

“Ve? Nasıldı?”

“Sanırım onları kazayla öldürmesi oldukça yüksek bir ihtimal. Onlar için biraz üzüliyorum.”

Sırıtmama engel olamıyorum. “Yani...esaretini pek iyi karşılamadı mı?”

“Onlara kibar davranıyor gibiydi ama beni mahvet-ti. Bu olayda kimi suçladığı çok açık. İyi olan tek şeyse eğer benim iki kardeş de olduğumu ona söylemezlerse sadece beni suçlayabilir ve Nash’i ve onun bütün başarılarını pislige sürüklemesin.”

“Marissa söz konusuyken ondan daha azını beklemesdim.”

Rehin tutulduğu halde onun hakkında böyle konuştuğum için kendimi kötü hissediyorum. Yani bu tam bir kabus! Ama Marissa’nın kendisi de tam bir kabus. Belki bütün bu olanlar onu bir şekilde daha iyi bir insan yapabilir. Belki kafasına alacağı sert bir darbe ona yeni bir bakış açısı kazandırabilir. Ya da belki onun üzerinde kloroform kullanmışlardır ve bu da onun kişiliğini etkileyerek onu daha sevebilir ve iyi bir insan yapabilir. Her şey mümkün, değil mi?

“O zaman şimdilik plan ne?”

“Yarın halletmem gereken bazı şeyler var. Ve babamı görmek istiyorum. Bunun öğrenmesi gerekiyor ayrıca yardım da edebilir.”

“Nasıl? Adam hapisanede.”

“Bunu biliyorum.” diye yanıtlıyor Cash biraz sertçe. “Ama bu insanları tanıyor, nasıl düşündüklerini biliyor. Ayrıca her zaman planlar ve strateji konusunda iyiydi. Bir şeyi gözden kaçırmış olmak istemiyorum. Tehlike de olan çok fazla şey var.” diyor beni kendisine doğru sıkıca çekerek.

Sessizce yatıyoruz. Cash’in beyninin benimkinden çok daha sıkı ve hızlı çalıştığına eminim ki bu bayağı sıkı ve hızlı demek oluyor. Ama onun omuzlarında suçluluk duygusu da var, ortaya çıkarmadığı acılarını da unutmamak gerek.

“Cash,” diye başlıyorum yumuşakça.

“Evet, bebeğim.” diye fısıldıyor kulağıma, sevgi sözcükleri beni sıcak bir örtü gibi sarıyor.

“Seni suçlamıyorum.”

Bana sıkıca sarılıyor ve dudaklarını omzuma bastıyor. Bornozun yakasından belli belirsiz hissediyorum.

“Bunu üstünden çıkarabilir miyim?” diye veriyor nefesini. “Tenini hissetmek istiyorum.”

Çıplak vücudumu kendi çıplak vücuduyla saracağının düşüncesi bile arzusun vücudumda gezinmesine neden oluyor. Gün içerisindeki beşinci sevişmemiz sadece birkaç saat önce oldu ama sanki bir sonsuzluk öncesindeymiş gibi hissediyorum. O zamandan beri çok fazla şey oldu, çok fazla duygu geldi ve gitti, bu... farklı hissettiriyor.

“Evet.” diye fısıldıyorum yanıt olarak, aklım beni bunu yapmamaya ikna edemedi.

Doğrulmaya başlıyorum ama Cash beni durduruyor. Bir dirseğinden destek alarak eğiliyor, yüzümdeki ve boynumdaki saçları çekerek kulağımın arkasındaki yumuşak noktaya dudaklarını bastırıyor.

“Benim çıkarmama izin ver.”

Elleri karnımdaki bağlanmış kuşağa gittiğinde rahatlamak için elimden geleni yapıyorum. Çevik parmaklarıyla kuşağı gevşetiyor sonra kuşağın bir ucunu sona gelene kadar yavaşça çekiyor. Sonrasında onun teninin göğsüme değdiğini hissediyorum. Elini bornozun yaka kısmının içinde gezdiriyor, bornozun önünü açıyor ve kalçama kadar inene kadar çekiyor.

Lavanta kokusu gözeneklerinden hafifçe yayılması gibi, Cash uzanıyor ve tüylü kumaşı omuzlarımdan çekiyor ve dudaklarını nazikçe omzuma bastırıyor. “Çok güzel kokuyorsun.”

Çok hafif bir şekilde önü kalçama değiyor. Sertliğini arkamda hissettiğimde arzu karnımın alt taraflarına hücum ediyor.

Parmaklarını kolumdan aşağı kaydırıyor ve indikçe bornozu aşağı çekiyor. Dirseğimi büküyorum ve bornozdan kolumu çıkarıyorum. Cash kalanı bacaklarımdan çekmek için uzanıyor.

“Bana doğru dön.”

Onun söylediklerini yapıp sırt üstü dönerek onunla yüzleşirken heyecan bütün vücudumda dolanıyor. Ona çok yakınım, eğer dudaklarımı biraz oynatırsam çenesini öpebilirim.

Loş aydınlıkta gözlerinin siyah elmaslar gibi parladığını görebiliyorum. Oturma odasından gelen ışık kapıdan usulca giriyor ve yüzünün yarısını aydınlatıp kalanını gölgede bırakıyor.

Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Benim kadar heyecanlı olduğunu, en az benim onu istediğim kadar onunda beni istediğini biliyorum ama yine de beklemeye razı. Sadece benim için.

Peki ya ben onun durmasını istemezsem? Ya bütün bu bitmeyen şüphelerime, yanlış yargılarıma ve bugün yaşadığımız bütün tehlikelere rağmen onu istersem? Bu yeterli mi? Şimdilik? Bu çok mu kötü olurdu?

Bir açıdan bakarsak kötü. Ama diğer açıdan öyle değil. Ama şu an önemli olan şey, Cash'e ihtiyacım olduğu. Onun bana sarılmasına, beni öpmesine, bana dokunmasına ihtiyacım var. İçimde olmasına, varlığı ve güven duygusuyla beni doldurmasına ihtiyacım var. Yarın yeni endişeleri beraberinde getirecektir. Onları sonra düşünebilirim.

Çok yavaş bir şekilde Cash parmaklarını köprücük kemiklerimde gezdiriyor ve bornozu omzumdan çekiyor. Bornoz göğsümün ucunda durakladığında gözlerinin göğsüme kaydığını görüyorum. Nefesim kesiliyor. Bakışları sanki fiziksel bir temas gibi.

Nazikçe elini göğsüme götürüyor ve parmaklarını göğsümün ucunda gezdirerek bornozu sıyrıyor ve benim gözlerinin açlığına karşı savunmasız kalıyor. Yine birkaç saniye boyunca hareket etmiyor. Ve yine bende hareket etmiyorum. Gözleri gözlerimle buluştuğunda

içlerinde birçok duyguyu barındırdığını görüyorum ama en belirginini azim. Kendisini bırakmayacak. Bu gece değil. Bu onun için çok önemli. Neden, bunu bilmiyorum. Belki *ben* onun için bu kadar önemliyimdir. Yapabileceğim tek şey umut etmek.

Hafifçe öne eğilerek Cash bornozu üzerimden çekiyor, elini kalçamda gezdirip bacaklarımın arasına kaydırıyor. Onun önünde uzanırken, onun gibi çıplak bir halde, gözlerinin vücudumda gezinmesine izin veriyor. Sırt üstü uzanıp başımı kolunun üzerine yerleştirmeden önce gözlerini kapattığını görüyorum.

Beni göğsüne doğru çekiyor. Elimin karnındaki sert kasların üzerinde gezinmesine izin veriyorum ve dizimi bacaklarının arasına doğru büküyorum. Nefes alışverişini duyamıyorum. Nefesini tutup tutmadığını bilmiyorum ama kalbinin göğüs kafesindeki güçlü atışlarını duyabiliyorum. Benimle savaşıyor, bizimle, bununla.

Bir saniye boyunca ona sataşmayı düşünüyorum, fikrini değiştirmeyi ama yaptığı şeye duyduğum saygı beni durduruyor. Onun düşüncelerinin olduğundan fazlasını düşünmek istemiyorum ama hala cevaplanmamış bir soru var ortada: ne anlama geliyor bunlar?

Boğuk bir sesle konuşmadan hemen önce dudakları saçlarımda dolaşıyor. “Uyu, bebeğim. Güvendesin. Söz veriyorum.”

Bir şekilde ona inanıyor olmalıyım. Böylece hemen uyuyorum.

Bir şey arkamda hareket ediyor. Yumuşak ve sıcak bir şey ve bu şeyin Cash olduğunu anlamam çok kısa sürüyor. Arkamda yatıyor. Ve çıplak.

Kalçaları hareket ederek sertliğini kalçama bastırıyor. Sonuçlarını düşünmeden sırtımı geriyorum ve kalçamı ona doğru itiyorum.

Nefesini tuttuğunu hissediyorum ve bu yanıtla birlikte midemde kelebekler uçuşuyor.

Uyanık.

Lütfen bu bir rüya olmasın.

Büyük bir el kalçamdan karnıma oradan da göğsüme kayıyor. Parmak uçlarıyla göğüs uçlarımla oynuyor ta ki göğüs uçlarım dudaklarının hissi için arzuyla ağrıyana kadar. Uzanarak elimi elinin üzerine koyuyorum ve parmaklarını sıkıyorum. Nabzım hızlanana kadar hassas tenimi parmaklarıyla sıkıştırıyor.

Dudaklarını boynumda hissediyorum. Sonra dilini. Tenimde ıslak bir daire çiziyor sonra boynumu dişleriyle hafifçe ısıyor. Heyecan dalgası göğsümde ve sırtımda yayılıyor ve karnım beklentiyle kasılıyor.

Bunun olmasını istiyorum. Bunun olmasına ihtiyacım var. O yüzden devam ediyorum. Cesaret veriyorum. Kendimi bunun içine atıyorum.

Arkama uzanarak kalçasını kavriyorum ve onu kendime çekerek kalçamı kalçasına sıkıca bastırıyorum. Elinin göğsümü bırakıp karnıma oradan da bacak arama doğru kaymasından hemen önce inlediğini duyuyorum. Bacaklarımı bana dokunabilmesi için ayırıyorum. Ve bana dokunuyor. Uzun parmaklarından birini ba-

caklarımın arasına kaydırıyor ve içime sokmadan önce biraz okşamak için duraklıyor.

“Mmm, bu da ne böyle?” diyor parmağını çıkarıp sonra daha derine sokarken. Tırnaklarımı kalçasına batırıyorum ve o da tekrar kalçasını bana doğru bastırıyor. Eskisinden bile daha sert. Ve daha büyük. Eğer böyle bir şey mümkünse.

“Rüyanda beni mi görüyordun?” diye fısıldıyor kulağıma. “Öyleymiş gibi görünüyor.” Avcunun içiyle beni okşuyor ve parmaklarıyla içime giriyor. “Sana böyle dokunduğumu mu hayal ediyordun? Yoksa daha fazlasını yaptığımı mı?”

Hiçbir şey söylemiyorum. Bana yaptıklarının dışında bir şeyi düşünemiyorum, bana yapmasını hayal ettiklerim dışında. Tekrar ve tekrar ve tekrar yapmasını istediklerim.

“Sanırım bunu düşünüyordun. Sanırım bunu istiyorsun ama korkuyorsun da. Ama bu gece değil. Bu gece korkma. Sadece sana sahip olmama izin ver. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu göstermeme.”

Nazikçe Cash arkamda hareket ediyor. Ona doğru dönmeye çalışıyorum ama beni durduruyor. “Hayır.” diyor kesin bir sesle. Konuşmaya başlayacağım zaman beni susturuyor. “Şşş” diye mırıldanıyor beni yüz üstü çevirirken. “Dizlerinin üstüne.” Sadece bir saniye boyunca kararsız kalıyorum ama bu oldukça uzun bir süre gibi geliyor. “Yap.” diye emrediyor usulca. “Seveceğine eminim.”

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde duruyorum. Cash'in sıcak vücudunun bacaklarımın ve kalçamın arkasında olduğunu hissediyorum bana yaklaştığı zaman. Sıcak elleri kalçamı kavırıyor. Parmakları tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni kendisine doğru çekiyor sertliğini bana doğru bastırırken. Saf arzudan oluşan bir ürperti vücudumda dolaşıyor. Nazikçe iterek beni ileri doğru hareket ettiriyor. Yastığımın üzerinde durana kadar yatak başlığına doğru hareket ediyorum. "Ellerinle yatak başlığını tut." Dediğini yapıyorum parmaklarımı ahşap yatak başlığına koyarken. Yavaşça Cash üzerime doğru eğiliyor göğsü sırtıma değene dek. Kulağıma doğru fısıldıyor. "Bacaklarını ayır." Dediğini yaptığımda arkamdan elini bacaklarımın arasına kaydırıyor. Diğer parmakları bacaklarımın arasındaki kaygan tende gezinirken baş parmağını içime sokuyor. Eğer ayakta dursaydım şu an yere düşerdim. Dokunuşunu dizlerime kadar hissediyorum. Dudaklarımdan aceleyle çıkan inlemelerimi durduramıyorum.

"Bunu sevdin?" Dili kulağıma değiyor.

"Evet." diyorum nefes nefese.

Saçlarımı kenara çekiyor ve ensemini sonra da sırtımı öpüyor. Dudakları belime doğru oradan da kalçama doğru inerken sıcaklığının benden uzaklaştığını hissediyorum.

O aşağı kaydıkça yatakta hareket ediyor. Başının bacak arama kaydığını ve başını bacaklarımın arasındaki yastığa koyduğunu hissediyorum. O bana doğru bakarken bende gözlerimi aşağı indirerek ona bakıyorum, loş

ışıkta, siyah gözlerinin parladığını görüyorum. Gözlerindeki ateş baştan aşağı kızarmama neden oluyor.

Arkamdan ellerini bacaklarıma kaydırıp beni ağzına doğru çekerken gözlerini hiç benden ayırmıyor.

Dilinin ilk dokunuşu şimşek gibi. Sıcaklık içimde patlıyor ve bacaklarımdan arasına bir su birikintisi gibi yağıyor.

“Sür beni.” diye gürliyor, sesi arzuyla kalınlaşmış bir şekilde. Sanki beni cesaretlendirmek için dilini içime sokuyor.

Bacaklarımda duran elleriyle beni hareket etmeye zorluyor. Aşağı ve yukarı, dili benimle birlikte hareket ediyor. İleri ve geri dilinin üzerinde hareket ediyorum, dizlerimi bükerek, yüzüne sürtünerek. Dudakları ve yüzü bütün benliğimi uyarıyor ve bu neredeyse dayanabileceğimden daha fazlası.

Nefesim kesik kesik çıkıyor. Tırnaklarım ahşap yatak başlığına gömülüyor. Kalçalarım Cash’in ağzının üzerinde yükselip alçalıyor. Nabzım kontrolden çıkıyor. Gitgide hızlanıp sertleşerek kendimi ona doğru bastırıyorum. İnlemesini duyduğumda zevkin kapıları açılıyor ve dünyam diline doğru akıyor.

Gözlerimi kapatıp vücudumu sarsan kasılmalara kendimi verirken beni kendine yakın tutuyor. Kasılmalar mutlu bir hiçliğe dönüşmeden önce Cash’in hareket ettiğini hissediyorum. Saniyeler içinde arkama geçiyor. Parmaklarının derinliklerime girdiğini hissediyorum, parmağını içimde aşağı yukarı kaydırıyor. Ve sonra daha büyük bir şey hissediyorum. İlk hızlı girişi nefe-

simi kesiyor. Bir inlemeyle içimden çıkıp tekrar güçlü bir şekilde içime tekrar giriyor orgazmımı arttırarak. Dalga dalga vücudumun sıkıca onun etrafında kasıldığını hissediyorum. Çok doluyum, çok ama çok dolu. Vücudumun her parçasında onu hissediyorum sanki göğüs kafesime kadar giriyormuş gibi. Tekrar ve tekrar sertliğini çekiyor ve sonra tekrar içime sokuyor, her seferinde kendini daha derine yerleştirerek.

“Hepsini al, bebeğim.” diyor sıkıttığı dişlerinin arasından. Kelimeleri o kadar aç ve o kadar seksi ki inliyorum.

Nefes alışverişiyle birlikte ritmi de hızlanıyor. Neyin geldiğini biliyorum. Onun boşalacağını biliyorum. Vücudu kasılıyor ve zevkin doruğuna çıktığında inliyor. Üzerime eğilip bir elini saçlarıma geçirip ve dişlerini omzuma geçirirken kısa dalgalar halinde içime boşalıyor. Bu canımı acıtmıyor, omzuma zarar vermiyor, sadece zaten vücudumda dolaşmakta olan zevk duygusunu arttırıyor.

Ve yine tekrardan boşalıyorum. Dağılıyorum. Cash'in kollarında. Onu vücudumla sararak.

Kalbimle.

Ruhumla.

Bölüm Altı - Cash

Pazar günleri hapishanelerdeki büyük ziyaret günleridir. Bölünmüş masalarda oturan ailelerin sayısını görmek her zaman üzücü olmuştur benim için. Çok az tanıdıkları babalarıyla konuşacak çocuklar... Çok az gördükleri kocalarıyla konuşan eşler... Neredeyse insani duyguları hatırlatan düzeylerde yaşanan hayatlar... Böyle bir yerde, küçük ya da büyük bütün hataların bir sonucu olduğunu görmek çok kolay. Hatalar büyüdükçe sonuçlar daha ağır oluyor. Umabileceğim tek şey şimdiye kadar yaptığım ya da gelecekte yapacağım bir şeyin beni buraya sürüklememesi olur. Sanırım ölmeyi buraya tercih ederim.

Otomatik hareketlerle babamı ziyarete her geldiğimde yapmam gereken şeyleri yapıyorum. Babamı getirdiklerinde camın arkasında ellerimi masanın üstünde kavuşturmuş şekilde oturuyorum. Yüzümdeki ifadenin normal günlerden bir farkı olduğunu düşünmesem de bir şey babamı telaşlandırıyor. Camın karşısına geldiği gibi hemen telefondaki siyah telefona uzanıyor. "Ne oldu?"

Endişeli gözlerine bakıyorum, benimkinden birkaç ton açık renk olan gözlerine, ve bir kere başımı sallıyorum, sıradan bir hareketle parmağımı kulağıma doğru yaklaşıtıyorum. Birkaç uzun saniye boyunca beni dikkatle izliyor. Her şeyi ve olası bütün ihtimalleri biz

konusurken kafasından geçirdiğini biliyorum. Ya da konuşmadığımızda, şu an olduğu gibi.

Sonunda başını sallıyor. Sadece bir kere. Anlıyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

“Bir şey olmadı. Sadece uzun bir haftasonuydu. İşler yoğundu.”

Konuşma gündelik konulara kayıyor, benim diğer ziyaretlerimden farklı olan bir şey konuşulmuyor. İnsanlar ve olaylar ve günlük hayat sorunlarını özetliyoruz, fazladan dikkat gerektirecek bir şey yok. Bu sükunetin herhangi bir dinleyiciyi sıkılmışlığın tembel bir aşamasına sürükleyeceğini umuyorum.

Sonunda babam konuşmayı en önemli şeye geri getiriyor. Ama, o kadar kurnaz bir insanki, dışardan belli olmayacak bir yolla yapıyor bunu. En azından belli olmadığını *umuyorum*.

“Balık tutma gezisi nasıl gitti bakalım? Herhangi bir şey yakaladın mı?”

Ben balık tutmam. Nash tutardı ama ben hiç tutmadım. Babam bunu biliyor. Ve bu da benim aslında balık tutmayla ilgili konuşmadığımızı anlamama yardımcı oluyor.

“Yok, imkansız gibi bir şeydi. Bütün haftasonunu saklanarak geçirdim gibi oldu. Biliyorsun, çalışmak için.”

Başını sallıyor anlamlı bir şekilde. “Saklanma” kelimesindeki anlamı anladığını biliyorum.

“Tehlikeli olabilir. Çok çalışmak.”

“Evet, öyle olabileceğini biliyorum.” diyorum başımı sallayarak. Hala beni yakından izliyor. Sanki tek kelime bile etmeden derin bir konuşma yapıyormuşuz gibi.

“Bazı önemli görevleri başkasına devretmek zorunda kalacağım sanırım.” Neyi vermem gerektiğini umarım anlar.

“Bazen yapmak zorunda olduğun şeyi yapmalısın, Cash. İşler her zaman beklediğimiz gibi yürümez. Ya da planladığımız gibi. Bazen sadece olanları kabullenmen ve neyin en iyi olduğunu düşünüyorsan onu yapman gerekir. Hepsi hayatta kalma savaşı ile ilgili.”

“Ellerim bağlıymış gibi hissediyorum.”

Tekrar başını sallıyor. “Elindeki her şeyi vermek farklı bir dizi sonuçlara yol açabilir. B Planın var mı?”

Başımı sallıyorum elimi çaresiz bir şekilde kaldırırken. “Hayır ama önerilere açığım. Hala zamanım var. Ama çok değil. Kulüp tehlikede.” Hala beni izleyerek çenesini kaşıyor. “Yardım edebileceğini düşündüğün bir şey var mı? Yapabileceğim başka bir şey?”

“Lanet olası derecede inatçısın.” diye mırıldanıyor. “Her şeyini ortaya koyman gerekiyordu, değil mi? Kulüple. Ve bir gün o geminin içinde batmayı göze almayı.”

Babam tutuklanmadan önce muhasebe defterlerini benim almamı ve bu işe dahil olmamı istemedi. Onu defterlerin bizim için avantaj olacağını ayrıca beni güvende tutacaklarını söyleyerek ikna ettim. Babamın patronları muhasebe defterlerinin bir yerlerde olduğunu düşündükleri sürece, defterlerin kimde ya da nerede

olduğunu kesin olarak bilmeden önce hareket etme riskini göze alamazlardı.

Ama şimdi kimde olduğundan eminler.

“Bu benim kaçınmak istediğim şey. Bir önerin olabileceğini düşünmüştüm. Oldukça zeki yaşlı bir adamın sonuçta.” diyorum sevgi dolu bir şekilde sırtarak. Ve babam bunu fark ediyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum, ona karşı olan bütün duygularım gözlerinden yansıyor.

“Kulüpte yardıma ihtiyacım var.”

“Buna açığım. Önerin var mı?”

“Yapman gereken şu. Gazeteye iki ilan ver.”

“Gerçek gazete okuyan birileri var mı hala?” diye alay ediyorum.

“Bazıları okuyor.” diyor önemsiz bir şeymiş gibi omzunu silkerek. Bu durumda “bazıları” bayağı önemli insanlar olmalı. “Ama online olarak reklam verebileceğin bir yer daha var. İkinci ilanı oraya koyma. Sadece ilkini. Daha hızlı yanıt alabilirsin.”

İlanları tam olarak nereye yerleştirmem gerektiğini ve ilanlara ne yazmam gerektiğini anlatmaya devam ediyor. Atmak için aldığım berbat telefonda not tutuyorum.

“Birkaç gün içinde yanıt almalısın. En fazla birkaç gün. Belki yardım eden birilerinin yanında olması seni rahatlatır biraz.”

“Evet. Bu ayrıca bazı çalışanlarım içinde sorun haline geliyor.”

Olivia'nın benim için barmen olarak çalıştığını biliyor.

“Peki, senin çözümün bu olabilir o zaman. Bazen yasaklayıcı önlemler alman gerekebilir.”

“Umutsuz haldeyim. Bu noktadan sonra herhangi bir şeyi denemeye razıyım.”

Tekrar başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Gözlerinde pişmanlığı görüyorum. Derin, acı verici pişmanlık ve keder. Detayları bilmesede işlerin ters gitmeye başladığını biliyor. Sona yaklaştığını. Ve iyi bir şekilde değil, bizim için değil. Defterleri devretmek hiçbir zaman planın, tahminlerin bir parçası olmamıştı.

Bunca zamandan sonra, düşünmemiştim... yani, sadece hiç düşünmemiştim işte. Ve düşünmemek bana pahalıya patladı. Ve gitgide daha kötüye gidebilir bu durum.

Eğer başka bir şeyler düşünmezsem. Belki ilanlar ve ilanların ulaşacağı kişiler ihtiyacım olan cevap olabilir. En azından öyle umuyorum.

Motoruma ulaştığım gibi hemen telefonumu kontrol ediyorum. Hapishanede telefon hiç çekmiyor. Olivia o zaman diliminde ulaşılabilir olmadığını biliyordu. Bununla bir sorunu olmamış gibi görünüyor, benden çok rahat davranmış. Ziyaretten olabildiğince hızlı ayrıldım ki ulaşılabilir hale döneyim. Ama şimdi telefonum full çekiyor ve hiç mesaj yok, ki bu iyi bir şey. Sanırım. Hiç acil bir durum olmamış. Endişelenecek bir şey yok.

Ama ondan gelecek sms ya da sesli mesaja hayır demezdim, bir nedeni olsun ya da olmasın. Sadece iyi olduğunu haber vermek için. Ya da belki de beni özlediğini söylemek için.

Kendi kendimle yaşadığım tartışmadan birkaç saniye sonra isteğe karşı koyamıyorum ve Olivia'nın geçici telefon numarasını çeviriyorum. Özellikle söylemem gereken bir şey olduğundan değil. Sadece birkaç saat ondan uzak kalmış olsam da onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Hepsi bu. Daha fazlası yok.

Kendine bunu söylemeye devam et dostum.

Kafamdaki sese gözlerimi deviriyorum. Oldukça akıllı.

“Alo?” diye geliyor yanıt uyuklu bir sesle.

“Uyandırdım mı seni?”

“Sorun değil. Tembellik ediyordum ama artık kalkmam lazım. Neredesin?”

“Hala hapisanedeyim. Çıkmak üzereyim şu an. Arayıp kontrol edeyim diye düşünmüştüm.”

“Gerçekten mi?” Sesinde gülümsenin izleri var. Ve başka bir şeyin izleri. Memnuniyet belki? Onu arayıp durumunu kontrol ettiğim için gerçekte mutlu görünüyor.

“Bu seni şaşırttı mı?”

Duraksıyor. “Belki.”

“Neden?”

Başka bir duraklama. “Bilmiyorum. Sanırım senden beklentim...”

Sesi kesiliyor ama düşünceleri bitirmek benim için sorun olmuyor. Hala onun tipik kötü çocuk hataların-

dan olduğumu düşünüyor. Belli belirsiz bir şekilde, onu öyle biri olmadığımı ikna etmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyorum. En azından şu an yaptıklarımın dışında bir şeyler. Ya da beni hep onlarla mı kıyaslayacak? Eğer öyle yaparsa hep bir benzerlik bulabilir. Ama farklılıkları görecektir mi? Ve bunlar yeterli olacak mı?

Bazen bu hiç kazanamayacağım bir savaşmış gibi geliyor. Bu kadar yıl boyunca iki farklı insanın hayatını yaşadktan sonra, olmadığım insanmışım gibi davranmak zorunda kaldığım bunca yıldan sonra istediğim tek şey birisinin *gerçek* Cash'i görmesi ve kabullenmesi. Tümüyle. İyi, kötü ve çirkin.

Ama bu şu an benim öncelikli endişem olamaz. Endişelenecek çok daha önemli şeyler var. Herkesi hayatta, güvende ve zarar görmemiş bir şekilde tutmak gibi. Hatta sevmediğim insanları bile, Marissa gibi. Eğer ölürse bunu kaldıramam. Ya da zarar görse bile. Bütün bu karmaşa yüzünden zaten kendimi kötü hissediyorum ve daha hiçbir şey olmadı. Sadece bu olayın kontrolden çıkmasının ve, Tanrı korusun, olayların kötü bitmesinin düşüncesi bile babamın nasıl hissettiği ile ilgili bana küçük bir fikir veriyor. Her geçen gün. Sevdiği iki kişinin ölümü onun yüzünden oldu, ki Rus mafyasında çalıştığı sürede olanlar ayrıca bahsedilebilir.

Olivia boğazını temizliyor ve beni şimdiki ana getiriyor.

“Nasıl gitti?”

“Oraya geldiğimde anlatırım hepsini. Şehirden geleceğim, ihtiyacın olan bir şey var mı?”

“Hmmm, düşünebildiğim kadarıyla yok. Dün gece getirdikleriyle sanırım her şeyim tamam.”

“Güzel. Tamam, o zaman seninle öğle yemeğinde görüşürüz. Odaya sipariş verebiliriz.”

Aniden düşüncelerim otel odasındaki yemek masasına kayıyor, çin ve kristal bardakları ve ağır gümüş takımları kenara itip o lanet olası bornozu üzerinden çıkarıp ve vücudumu onun vücuduyla birleştirmeye.

Kan bütün hayati, düşünen organlarımdan daha eğlenceli olan organlarıma doğru akmaya başlayınca dudağımı ısıyorum. Böyle saçma şeyleri düşünmeyi bırakmalıyım. Büyük bir sertlikle Atlanta'ya motorsiklet üzerinde gidemem. En azından rahat bir şekilde.

“Mmm, bu kulağa güzel geliyor.” Söylediği şeyi duyduğumda bir parçam dudağımı daha sert ısırmama neden oluyor, sanki Olivia tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi. Ama en önemli sebebi söyleyiş şekli. Böyle kısık sesle konuştuğunda sesi çok seksi oluyor. Ses boğukluğu eklenince, bu sanki vücudumda titreşen bir titreşim gibi oluyor. Her zaman sertliğimi uyandırıyor. Ve bugün hiç yardıma bile ihtiyacı olmadı!

“Tamam o zaman. Görüşürüz.” Telefonu kapatıyorum. Bu muhtemelen ona tuhaf görünecektir ama ya telefonu kapatacaktım ya da şehre dönüş yolculuğuna başlamadan önce sertliğimi geçiştirmek için fazladan birkaç dakika yürümem gerekecekti. Ve onu gerekenden bir saniye bile fazla yalnız bırakma düşüncesinden nefret ediyorum. Onun güvende olduğundan neredeyse eminim ama kesin olarak değil. Ve *kesin* olarak emin olamadığım hiçbir şey için gereksiz riskler almayacağım.

Bölüm Yedi – Olivia

Saçlarımı kuruladıktan sonra çeviriyorum ve aynadaki yansıma bakiyorum. Gözlerimdeki endişeyi görebiliyorum. Cash'in görüp görmediğini bilmiyorum ve işleri kötüleştiren şeyin bu olup olmadığını da ama bir şeyler sorun yaratıyor.

Aramızdaki gerginlik büyüyor sanki. Ve iyi bir şekilde değil. Cinsel heyecan hala duruyor. Kesin olarak. Ama suyu bulandıran her neyse onu görmemiz için arka koltuğa geçti.

Bir şeylerin toplanmış hali olabilir. Biraz kararsız olduğumu biliyorum. Onunla ilgili, olayla ilgili, her... şeyle ilgili.

Lanet olası Taryn ve onun aptal yorumları!

Ona çok fazla dikkat etmemem gerektiğini biliyorum ama sanki sözleri beni trans halinden çıkardı, her şeyi görmezden gelip merkezi Cash haline getirdiğim durumdan. Ve şimdi bunun beni getirdiği yere bak! Kaçırılmış bir kuzen, bütün bedeli ödenmiş ve bir hapis-hane sayılabilecek lüks bir otele gezi.

Eğer Cash ve ben birbirimize yakınsan bu kadar gergin olmasaydık bu esaret gibi hissettirmezdi. Kendi sorunlarımın ne olduğunu *biliorum*. Onunkiler beni endişelendiriyor. Neden mesafeli ve huzursuz olmaya başladı? Marissa ile ilgili olan durumdan dolayı mı? Kendisini suçlu mu hissediyor? Muhasebe defterlerini

verip babasına yardımcı olabilecek tek şeyi kaybetmekten mi korkuyor? Bütün bunları hissettiğinden eminim. Ama soru şu: daha fazlası var mı? Benimle ilgili olan bir şey var mı?

İşe gitmek için hazırlanmayı bitirdiğimde bu yeni tatsız durum ve ucunda daha önemli şeyler olduğunda sadece kendime odaklanarak bencillik ettiğimle ilgili kendi kendime homurdanıyorum. Halkalı altın küpe-lerimi taktıktan sonra banyonun ışığını kapatıyorum ve oturma odasına gidiyorum.

“Tamam. Sen hazırsan ben de hazırım.” diyorum kanepede oturan ve televizyon izliyormuş gibi davranan Cash'e. Ben konuşunca şaşırmasından aklının başka yerlerde olduğunu anlıyorum. Başka bir konuda derin, derin düşünceler içinde.

Gülümsüyor. Ve kalbim bir anlığına duraklıyor. Her zamanki gibi.

“Sanırım bu gece çalışmak istemen ikimizinde işine yarıyor, ha? Şimdi ikimizinde orada olmak için sebepleri var. Sen biraz para kazanabilirsin ve bende sana göz kulak olabilirim.”

“Bana göz kulak olmak zorunda değilsin. Aslına bakarsan muhtemelen burada kalmamıza bile gerek yok. Marissa onların elinde. Muhasebe defterlerini onlara vereceksin. Bütün bunlar yarın bitmiş olacak, değil mi?”

Cash'in ifadesinden ne çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Ama emin olsaydım bile doğru yorumladığıma emin olmazdım. Sanırım şu sıralar çok hassasım. Onunla ilgili her şeye karşı.

Başını sallıyor ve gülümsüyor ama gülümsemesi çok gergin. “Öyle olmalı, evet. Sadece benimle biraz daha kal. Lütfen.”

İçten bir kararsızlıkla eklediği son kelime bana kendimi kötü hissettiriyor... bir sebepten dolayı. Sanki onu yaralamışım gibi. Ama bunun olduğunu düşünemiyorum bile. Yine de öyle görünüyor.

“Tabi. Sen neyin en iyisi olduğunu düşünüyorsan. Yani, hadi ama. Oda servisi ve mermer küvetler? Sevilmecek ne var ki, değil mi?”

“Aynen.” Gülümsemesi hala gözlerine ulaşmıyor.

“Hadi biraz gidip para kazanalım.”

On dakika sonra, Atlanta sokaklarını Cash'in motoruyla geçerken, kollarımı Cash'in beline sarıyor olduğum için mutlu olduğumu fark ediyorum. Bu ona neden sarıldığımı ya da çok sıkı sarılıp sarılmadığımı düşünmemin gerekmediği ve ona sarılabileceğim tek an. Ya da ona sarılıp sarılmamam gerektiğini düşünerek.

Devasa bir geriye alma butonu olmasını dilerdim. Bizi birkaç gün öncesine geri gönderirdim, onun beni Salt Springs'te bulmaya geldiği gün, onun benim ve benim onun olduğumu hissettiğim, başka şeyler hakkında düşünmeyi bıraktığım güne.

Taryn'le konuşmadan önceki güne. Ve onun bana leoparların çok fazla değişmediklerini hatırlattıkları an. Leoparlar oldukları gibi güzeller ama uzak bir mesafeden takdir edilmeleri gerekir. Pençelerinin, bir kızın kalbini kolaylıkla söküp atacak pençelerin, ulaşamayacağı bir yerden.

Cash köşeden dönüp Dual görüş alanıma girdiğinde kalbim ağırlaşıyor. Taryn gelmiş bile. Ve muhtemelen arabasında oturup birisinin kapıları açıp onu içeri almasını bekliyor. Cash'in Gavin'i; yarı-zamanlı yöneticiyi, arayarak, ona kulübün açılması konusunda endişelenmemesini kendisinin geldiğini söylediğini duyuyorum.

Lanet olsun! Bunu düşünmemiştim bile!

Cash Taryn'in arabasının yanından ve binanın etrafından dolanıp garaja yöneldiğinde, Taryn'nin gözlerinin bizi takip ettiğini biliyorum. Kaskın siperliğinden bile, bakışlarıyla bana hançerler fırlattığını görebiliyorum. Bunun muhtemelen aramızdaki ateşkesi durduracağını ve muhtemelen çirkin bir sona götüreceğini düşünüyorum.

Lanet olsun!

Cash'in motorundaki bir butonla garaj kapıları açılıyor ve Cash motoru içeri park edip motoru durduruyor. Taryn'in buraya gelip büyük bir olay yaratmamasını umarak hemen motorsikletten iniyorum.

"İçeri girip çalışmaya başlasam iyi olur." diyorum Cash'e kaskı uzatarak. Yavaşça elimdeki kaskı almak için uzanıyor ve şüpheli bir şekilde beni izliyor. Birkaç rahatsız saniye boyunca, tam onun ilişkimizi (ya da buna ne denilebilirse artık) diğerlerinden saklamakla ilgili bir sorun çıkaracağını düşündüğümde, başını sallıyor. Ona hızlıca gülümsüyorum ve hızlıca dairesine geçip oradan ofise oradan da barın içine giriyorum ve kol çantamı barın arkasındaki rafa bırakıyorum.

İşe başlamak için hiç zaman kaybetmiyorum, içki şişelerini açıyorum, soğuk içeceklerin dolapta yeterli sayıda olduğunu kontrol ediyorum ve sonra limonları, misket limonları ve portakalları dilimlemeye başlıyorum. Cash'in kapıları açmak için kulübe girdiğini görüyorum ama kapıları açtıktan sonra ofisine dönmek yerine dışarı çıkıyor. Tekrar içeri girmeden önce on beş dakika geçiyor. Benim canımı en çok sıkan şey ne mi? O girdikten neredeyse altmış saniye sonra Taryn içeri giriyor. Ve gülümsüyor.

Büyük bir gülümseme hem de.

Bu ne demek oluyor şimdi?

Midemdeki bulantı hissi iyi bir şey olmadığını söylüyor bana. En azından benim için değil. Gözlerime batan yaşları göz kırparak uzaklaştırıyorum. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Yine! Çok doğruymuş gibi hissettirmişti. Çok yakındım.

Taryn kendi tarafını hazırlarken ıslık çalmaya başlıyor. Islık, Tanrı aşkına! İsterseniz bana deli deyin ama bence sinsice seviniyor. Islık çalmak sevinmek gibi görünebilir mi? Hmm, eminim görünebilir. Ve eminim bu o anlama geliyor.

Dişlerimi sıkıp onu elimden geldiğince görmezden gelmeye çalışıyorum. Cash müziği açıp Taryn'nin iğrenç mutluluğunun sesini kısınca rahatlıyorum. Benim kurtuluşuma direkt bağlıymış gibi görünen bir kararlılıkla, bütün dikkatimi işime veriyorum. Kendi kafamın içinde bir saniye bile kalmaya tahammülüm yok.

Bölüm Sekiz - Cash

Tekrar ayağa kalkıp üçüncü kez masamdan kitaplığa doğru yürüyorum. Ofisimin kapısını aralık bıraktım ki Taryn'nin iyi davrandığından emin olabileyim.

Giriş kapılarını açtıktan sonra dışarı çıktığımda amacım Olivia'yla bir ilişkimizin olduğunu itiraf edip Taryne ultimatom vermektir. Onun içeri girip Olivia'ya kötü davranmasını istemiyordum. Ama Taryn'nin egosunun ne kadar büyük bir rol oynayacağını küçümse-dim sanırım. Kendisi ilk konuşan kişi olmak için çok çabaladı ve bu süreçte bana iyi bir çıkış yolu sunmuş oldu. Olivia'nın sırrı hala güvende.

“Bu kızın gerçekten yeni bir arabaya ihtiyacı var.” diyor neşeli bir şekilde, benimle birlikte park yerinde yürürken Olivia'nın arabasına bakarak.

“Yeni bir tane alacak parası yok şu an. Ve ona kötü davranman gerekmiyor. Gerçekten zor bir zamandan geçiyor. Onun için üzülüyorum ve eğer hayatı ve ailesiyle ilgili olanları bilsen sen de üzülürdün. O yüzden hepimize ufak bir iyilik yap ve pençelerini uzak tut, tamam mı?”

Benim önümde duruyor. Yüzüme uzunca bakarak, konuşmadan en az birkaç dakika boyunca beni inceliyor. Şu an bile gerçeği öğrenmeye çalışıp çalışmadığını bilmiyorum. Ve sonunda ne anlam çıkardığını.

Her ne düşündüyse bana inanmadığını belli etmedi en azından. Güldü ve başını salladı. “Peki bu sefer sorun neymiş?”

“Akü kabloları sanırım.”

“Bir süre aynı vardiyada çalışacağımıza göre onu ben getirip götürebilirim sanırım.”

“Tabi, sanki bu onun kendisini daha kötü hissetmesine falan neden olmaz.” diyorum alaycı bir şekilde.

“Ne? İyi biri olabilirim.”

“*Olabilirsin* ama şimdiye kadar *olmadın*. Eğer arabası döküntü olduğu ve şimdi yeni bir arabaya parası yetmediği için onu işe getirip götürmeyi teklif edersen, bu yaranın üzerine tuz serpmek gibi olur. Özellikle ona önceden nasıl davrandığına bakarsak.”

Dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Sadece Taryn’ın Olivia’ya kötü davranmasının düşüncesi bile beni kızdırmaya yetiyor. Ama onun bunu görmesine izin veremem. Bu yüzden bu duyguyu da artık benim bir parçam haline gelmiş maskenin altına saklıyorum.

“Şaka mı yapıyorsun? Geçen gece ona bir shot ısmarladım ve işten sonra dışarı çıkmayı teklif ettim. Başka ne yapmamı istiyorsun? Yeni bir araba almasına yardım etmek için kan bağışlamamı mı?”

“Ukalalık yapma. Onun en iyi arkadaşı ol dedim. Bu sana kalmış. Sadece ona bu kadar kötü davranmaman gerektiğini söylüyorum. Zaten kendine yetecek kadar problemi var.”

Taryn her zamanki gibi şuh bir şekilde gülümsüyor ama önceden hep bir yerlerde soyunmamızı sağlayan

bu gülümseme şimdi benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Bunu anlamış olmasını umuyorum ama sonraki hareketi anlamadığını gösteriyor.

“Senin için her şeyi yaparım, patron.” Konuşurken bana doğru eğiliyor. Bana tümüyle yaslanacak kadar değil ama onun büyük göğüslerinin bana sürtünmesine yetecek kadar.

“İşte çalışanlarımdan beklediğim tavır tam olarak bu.” diyorum ilgisiz bir şekilde, bara gitmek için dönerek. İçeri girdiğimde bilerek Olivia’ya bakmadım. Onun sırrımıza ihanet ettiğini düşünmesini istemiyorum. Aslında bu gerçekten bizim sırrımız değil; kimin bildiği benim umurumda değil. Daha çok onun sırrı.

Şimdi bara doğru baktığımda Taryn’nin gülümseyip müşterilerle ilgilendiğini görüyorum. Olivia’ya düşmanca davrandığını görmedim şimdiye kadar. Dikkatini ona çevirdiğini bile görmedim aslında. Onun Olivia’yı görmezden gelmesini tercih ederim. En iyi yol bu olurdu.

Telefonum çaldığında masamda oturuyorum, bir sms geldiğini gösteren ileti var ekranda.

İkiz şehirlerde yardım isteyen numara bu mu?

Nabzım hızlanıyor. İlane yanıt geldi.

Evet.

Yanıtım kısa. Daha başka ne söyleyebilirim bilmiyorum.

Şehirde olduğum için şanslısın. 3 saat içinde orada olacağım.

İlk düşüncem nasıl bir yabancının benim nerede olduğumu böyle biliyor olması. Online ilanda telefon numaram dışında bulunan tek şey babamın yazmamı istediği iki kısa cümleydi.

İkiz Şehirlerde acil yardım isteniyor. Dur.

Konumumla ilgili hiçbir şey söylemiyor. Belki de telefonumun alan kodu genel bir konum bulmak için kullanılabilir ama tam konumumu bulmak için belirgin hiçbir şey yok.

Eğer takip etme işin içinde yoksa.

Nerede olduğumu biliyor musun?

Yanıt beni rahatsız ediyor.

Tabi ki.

Babamın geçmişinden bazı insanların bizi gözetlediğini tahmin ediyordum ama gözetleyenlerin listesi benim esas düşündüğümünden daha büyük -ve umalım ki daha arkadaş canlısı- gibi görünüyor.

Tabi ki, binlerce soru var aklımda, *sen de kimsin, babamla aradaki bağ ne ve neden beni izliyordun* gibi. Şimdi sormakla beklemek arasında kararsız kalıyorum. Sonunda beklemenin daha iyi olacağına karar veriyorum. Babam onlara ulaşmamı istedi. Onun ne yaptığını bildiğine güvenmem gerek. Eğer elinde olan bir şey varsa, zarar görmeme engel olacak her şeyi yapabileceğini biliyorum. Yine de bütün bu olanlar beni geriyor.

Bunu aklımdan çıkararak, teknolojiye ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum. Online ilan birilerini harekete geçirdi. Hızlı bir şekilde. Babamın yardım edebileceğini düşündüğü biri. Ve kısa, kaba mesajlarına

bakarsak muhtemelen “hoş” bir tanıdık değil. Ama bu babamın içinde olduğu iş dünyasının bir parçası. Bunu uzunca bir süredir biliyorum. Sadece hayatımda bu kadar derin ve korkutucu etkisi olacağını düşünmemiştim hiç.

Kulübün muhasebe defterlerinin bazılarını çıkarak bazı hesap işleri üzerinde çalışıyorum önümüzdeki üç saati geçirmemi kolaylaştırması ümidiyle. Şu an kulübe geçip orada takılamam -gözlerimi Olivia’dan alamıyorum- bu da beni buraya hapsediyor. Bekleyiş içinde.

Bir saat sonra aklımın derinliklerinde olan bir düşünce aniden öne çıkıyor. Hoş olmayan yönleri var, ki bu muhtemelen bu düşünceye şimdiye kadar dikkatimi vermediğimi açıklıyor. Bu babama güvenim yokmuş gibi gösteriyor. Ki güveniyorum. Ama sanırım özellikle de Olivia’nın güvenliği söz konusu olduğunda kimseye tam olarak güvenmiyorum.

Telefonu alıyorum, bana gerekli her durumda yardım edebilecek ve her konuda güvenebileceğimi düşündüğüm tek kişinin numarasını çeviriyorum. Kendi kardeşimin yokluğunda, boşluğu dolduran kişi oydu. Dışarda aile olarak adlandırabileceğim en yakın tanıdığım insan o.

“Lanet olsun, iş konusunda hep bana muhtaçsın!” diye geliyor Gavin’in tanıdık sesi telefondan, benim yarır-zamanlı bar yöneticim ve arkadaşım. Kelimeleri hala Avustralya’da geçirdiği çocukluğunda kalma bir parçayı taşıyor.

“Bu işle ilgili değil, Gav. Başka bir şey. Yardımına ihtiyacım var.”

Duraklıyor. Tekrar konuştuğun, alaycılık sesinden kaybolmuş.

“Elimden ne gelirse. Biliyorsun.”

“Birkaç saatliğine kulübe gelebilir misin?”

“Ah, evet.” diyor kararsızca. “Sadece birkaç şeyi halletmeme izin ver sonra hemen orada olacağım. Kırk-beş dakika sonra gibi?”

“Olur. Görüşürüz.”

Telefonu kapattığımda bunun iyi bir fikir olduğunu fark ediyorum. Durum hakkında kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum. Kendi adamlarıma ihtiyacım var, güvenilebileceğim ve bildiğim insanlara. Bu şeyin içine yalnız girmek çılgınca ve sorumsuzca olurdu, babam gidişatı kontrol etse de. Yine de her şeyi korumalıyım. Ve Gavin elimdeki as olabilir.

Bölüm Dokuz - Olivia

Yüzüme bir gülümseme yapıştırarak sorunlarımı müşterilerden uzak tutmaya çalışıyorum. Barın diğer ucundan savaş çığlıklarına benzer sesler duyduğumda Taryn'nin birşeyleri...mutlu bir şekilde kutlamasını görmek için o tarafa bakıyorum. Müziği değiştirmek için döndüğünde, daha ilk birkaç saniyede neler olduğunu anlıyorum. Birisinin başka birinin üzerinden shot içeceği belli.

Kalabalığın çoğu şarkının anlamını bilecek kadar Dual'i biliyor bu yüzden eğlenceyi izlemek için hızlıca barın o kısmına yöneliyorlar. Sanırım odadaki alanı temizlemek için en etkili yol "Savaşın!" diye çığlık atıp kapıyı işaret etmek olurdu. Alan dört saniye içinde bomboş olabilirdi.

Karnından shot içilecek olan kız tam olarak bu iş için gönüllü olabilecek birisi gibi duruyor. Hem de çok. Yüzde seksen oranında geri dönüşümlü malzemelerden yapıldığına ve kıyafetlerinin kendisinden çok zayıf bir kız kardeşine ait olduğunun iddiasına girebilirim. Kafasının üstünde toplanmış beyaz-sarı saç yığını bebek görüntüsünü tamamlıyor.

Barın üzerine uzanmadan önce kız oynaşp duruyor. Shot için kıyafetinin düzenlenmesine ihtiyaç duyulmamasını eğlendirici buluyorum. Karnının büyük bir kısmı zaten kıyafetinden dolayı açıkta duruyor.

Taryn kızın karnını limonlayıp tuzluyor ve bir adım ileri giderek göbek deliğine tekila döküyor ki bu sadece derin bir göbek deliği olanlarda işe yarayan bir şey.

Ah adamım! Bir çocuk o tekilayı emmeye bayılacak!

Salyaları akan kalabalık içinden en çok salyası akan gerizekalıyı buluyorum. Görmesi kolay birisi. Bu kızın vücudundan bir şeyleri yalama düşüncesiyle parlamış gözleri ve kabarmış saçları var. Bütün arkadaşları çocuğun sırtına vuruyor ve çocukta beklentiyle ellerini ovuşturuyor.

Erimemeye dikkat et, hızlı içici.

Kendi düşüncelerime gülüyorum. Çok çirkin değil ama bazı arkadaşları erken boşalmanın sonuçları için poster çocuğu olabilirler gibi görünüyor. Bence içlerinden birkaçı bu küçük gösteriyi izledikten sonra tuvalete koşacaklar.

Çok yazık!

Müşterilerim başka şeylerle meşgul oldukları için bu zamanı önümdeki barı silmekle ve aklımı işte tutabileceğim her şeyi yapmakla geçiriyorum. Düzenli aralıklarla Taryn'nin tarafındaki karmaşaya bakıyorum. Adam kızın karnından tuzu yalamaya başladığında kalabalık çıldırıyor. Başımı sallayıp gülümsüyorum. Bu grubu hareketlendirmek için çok fazla bir şey yapmaya gerek kalmıyor.

Gözlerim önümdeki işe kayarken Cash'in ofisinden gelen loş ışığın önünden bir gölgenin hareket ettiğini görüyorum. Bütün duyularım odanın köşesine kayıyor, yaptığım şeye ve orayı görmezden gelmeye çalışmama rağmen.

Cash kapının pervazına yaslanmış beni izliyor. Aramızdaki mesafeye rağmen gözlerindeki sıcaklığı görebiliyorum. *Hissedebiliyorum*. Ne düşündüğünü söylemesine gerek yok. Sanki benim aklımdan geçiyormuş gibi onun düşüncelerini tam olarak biliyorum. Bu müziğin bizim için çaldığı geceyi hatırlıyor.

Ani bir hatırlatma gibi, sahne -kokular, alan, sesler, hisler- zihnimde kusursuz bir belirginliğe ulaşıyor. Üzerime eğilmiş Cash'i düşündüğüm anda karnımın alt taraflarında yavaşça bir ateş yamıyor. Dudaklarının ve dilinin karnımda gezindiğini, göbek deliğimde dolaştığını ve tişörtümün kenarıyla oynadığını hatırladığım anda yangın gibi yayılmaya başlıyor.

Ağızımdaki limon dilimini aldığı zaman gözlerindeki bakışı hatırladığımda nabzımın hızlandığını hissediyorum. O zamandan beri çok gördüm o bakışı. Benim doruğa ulaşmamı izlerken böyle bakıyor. Kıyafetlerimi çıkarırken beni izlediğinde böyle bakıyor. Şu an bana böyle bakıyor. Beni istediğini söyleyen aç bir bakış. Tam bu anda, sıcak nefesler ve nemli tenler dışında aramızda hiçbir şey olmadan beni istiyor. Şimdi.

Ve benimde onu istediğim gerçeğini reddetmenin anlamı yok. En az onun istediği kadar.

Aramızdaki kalabalık tezahürat etmeye başlıyor ama ne olduğunu görmek için başımı çevirmiyorum. Gözlerimi Cash'den ayıramıyorum. Sanki dünyanın etrafında döndüğü güneş gibi -ne kadar ondan uzaklaşmaya çalışsam, ne kadar kalbimi ve vücudumu ondan koparmak istesem, beni kendisine çekiyor. Zorlayıcı bir şekilde. Açıklanamaz bir şekilde. Reddedilemez bir şekilde.

Tek kaşını kaldırıyor ve arzunun bedenimde gezindiğini hissediyorum. Neredeyse nefesim kesilecek.

Ah Tanrım onu o kadar çok istiyorum ki!

Daha önce hiç kimseyi böyle istememiştim. Çok derinden. Tümüyle. Çok umutsuzca.

Ama beni tehlikeye atan kısmı burası. Beni korkutan kısmı.

Bir grup adam olaydan uzaklaşıyor ve aramıza geçerek Cash'in korkutucu bakışlarından beni ayırıyor.

An kayboldu.

Ama sonuçları duruyor.

Onun yanında geçirdiğim her gün, her saat, her dakika Cash gitgide daha derinlerime işliyor.

"Sen Olivia olmalısın." diyor hafif aksanlı bir ses dikkatimi kapıdan çekerek.

Gözlerimi sesin sahibine çevirdiğimde ağzımın açık kaldığını biliyorum. Eğer iyi görünüş açısından dünya üzerinde Cash'e yakın birisi varsa o da bu adam olurdu.

Vay canına! Muhteşem!

Gür siyah saçları -Tom Cruise'un Top Gun'daki saçı gibi şekil verilmiş-bronz yüzünün üstünde duruyor, ki yüzünde klasik iyi görünüşü tamamlıyor. Gür kaşları, yüksek elmacık kemikleri, düz burnu, keskin ağzı, güçlü çene yapısı - tam olarak gerçek bir erkek. Söylenecek tek şey bu. Ama gülümsemesi ve pırıltılı okyanus mavisi gözleri onu harika görünümlü birinden muhteşem birine dönüştürüyor.

Ben bunu düşünürken, adamın özelliklerini gruplara ayırırken bile herhangi bir heyecan ya da çekim his-

setmediğimi fark ediyorum. Yakışıklı, yüzüne bakması hoş ve iyi bir adam gibi görünüyor ama Cash gibi değil. Açık ve belli bir şekilde. Sanırım benim için sadece bir erkek var. Umarım bende onun için tek kadınımdır.

İncelediğim adam soru sorar şeklinde kaşlarını kaldırıyor ve bende ne dediğini hatırlıyorum.

“Neden ben Olivia olmalıyım?” diye soruyorum tatlılıkla. Sırıtmaya başlıyor. Bulaşıcı bir hali var ve beni hemen rahatlatıyor.

“Peki, başlangıç olarak Olivia güzel-kızlar için bir isim. Ve sende güzel birisin. İkinci olarak, burada tanışmadığım tek çalışan sensin, ki bu da senin Olivia olman gerektiğini gösteriyor. Şimdi,” diyor bara doğru eğilip beni gözünün ucuyla incelerken. “Dürüst ol. Olağanüstü baştan sonuca ulaşma güçlerimden etkilendin, değil mi?”

Gözleri yaramazlıkla dolu ve bende söylediklerinin anlamını tam düşünmeden gülmeye başladığımı fark ediyorum.

“Tamam, beni yakaladın. Yalan söylemeyeceğim. Senin olağanüstü baştan sonuca ulaşma güçlerinden etkilendim.”

Başını sallıyor. “Tam da şüphelendiğim gibi. Bu şekilde karşı koyulmaz oluyorum.”

Aniden düzeliyor ve elini barın üzerinden bana uzatıyor.

“Adım Gavin. Gavin Gibson. Cash'e barda yardım ediyorum.”

“Gavin Gibson? Bu bir süper kahramanın gerçek hayattaki ismi gibi duruyor. Tişörtünün altında pelerin mi gizliyorsun?” diye soruyorum.

“Yok, tek süper gücümü pantolonumun içinde saklıyorum.” Göz kırkıyor ve bende sırıtırım.

“Bütün çalışanlarınızla böyle flört eder misiniz, Bay Gibson?”

“Bay Gibson?” Yüz ifadesinden dehşete düştüğü belli oluyor. “Bay Gibson benim babamdır.”

“Kusura bakma, Gavin.”

”Bu daha iyi. Ve hayır, yapmam. Öncelikle hiç profesyonel bir şey değil. Ama daha önemlisi diğer çalışanların hiçbiri senin gibi değil. Eğer öyle olsalardı bu benim için sorun olabilirdi.”

“Senin cinsel taciz tipi olduğunu hiç düşünmemiştim, Gavin.” diyor Cash, Gavinin yanında durarak. Ses tonu yumuşak ve oyuncu olmasına rağmen Cash’in ifadesi hiç öyle görünmüyor. Gavin bir kolunu bara yaslıyor ve Cash’e dönüyor.

“Daha önce taciz edilmeye geçecek bir çalışanın olmamıştı hiç.” diye alay ediyor bana göz kırparak. “Ama bu kız işimi kaybetmeme değerlidir.”

“Oh, eğer ona elini sürersen işinden fazlasını kaybedersin. Güven bana.”

Gavin Cash’e tekrar bakarken hala gülümsüyor. Cash’in ciddi ifadesini görünce gülümsemenin yavaşça kaybolduğunu görüyorum. Gavin olduğu yerde düzeliyor ve başı Cash’ten bana sonra tekrar ona dönüyor.

Başını sallıyor ve kocaman eliyle Cash'in omzuna vuruyor. Neredeyse aynı boyuttalar ama Cash biraz daha iri görünüyor.

"Anlaşıldı, dostum. Kötü bir düşüncem yoktu." Bana dönüyor ve yine büyüleyici bir şekilde gülümsüyor. "Olivia, benim için bir zevkti. İzninle, konuşmamız gereken bazı işler var."

Gavin bardan ayrılıp ofise doğru gidene kadar Cash hareket etmiyor. Bana bakıyor, gözleri derin, dibi olmayan mürekkep havuzları gibi, sonra dönüyor ve beni olanların karmaşasıyla bırakarak Gavin'i takip ediyor.

Bölüm On – Cash

Ofise giren Gavin'i takip ederken yapabildiğim tek şey kapıyı çarpmamak . Öfkeden kuduruyorum. Ve Gavin bunu anlayacak kadar beni tanıyor.

“Onunla görüştüğünü bilmiyordum, dostum. Kimseyi gücendirmek değildi amacım.”

Bunu biliyorum. Ama bu öfkemi yatıştırmıyor. Olivia'nın başkasına öyle gülümsediğini görmek çok... çok...

“Çalışanların yanında böyle davranamazsın, Gavin. Ne çeşit bir yasal sorun fırtınasına neden olabileceğini biliyor musun?”

Pes etmiş şekilde ellerini kaldırıyor. “Benim hatam, Cash. Bir daha olmayacak. Sadece düşüncesiz davran-dım.”

“Bir daha olmasın. Ciddiyim.”

“Olmayacak.” diye ikna ediyor beni ciddi bir şekilde. “Ama gerçektede kız seksi bir afet.”

Aksanı söylediklerini daha vurgulu yapıyor, ki bu beni daha da kızdırıyor. Sanki kadınlara daha çekici olmak için kullandığı hale girmiş gibi.

“Yeter” diyorum pat diye.

Gavin sırtıyor ve yavaşça başını sallıyor bir şeyi keşfetmiş gibi.

“Ahh, yani onu görüyorsun.”

“Ben demedim-”

“Söylemene gerek yoktu. Seni tanıdığımı unutma, dostum. Uzun bir süredir. Seni daha önce başka kızlarla gördüm ve onlarla flört edip etmediğim konusuna hiç takılmadın.”

“Sen hiç-”

“Tabiki böyle bir şeyi yapmadım! Sadece daha önce dikkatini çekmemişti.”

Bunun doğru olup olmadığını düşünecek halim bile yok. Ama bunun önemli olmadığına karar veriyorum. Önemli olan tek şey ellerini Olivia’dan uzak tutması. Gözlerini de. “Olivia...o...sadece..”

“Daha fazla konuşmana gerek yok. Şu andan itibaren o benim küçük kız kardeşim.”

Ona bakıyorum. Gerçekten. Gözlerinde, en iyi arkadaşımı görüyorum. İş ortağımı. Bu dünyada gerçekten güvendiğim birkaç insandan birini. Ve doğruyu söylediğini biliyorum.

Bende başımı sallıyorum. “Bu yeterli.”

Koltuğuna biraz daha gömülüyor, bacak bacak üstüne atıyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor. Eski rahat haline döndü bile.

“Peki bakalım, neler oluyor? Anladığım kadarıyla oldukça önemli olmalı.”

Benim kısa süreli öfkemi kast ettiğine eminim. En azından biraz. Gavin algıları açık bir adam. Babası ordudaydı ve çok gezindiler ailece. Gavin gençken ailesi bir süre Avustralya’da kalmıştı, ki bu da aksanının sebebi.

Gavin ergenliğe girdiğinde İrlanda'da yaşıyorlardı. Babası bir şekilde iki kötü asi grubunun arasında kalıp sonuçta kendisinin, Gavin'in annesinin ve Gavin'in ablasının ölümüne neden oldu. Bundan kısa bir süre sonra Gavin farklı bir çeşit askeri işe girdi. Özgeçmişlere girmeyen ve öğrenen insanların bazen öldürüldüğü çeşitten askeri işler.

Birkaç yıl boyunca paralı askerlik yapmış. Benden birkaç yıl büyük - otuz yaşlarında sanırım- ama şimdiye kadar gördüğüm en iyi taktiksel yeteneklere sahip. Oldukça tehlikeli biri ve benim arkadaşım olup benim tarafımda olduğu için mutluyum.

Keskin zekası ve...diğer deneyimleri dışında aynı zamanda bir pilot. Gerçekten kanatları olan her şeyi uçurabilir, Özel ve ticari uçaklardan küçük jetlere ve helikopterlere kadar her şeyi. Aslında şimdi artık paralı asker değil ve pilotluk bana kulüpte yardım etmediği zamanlar yaptığı şey- helikopterini kiralıyor.

Onunla babam aracılığı ile tanıştık. Babam Gavin'in pilotluk servislerini Rus mafyası *Bratva*'yla arasındaki bağları koparmaya çalıştığı zamanlarda birkaç defa kullanmış. Gavin yetenekli ve ağzı sıkı birisi ve babamda sonuçları ne olursa olsun iş doğru şeyi yapmaya geldiğinde Gavin'e güvenebileceğini çabucak öğrenmiş.

Babam hapse girdiğinde Gavin iletişimi koparmadı ve ekonomi bozulduğunda ve Gavin'in işi kötüye gitmeye başladığında babam bazı işler için onunla iletişime geçmemi sağladı. Birbirimizi gördüğümüzden beri iyi anlaştık. O günden beri Gavin benim en iyi

arkadaşım ve hapiste olmayan aile bireyi olarak sahip olduğum en yakın kişi.

Ve şu an onun deneyimlerine ve ketumluğuna daha önce olmadığım kadar ihtiyacım var.

“Babam sana olanların ne kadarını anlattı?”

Gavin babamın ona anlattıklarını söyledikçe ben aradaki boşlukları dolduruyorum. En azından çoğunu. Ona Nash’in ölümünü ya da benim yedi yıldır iki kardeşin hayatını sürdürdüğümü anlatmıyorum. Bu mümkünse sadece kendime tutmak istediğim bir bilgi. Bu derecede güveni çok az insana duyuyorum. Aslında tam olarak sadece bir insana.

Olivia.

“Yani buraya önümüzdeki...” Gavin saatine bakıyor. “Yirmi dakika içinde gelecek kişinin kim olduğu ile ilgili hiçbir fikrin yok?”

“Bir ipucu bile yok. Babam onların bana yardım edebileceği bir çeşit bilgiye sahip olduklarını düşünmüş olmalı ya da biliyor olmalı, en azından değerli ve tek avantajı ya da başkasının hayatına malolmasını önleyecek bir şeyler.”

“Evet, defterlerin kopyasını almak söz konusu bile değil. Bu tür şeyler insanların ölümüne neden oluyor gerçekten de.”

“Benim endişelendiğim tek şey babamın kurtulmasını sağlayabilecek bilgiyi başkalarına vermek değil. Bu insanların nasıl çalıştığı ile ilgili. Görgü tanıklarının sağ bırakmıyorlar. Hiçbir zaman. Olivia’nın güvende kalması için bir şeyler düşünmeliyim. Tümüyle. Ve kalıcı

olarak. Ya onlardan kurtulmam lazım ya da...bilmiyorum. Ama bir şeyler yapmam lazım. Onun güvende olduğuna emin olmam lazım.”

Gavin çenesini kaşıyor. “Bu biraz zorlu olabilir. Bunlar hafife alınmayacak kadar çok tehlikeli insanlar. Ama sen stratejiler konusunda çok iyisin. Tanıştığım en zeki adamlardan birisin. Ve bu çok şey ifade ediyor. Dünya çapında birçok farklı insanla tanıştım. Senden harika bir paralı asker olurdu. Şu an planlayacak pek bir şeyin yok ama babanın B plan insanı buraya geldiğinde daha çok şey öğreneceksin. Grege çok benziyorsun. Ve babanın nasıl bir adam olduğunu göz önüne alırsak, bu gizemli ziyaretçi oyunun seyrini değiştirebilir.”

Burun kemiğimi parmaklarımla sıkıp gözlerimin arkasındaki tatsız zonklamayı durdurmayı umuyorum. “Umarım haklısındır. Eğer değilsen çok hızlı bir şekilde yeni bir şeyler düşünmem gerekecek. Yarın sabah dokuz buçuğa kadar zamanım var. Bana bankaların açılması ve defterleri almam için otuz dakika süre tanıdılar. Sonra onlarla buluşacağım.”

“Ama kitaplar bankada değil, değil mi_”

“Hayır, değiller.”

Gavine güveniyorum ama hala elimi tümüyle göstermek konusunda kararsızım.

“Onlara hangi banka olduğunu söyledin mi?”

“Hayır. Neden?”

“Bu olayı değiştirebilir. Zaman konusunda yardımcı olabilir. Ayrıca onlarla bankada buluşmayacaksın. Onların tipik oyunlarından birini oynamayı dene.”

“Evet, daha çok zamanımızın olması ve onların daha az şeyi bilmesi daha iyi.”

“Her zaman.”

Gavin ve ben beklerken konuyu tartışıyoruz. Oda-da volta atmamı engeliyor, ki şimdi volta atmak istiyorum. Beklemeyi sevmiyorum. Bütün gerçekleri bilmediğim düşüncesini sevmiyorum. En son kişi bile olmaktan hoşlanmıyorum. Ve en önemlisi Olivia’yı nasıl güvende tutacağım ile ilgili endişe etmeyi sevmiyorum. Çok fazla bilinmeyen, çok fazla oyuncu, çok fazla değişken var. Babamın adamından ya da adamlarından beklediğim tek şey buraya hemen gelmeleri ki böylece biraz kendime gelebileyim.

Kazadan bir süre sonra gözümü kan bürümüştü. Düşünebildiğim tek şey annemi ve erkek kardeşimi öldüren ve babamı onların ölümü için hapse gönderen kişilerden intikamımı alabilmektir. Ama zamanla, daha fazla Nash gibi oldum ve babamı serbest bırakmak için yasal yolların olabileceğini fark ettim. Kan dökmeden bu yoldan gitmek denemeye değerdi. Bu yüzden böyle yaptım. Hukuk diplomamı almaya ve benzer davalar ile ilgili öğrenemediğim kadar çok şey öğrenmeye çalıştım ki böylece babamın sırf adaletin yerini bulduğunu görmek için çok fazla şeyi feda ettiği delilleri kullanabileyim.

Ama şimdi bunların hepsi tehlikede. Eğer babamın elindeki as çok iyi değilse.

Kırk-dört dakika sonra, kulüp kapanmadan bir saat önce, bir as ofisimden içeri giriyor. Ve lanet olsun tam bir as içeri giren!

Bölüm On Bir – Olivia

Onu fark etmemek imkansız gibi bir şey olurdu. Tehlike ve kendine güven ve küstahca kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamama pis bir koku gibi yayılıyor adamdan etrafa. Ya da neredeyse bütün kadınlar için bir parfüm gibi. Boğazımı kaşındıran şeyin Taryn'in feromonları olduğuna eminim. Hepimizi boğacak şekilde arttığı belli. Onun ayakta durup dikkatlice izlediğini görmek için bakmama gerek bile yok. Bir kedi gibi tüylerini yalamıyorsa şaşırdım.

Ama neredeyse bu dürtüyü anlayabiliyorum. Adam oldukça ilgi uyandırıcı.

Uzun biri. Cash kadar uzun. Gecenin yarısında bir kulübün içinde deri bir ceket giymesi ve güneş gözlükleri takması onu daha fazla öne çıkarıyor. Ama tek sebep bu değil. Sadece bir şey yok. Ya da on tane. Adamla ilgili her şey farklı. Bu adamın saklanabilmesinin hiçbir yolu yok. En büyük kalabalıkta bile fark edilmeden ilerleyemez. Odanın içinde yürüdükçe insanlar adamın yolundan çekiliyorlar. Bunun korku mu saygı mı olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler insanların ona yol vermelerine neden oluyor.

Sanırım saçları çene hizasında. Belki omuz hizasındadır ama arkadan at kuyruğu olarak bağlandığı için tam bir şey söylemek güç.

Rengi soluk bir sarı, üst kısımlar alt kısımlara göre daha açık renkli ki buradan güneşin altında çalıştığını anlıyorum. Sık bir şekilde gür ve açık kahverengi keçi sakalı var. Bununla güneş gözlükleri arasında, yüzünün çoğu detayı gizlenmiş ama adamla ilgili bir şeyler belli belirsiz tanıdık gibi geliyor. Kulübe daha önce gelip gelmediğini merak ediyorum. Bu kıyafetlerle değil tabi ki normal kıyafetlerle belki.

Hiç durmadan direkt Cash'in ofisine yürüyor ve içeri giriyor. Adam gittikten sonra sanki içerde bir duraksama anı olmuş gibi, adamın yavaş ve güçlü yürüyüşü hala odada etkisini gösteriyor olsa da. Ama otuz saniye sonra herkes hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. Ama ben her zamankinden daha meraklıyım.

Bölüm On İki – Cash

Adam içeri girdiğinde ayakta durduğum için seviyorum. Ayrıca içeri girdiğinde bir şeyler yiyip içmediğim içinde seviniyorum. Bu kadar uzağa gelip sonra ofisimde uzun-süredir-beklenen ziyaretçiyi gördüğümde boğulup ölmem çok kötü olurdu.

Özellikle bu ziyaretçinin ikiz kardeşim olduğunu fark ettiğimde.

Nash.

“Nasıl y-”

İlk düşüncem, ilk duygularım şiddetli bir rahatlatma. Hatta sevinç. Kardeşim ölmemiş. Olduça canlı. Ve tam önümde duruyor.

Saçları daha uzun. Ve daha sarı. Yüzü tanıdık. Bu yüzü her yerde tanırdım elbette. Yüzünün alt kısmı koyu sarı keçi sakalıyla kaplanmış olsa bile tam olarak bana benziyor. Sadece daha sert. Çok daha sert.

Onun varlığını dünyadaki herhangi bir insanın hissedebileceğinden daha farklı bir şekilde hissediyorum. Biz çoğu kardeşlerin yaşamadığı şeylerin bir parçasıyız. İkiz olmak farklı bir şey. Sanırım, bir seviyede, onun ölü olmadığını hep biliyordum. Hiç gittiğini hissetmedim, hiç öldüğünü hissetmedim. Onun yokluğunu hiç tam anlamıyla hissetmedim.

Ama bu ne anlama geliyor? Neler dönüyor? Parçaları birleştirmek sadece birkaç saniyemi alıyor.

Babam.

“Babam biliyordu. Başından beri biliyordu ve bana söylemedi.”

Yüzüme bir tokat atılmış gibi hissediyorum. Br yumruk yemişim gibi. Gerçekten güvenebileceğim kimsenin olmadığını hatırlatan bir gerçeklik. Tam olarak güvenebileceğim kimse yok.

Çoğu şey için Gavin'e güveniyorum ama hayatta en çok güvendiğim iki insan bunu sorgulamam için yeterince sebep veriyor. Babam görünüşe göre benden birazdan fazla şey saklamış. Neden olduğunu bilmiyorum ama eninde sonunda nedenini bulacağımı biliyorum. Olivia'nın güvende olduğundan emin olduktan sonra...

Olivia. En çok güvendiğim diğer insan. Güvenime ihanet etmedi ama son birkaç gündür bana uzak duruyor ve bu da beni endişelendiriyor. Üstesinden gelip halletmesi gereken birçok şey olduğunu biliyorum ama şu an bunun zamanı değil. Eğer aniden benim güvenilir biri olmadığımı karar verip sonra benden kaçarsa bu onun için çok tehlikeli olur. Hayatına malolabilir.

Bunun anlamı ya Olivia'yı bana güvenebileceğine ikna etmeliyim, onu asla incitmeyeceğime ya da onu kendi haline bırakmalıyım. Eğer bana güvenmezse güvende olmaz. Ve eğer o bana güvenemezse bende ona güvenemem.

Nash'in sözleri beni onun gizemli ortaya çıkışına geri getiriyor. “Evet. Hepimizin yaptığı seçimlerde kendine göre nedenleri vardı. Sende dahilsin buna.” diyor anlamlı bir şekilde.

Haklı ama karanlıkta bırakılan tek kişi olmanın acısını almıyor bu. Öfkem artıyor ama ben Nash'e doğru ilerlemeden önce Gavin hareket edip kardeşimle odada tek başıma olmadığımı hatırlatıyor.

Bir Nash'e, bir bana bakan bar yöneticime ve bir de en iyi arkadaşıma bakıyorum. Hal ve hareketi kafasının karıştığını gösteriyor ama benim beklediğim kadar değil.

"Hepsini sonra açıklayacağım." diye söz veriyorum.

Gavin gözlerini kısıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor.

"Hayır, sanırım buna gerek yok. Olayları anladım sanıyorum." Ayağa kalkıyor ve Nash'e yaklaşıyor.

"Gavin Gibson. Sanırım önceden tanışmadık."

Çok şaşıyorum. Olayı çözdü hemen.

Ben Gavin'le Nash olarak bir kere "tanıştım" bu saçmalığa biraz yasallık kazandırmak için. Eğer Gavin kimliğimle ilgili şüpheye düştüyse o zamanlar, bundan hiç bahsetmedi. Ama sonra, Gavine bakarsak, muhtemelen bunu daha sonra kullanabilme ihtimaline karşı saklamış olabilir. Sanırım bu işlerde -yani, babamın işlerinde- herkesin kendi sırları var. Ve kendi silahları.

Başımı sallıyorum. Artık bir şeyleri saklamak mantıksız. Tekrar Nash'e dönüyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Peki, artık beni aydınlatacak mısınız?"

Nash beni izliyor. Tam olarak bu anda, onu ilk gördüğümde ve ne kadar farklı görüldüğünü fark ettiğimde değil, onun değiştiğini fark ediyorum. Daha önce ol-

madığı kadar bana benziyor, benim önceden olduğum insana. Sadece çok daha tehlikeli bir halime.

“Son yedi yılı konuşmak için gelmedim buraya. Babam mesajı gönderdiği için geldim. Bu işi bitirmenin zamanı gelmiş olmalı.”

“Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?”

“Şantaj için gerekli şey bende.”

“Bende de var. Ama bende olduğunu biliyorlar ve kabul edilemez tehditlerde bulunuyorlar, riske atamayacağım tehditler.”

Beni izlemek için tekrar duruyor. Sanki kafamın içine girmeye çalışıyormuş gibi. Ve sonunda tekrar konuştuğunda, yaptığında başarılı olmuş gibi görünüyor.

“Ellerinde ne var?”

“Tanıdığım bir kız. Benim için önemli olduğunu düşündükleri biri.”

Küçük bir kırışıklık alnında oluşuyor ama hemen kayboluyor. “Senin için önemli olduklarını düşündükleri biri?” Başımı sallıyorum.

“Ama değil.”

Omzumu silkiyorum. “Onu özel olarak sevmiyorum. Ama benim için önemli birisi var. Ve onu da biliyorlar.”

Yavaşça başını sallayıp bunları düşünüyor.

“Eğer doğru kullanırsak her şeyi değiştirebilecek bir şey var elimde.”

“Peki neden önce kullanmadın bunu?”

“Babam. Beklemek istedi. Bizi daha fazla tehlikeye atmaktan korkuyordu. Bütün bunları kabullenmesinin

tek sebebi bu. Son yedi yılı bizi korumak için hapishane de geçirdi, bir çıkış yolu olmadığı için değil. Bütün kartları elinde tuttuğunu biliyordu.”

“Yani defterler...”

“Sadece bir parçasıydı, evet. Ama defterler bunca yıl seni güvende tuttu o yüzden buna değerdi. Babam için.”

Babam için. Son kısımdan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyorum. Nash bana kızmış mı? Neden ve nasıl bana kızmış olabileceğini anlamıyorum. Ben sadece küçük bilgi parçalarıyla çalışmaya çalışırken bütün her şeyi başından beri biliyordu. Gerçeği biliyordu. Benim bildiklerimin çoğu yalandı.

Öfkem daha da artıyor. “Dostum, eğer söylemek istediğin bir şey varsa, söyle. Bu şeyden yorulduğum artık. İnsanların hayatımla oynamasını ve bana yarı-gerçeklerle hikayenin yarısını anlatmalarını kibarca karşılamıyorum. Ya bildiklerini anlatırsın ya da kapı orada. Başka bir yol düşüneceğim. Sensiz ve... sende ne varsa o olmadan.”

Birkaç saniye sonra Nash’in dudakları küçük, soğuk bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

“En azından tam bir ana kuzusu değilsin.”

Kan beynime sığıyor. Bütün bu şeyler yetti artık -bu hayat, bu hile, bu oyun. Nash’e doğru bir adım atıyorum yumruğumu yüzünün ortasına indirmek için. Sanki buna sevinecekmiş gibi, benimle kavgaya etme şansını yakalamayı istiyormuş gibi pis pis sırıtıyor. Ama Gavin aramıza giriyor.

“Eğer biraz düşünürsem, sizin kim daha uzağa işeyecek yarışmanızdan daha önemli şeyler olduğunu söyleyebilirim. Odaklan, dostum. Odaklan. Onun için odaklan başka bir şeyi düşünmüyorsan.”

Gözleri renk açısından benzeştiği gibi sakinlik açısından da sığ mavi suları andırıyor. Birkaç saniye içinde sözlerinin mantıklı olması ve kast ettiği kişi öfkemi yatıştırıyor.

Olivia.

“Bu daha bitmedi.” diyorum dişlerimin arasından. Nash başıyla bir kere onaylıyor ama kendini beğenmiş gülümsemesi sabit bir şekilde yerinde duruyor. Saniyenin bir süresinde o kendini beğenmişliği yüzünden atmak için bir arzu duyuyorum ama bu geldiği gibi kayboluyor.

“Buna daha sonra zaman buluruz. Dört gözle bekliyorum o anı.”

Yüzündeki aç bakışa bakarak gerçekten de dört gözle beklediğini anlıyorum. Neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyorum ama umurumda da olmuyor. Ona sade ve sadece bir şey için ihtiyacım var. Sonra geldiği yere geri dönebilir ve bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayız.

“Eğer oraya elinde ne olduğunu bilmeden gideceğimi sanıyorsan bunu unut. Benim dediğim şekilde yapacağız. Nokta.”

Nash’in kahkahası kısa bir havlama gibi çıkıyor. “Arkadaşlarını kurtarmak umurumda bile değil. Ya da kız arkadaşını. Annemi öldüren ve hayatımı çalanları

yerle bir etmek için yedi yıldır bekliyorum. Birkaç gün daha bekleyebilirim. Kendi özel takvimim var.”

“Benim planlarıma engel olmadığı ve önemsedğim insanları tehlikeye atmadığı sürece bu umurunda değil.”

Nash’in dudakları inceliyor. “Umurunda değil, ha? Birisinin babamızı hapse attırması umurunda değil? Bizi korumak için yıllarını hapiste geçirmesi umurunda değil? Birilerinin hayatlarımızı çalıp mahvettikten sonra ateşe atması umurunda değil?” Nash alayla gülüyor. “Oh, tabi. Umurunda olmaz. Aile kederinden yararlanan sendin, öyle değil mi, seni piç kurusu?”

“Ne cehennemden bahsediyorsun sen? Nasıl yararlanmışım? Kusursuz kardeşimmişim gibi davranıp, onun kusursuz hayatını yaşayıp ve onun ilişkide bulunacağı pisliklere boyun eğmemden mi bahsediyorsun? Ailemin kaybettiğim her bir üyesini yasını tutarak geçirdiğim yıllardan mı bahsediyorsun? Yaşayan tek aile üyemi korumalı bir odada aramızda bir cam varken yedi yıldır iki ayda bir ziyaret etmemden ve onu çıkarmak için gece gündüz çalışmamdan mı bahsediyorsun? Demek istediğin şey bu mu?”

Nash bana doğru bir adım atıyor. Gavin’in tekrar araya girmek için hazırlandığını görüyorum ama çok fazla yaklaşmamıştı en başta da zaten. Ama Nash duruyor.

“Bunlar son yedi yılını kaçarak geçirmekten çok daha iyi duruyor. Saklanarak. Her şeyden vazgeçtim-kim olduğum, ne istediğim, sahip olduğum her şey- sa-

dece babamın isteğini onurlandırmak için. Onu güven-
de tutmak için, seni güvende tutmak için. Şehre kar-
deşimin benim hayatımı yaşadığını görmek için senede
birkaç defa kaçak yollarla gelmek zorundaydım. Özgür.
Mutlu. Hayatta. Ben ölü olarak kalmak zorundayken.
Kaçakçılarla silah kaçırarak. Bir gemide tıkilp kalmak.
Her gün, bazen aylarca. Seninle yer değıştirmeyi çok
isterdim.”

“Hayatını alabilirsin! Hiçbir zaman istemedim!
Yaptığım her şeyi onun için yaptım. Sıkıntı çeken tek
kişi senmişsin gibi davranma, Nash.”

İkimizde birbirimize bakıyoruz. Çıkamaz sokakta-
yız. Bunu hiçbir zaman sesli olarak kabullenmem ama
artık neden öfkeli olduğunu anlıyorum. İkimizde çok
sıkıntılar yaşadık, bizim olmayan hataların bedelini
ödedik. Ama belki de bu işin bir sonu gelmiştir. Belki
sonunda geçmişimizden kurtulmanın zamanı gelmiştir.
Sonunda.

“Konuşmanız gereken çok şey olduğunu biliyorum
ama beklemesi lazım. Bir plan oluşturmak için sadece
birkaç saatimiz var. Bu saçmalıkları bir kenara bırakıp
işimize bakmaya ne dersiniz?”

Gavine bakıyorum. Her zaman yüzüne taktığı hoş
ifadesi var yüzünde. Bazen onun ölümcül birisi oldu-
ğuna inanmak çok zor. Ama öyle. Sadece bunu iyi sak-
lıyor. Bu muhtemelen onu daha tehlikeli yapıyor.

“Haklısın. Bunun için zamanımız yok.” Duvardaki
saate bakıyorum. “Çok az kaldı. Olivia’yı getirmem ve
neler olduğunu ona anlatmam gerek.”

“Bunun akıllıca bir şey olduğunu düşünüyor musun gerçekten?” diyor Nash iğneli bir şekilde.

“Evet, aslına bakarsan aynen öyle düşünüyorum. Bilmesi gerek. Bilmeye hakkı var. Hayatı benim yüzümden tehlikede. Bizim yüzümüzden. Aynen öyle, bunun akıllıca bir şey olduğunu düşünüyorum. Bizimle ne kadar işbirliği içerisinde olursa o kadar iyi.”

Nash gözlerini devirip başını sallıyor. Düşüncelerime katılmadığı çok belli. Ama yine bakarsak bundan daha az umurumda olamazdı onun düşünceleri. Benim her dediğimi onaylaması gerekmiyor; sadece Olivia'nın güvenliğini sağlayacak şeyi bana vermesi yeterli. Ondan sonrasında ne yaptığı umurumda değil.

Bölüm On Üç – Olivia

Garip iri adam hala Cash'in ofisinde o yüzden bar kapandığında oraya geri gitme konusunda biraz gerginim. Ama yine de gideceğim. Pek bir seçeneğim yok zaten. Aklımda zaten oraya gittim bile.

Barın arkasına uzanıp çantamı aldığımda ofisin kapısının açılma sesini duyuyorum. Gümüş rengi bir ışık yere vuruyor ve sesleri duyuyorum. Kısık, derin sesler. Midem gerginlikle düğümleniyor.

Kapı ardına kadar açılıyor ve Cash'in vücudu ışığın çoğunu kapatıyor. Gözleri hemen gözlerime kilitleniyor. "İşin bitti mi?"

Kafamı sallıyorum.

Geri dönüp arkasındaki biriyle konuşuyor sonra odayı hızlı adımlarla geçerek ön kapıları kilitliyor. Hareket etmekten korkarak onu izliyorum. Yapacak işim ve bardaki müşteriler olmadığı için gerginlik elle tutulabilir seviyeye çıkıyor.

Nasıl kendimi böyle bir karmaşanın içine soktum ben?

Kendi kendime bir yanıt üretmeden önce Cash bana doğru yürümeye başlıyor, yüzü sert ve gergin. "Ofisime gidelim. Sana söylemem gereken şeyler var."

Nabzım hızlanıyor ve korku sanki soğuk su gibi damarlarımda dolaşıyor. Cash barın sallanan kapılarında beni karşılıyor. Onun önüne geldiğimde elini sırtıma

koyuyor ve beni ofisine doğru yönlendiriyor. Elinin sıcaklığını tişörtümün üstünden hissedebiliyorum, bu da beni rahatlatıyor. Kapıdan girdiğimde Gavin'in masanın arkasında duran Cash'in sandalyesinde oturduğunu görüyorum ve saçlarını at kuyruğu yapmış olan uzun boylu yabancı onun karşısındaki sandalye de oturuyor arkası bana dönük bir şekilde. Gavin başını kaldırıp bana gülümsüyor.

"İşte kızımız gelmiş."

Bende ona gülümsüyorum ama gülümsememin gergin olduğuna eminim. Yüzüm gerginlikten çatlayacakmış gibi hissediyorum. Birkaç saat içinde Cash, Marissa'yı almak için çıkacak. O zaman ne olacağını kim bilebilir? Asit karnımda yayılıyor ve ağzım kuruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça derin bir nefes alıyorum.

Gözlerimi açtığımda yabancıнын ayağa kalkmış olduğunu görüyorum. Arkasını masaya yaslayıp kollarını geniş göğsünde kavuşturarak bana dönüyor. Gözlüklerini çıkarmış. Ve bu her şeyi ortaya çıkarıyor.

Cash'in gözlerinin rengindeki tanıdık kahverengi gözlere bakınca kalbim ritmini kaybediyor. Bu gözler Cash'in değil. Hem de hiç.

Cash yabancıнын yanına giderek önüme geçiyor. Birinden diğerine bakarken yabancıнын kim olduğunu sormama gerek kalmıyor ama nasıl ölü olması gereken bir adamın burada önümde durabildiğini birisinin bana açıklaması gerek.

Yüce Tanrım! Bu düşündüğümden bile daha kötü!

"Nash," diyorum sessizce, kendimi hiç sakın hissetmesem de sesimin sakın çıkmasını sağlamaya çalışarak.

Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Çok iyi." Cash'e bakıyor. "En azından bu kızın bir beyni var."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bunu düşünecek vaktim yok. Sadece neler olduğunu, benden beklenen şeyi ve bu çılgın ve şaşırtıcı derecede tehlikeli olan ikilemden nasıl çıkabileceğimi öğrenmek istiyorum. Bunun dışındaki her şey biraz daha bekleyebilir.

"Ölü bir adam için oldukça iyi görünüyorsun."

"Kardeşim beni hayatta tutma işini oldukça iyi yaptı, sencede öyle değil mi?"

Sesindeki acı tonu kaçırmak mümkün değil.

"Sanırım öyle. Bununla ilgili pek mutlu görünmüyorsun."

"Neden birisinin benmişim gibi davranmasından mutlu olayım?"

Gözleri kızgınlıkla alev alev yanıyor. Bu beni biraz duraklatıyor ama sadece biraz. Bir sebepten dolayı, Cash'in yakın olması, ondan korkmuyorum. Normalde korkabilirdim ama şu an korkmuyorum. Kendimi cesur hissediyorum. "Neden olmayasın? Kolay bir şekilde kurtuldun. Çalışmak zorunda kalmadığın bir hukuk diploman var, çalışmak zorunda olmadığın bir işin ve kazanmadığın bir hayatın. Görünüşe göre işin zor kısmını Cash yapmış."

Cash'e bakıyorum. Beni izliyor. Gülümsüyor. Gülümsemesi geniş ve mutlu. Kendini beğenmiş gibi neredeyse. Bana göz kırptığında sıcaklığın yüzüme hücum ettiğini hissediyorum. Onun hakkını koruduğum için mutlu.

Nash sırtını dikleştiriyor ve bir adım öne geliyor. İlk düşüncem geri çekilmek, bana çok yakın olmasa bile. Ama geri çekilmiyorum. Olduğum yerde kalıyorum. "Bu doğru olabilirdi, özellikle benim hayatımın nasıl olduğu ile ilgili lanet olası bir fikrinin olmadığını düşünersek. Bütün kimliğimden vazgeçip ve kaçakçı teknesinde suçlular için çalışmak zorunda kalmam gibi. Ya da kıyıya sadece birkaç ayda bir gelebiliyor olmamı bilmiyor olman gibi. Ya da şehre kılık değiştirip girmek zorunda kalmam gibi, sadece kardeşimin muhteşem bir hayat sürdüğünü görmek için. Hayatım. Evet, neden minnettar olmam gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyorum."

Suçluluk duygusu bütün vücuduma yayılıyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Nash'i izleyen Cash'e bakıyorum, yüz hatları çok sert. Bu konuşmadan sıkılmış gibi görünen Gavine göz atıyorum. Sonra tekrar kayadan maskesinin altında kırılmış ve her şeyi elinden alınmış gibi görünen Nash'e bakıyorum.

"Çok üzgünüm." diyorum içten bir şekilde. "Ben-ben bilmiyordum. Sandım ki..."

Nash'in kahkahası kısa bir vuruş gibi. "Evet, sanmakla ilgili ne dendiğini bilirsin."

Masaya yaslanmış eski pozisyonuna geri dönüyor.

Dedikleri beni gücendirmiyor. Dediklerinde hakkı var. hem o hem de Cash ince bir ipin üzerinde yürümek zorunda kalmışlar ve ben ikisi içinde çok üzülüyorum, çektikleri ızdıraplar ve kaybettikleri şeyler için, bir adam yanlış kararlar aldı diye yaşamak zorunda kaldıkları şeyler için.

“Belki bundan sonra artık saklanmak zorunda kalmazsın.” diyorum yumuşak bir şekilde. Nash gözlerime bakıyor. Bunun doğru olmasına inandığını görüyorum ve kalbim acıyla sıkışıyor. “Belki. Belki bir gün bende özgürlüğümü, işimi, hayatımı geri alabilirim. O kadın.”

O diyerek ne demek istediğini anlamıyorum ama bakışları o kadar etkileyici ki kızarmama sebep oluyor.

Vay canına! Kardeşine çok benziyor.

Cash benim yanıma geliyor. Konuştuğunda sesi gergin çıkıyor. “Eğer bunu doğru yaparsak belki ikimizde kendi hayatlarımızı geri alabiliriz. Ve sende kendi işini, hayatını ve kadını bulabilirsin.”

Cash bir kolunu belime sarıyor. Bu sahiplenici hareketlere gülümsemek geliyor içimden. Erkekler ve aptalca poz kesmeleri. Açıkça görüldüğü gibi konuşmanın başka bir yöne kayması gerekiyor. Gerginlik beni öldürüyor!

“Peki yarın ne yapacağınıza karar verdiniz mi?”

Cash’in iç geçirdiğini duyuyorum.

Ah oh.

“Sanırım.”

Dairenin kapısına doğru gidip sonra geri dönüyor, başını düşünceli bir şekilde eğmiş.

“Yani?”

“Nash bazı...bilgilere sahip, defterleri Marissa’yı geri almak için verdiğimizde kullanacağımız güçte bilgiler.”

“Ne çeşit bir bilgi?”

Bir duraklama oluyor, sanki odadaki herkes soru-
ma yanıt vermenin mantıklı olup olmadığını düşün-
yormuş gibi. Onları hemen bu durumdan çıkarıyorum.
“Eğer ben onların gözünde hedef halindeyken beni ka-
ranlıkta bırakmayı düşünüyorsanız tekrar düşünmeniz
gerek. Benim işbirliğime ihtiyacınız var, değil mi? Yani
polise gidip her şeyi değiştirebilirim, değil mi”

Böyle bir tehditte bulunmaktan nefret ediyorum.
Sanırım sadece Cash blöf yaptığımı biliyor ama diğerle-
ri bilmiyor. Bilmelerinin imkanı yok.

İlk konuşan kişi Gavin. “Söyle ona, dostum. Onun
güvenilir olduğunu söyleyen sensin.”

Yalan söylemeyeceğim. Cash’in benim hakkımda
böyle konuşması beni çok mutlu ediyor. Ayrıca son
birkaç gündür aklımdaki kuşkulardan dolayı kendimi
suçlu hissetmeme neden oluyor.

“Kazanın olduğu öğleden sonra, Nash gezi için ge-
reken malzemelerle dükkandan dönüyordu. Yat lima-
nındaki rıhtımda üstsüz bir şekilde bir yatın üzerinde
güneşlenen kızları videoya çekmek için durdu. Kazayla
tetikçiyi de kayda aldı.”

“Tetikçi?”

“Evet, bombayı patlatan adam.”

Nefesim kesiliyor. “Ah, kahretsin!”

“Aynen. Eğer Nash’in videoya sahip olduğunu bil-

selerdi hepimizi öldürürlerdi. Sanırım babamın biraz beklemesi mantıklıydı. Böyle şeyler çok tehlikelidir.”

“Yani defterleri vereceksiniz sonra ne olacak? Videoyu...”

“hepimizi hayatta tutmak için kullanacağız.”

“Ama nasıl? Aynen muhasebe defterleri gibi olacak sadece bu sefer videonun kimde olduğunu ve kimin peşinden gitmeleri gerektiğini bilecekler.”

Kendimi hasta gibi hissediyorum. Bir video gibi lanet olası bir şey için sevdiğim insanlara nasıl işkence edebileceklerini sadece hayal edebilirim.

“Tam olarak değil. Oyunda başka bir şey daha var. Babam bana iki mesaj gönderdi. Nash birincisiydi. Diğerinden hala haber almadık. Nash bu karmaşada kullanılacak videonun diğer... oyuncuyla birlikte bizi bundan sonsuza kadar kurtaracağını düşünüyor.”

“Sonsuza kadar? Nasıl olacak bu?”

“Tehditin önüne geçerek.”

“Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor? Sanki birini öldürmeyi planlıyormuşsunuz gibi konuşuyorsun.”

“Hayır. Biz değil.”

Üç adamında yüzlerine bakıyorum tek tek. Hepsi çok ciddi duruyor.

“Kesinlikle şaka yapıyorsun.

Kimse kılını bile kıpırdatmıyor. “Gerçekten bunu düşünüyor olamazsınız.”

Hala hareket yok.

Başım dönüyor. Aynen filmlerdeki gibi. Ama gerçek hayatta çok daha kötü. Birkaç saniye boyunca gözü-

me gerçekdışı gibi görünüyor. Kendimi böyle bir şeyin içine sokmuş olduğumu bir türlü anlayamıyorum. Demek istediğim, bu... bu...

Cash önüme geliyor ve yüzü yüzüme iyice yaklaşıpna kadar eğiliyor. "Olivia, bunlar kötü insanlar. Ve içki dükkanı soyduklarını falan söylemiyorum. Katillerden bahsediyorum. Caniler. Ve eğer içimizden birinin onlar için tehdit oluşturduğunu düşünene kadar durmayacaklar. Ya da istedikleri şeyi alana kadar. Bu gerçek. Ve ciddi."

Gözlerini inceliyorum. Sanırım, konuşmayı göze alırsak, bir canavar görmeyi bekliyorum. Ama bunu bulamıyorum. Aşık olmaya başladığım adamı görüyorum sadece. Geri adım atmak için çok geç olup olmadığını merak ediyorum.

"Benden ne istiyorsun?"

Gözleri gözlerimden ayrılmadan Cash düzeliyor. "Bize bir dakika verin, çocuklar." diyor Gavin ve Nash'e. Sessizce ikiside kulübe geçiyor. Cash elimi tutuyor ve beni ofisinin arkasındaki kapıya yönlendiriyor, arkadaki dairesinin mutfağına. Elimı bıraktığında yere düşmemek için dolaplara yaslanıyorum. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki Cash'in kalp atışlarımı duyup duymadığını merak ediyorum.

Cash'in sırtı bana dönük. Parmaklarını saçlarının içinden geçirdiğini görüyorum ve yeniden iç geçirdiğini duyuyorum. "Senden bana güvenmeni istiyorum, Olivia." Bana doğru dönüyor. "Benimle ilgili ne biliyorsan ona güven. Çünkü eğer korkunu dinlemeyi bırakır-

san, kim olduğumu bildiğini biliyorum. Derinlerde bir yerde. Beni tanıyorsun, Olivia. Beni tanıyorsun.”

Sesi çok içten. İfadesi ısrarcı. Yüzünü görmemek için gözleirmi kapatıyorum, yakışıklı yüzünü, hem gece hem gündüz hayatıma dolan yüzü. Sıcak ellerin yanaklarımı avuçladığını hissettiğimde gözlerimi açıyorum. Cash bir nefes uzaklığında, gözleri gece yarısı okyanusları gibi beni derinliklerine çekiyor.

“Benim.” diyor usulca. “Başka şeyleri dinlemeyi bırak. Seni öptüğümde ve sana dokunduğumda nasıl hissettiğini hatırla. Beni biliyorsun. Ve dudaklarım dudaklarının üzerindeyken, bana güveniyorsun.” Dediğini kanıtlamak istiyormuşçasına başını eğiyor ve dudaklarıyla dudaklarımı okşuyor. Aramızda kıvılcımlar patlıyor. Her zaman olduğu gibi. “Ellerim vücudundayken bana güveniyorsun.” Ellerini kollarıma doğru kaydırıyor ve sonra belime kaydırıp tişörtümden içeri sokuyor. Bir ürperti sırtımda yayılıyor. “Düşünmeyi bıraktığında, sadece hissettiğinde bana güveniyorsun.” Ellerini yukarılara çıkartarak göğüs kafesimi geçip göğüslerimi avuçluyor. Baş parmağımı göğüs uçlarımı okşuyor sonra onları sütyenimin ince kumaşının üzerinden sıkıyor. Nefesimi tutuyorum.

“Gördün mü? Düşünmüyorsun. Sadece hissediyorsun. Beni hissediyorsun. Şu an bana güveniyorsun. Senin için her şeyi yapacağımı, seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun. Diğerleri gibi olmadığını biliyorsun. Bunu bildiğini biliyorum. Ve beni istediğini. Aynen benim seni istediğim gibi.”

”Haklı. Söyledikleri her kelime doğru. Ve onu istiyorum. Hep istedim. Bir şekilde bu mantıksız geliyor, birkaç saniye sonra neler olacağını bilip hala şu an onu istemek. Ama bir şekilde, çok mantıklı geliyor. Eğer işler yolunda gitmezse bu Cash’i gördüğüm son zaman olabilir ya da onunla bu şekilde birlikte olabildiğim.

Bu düşünce hem panik hem coşkuyu getiriyor. Ağzımdan çıkmak için bekleyen sözcükleri yutuyorum, aşk ve sadakatle ilgili sözleri, şu anı bozmaması gereken sözleri. Baskı ve stres olmadığı bir anda konuşulmayı hak eden sözler. Ve şu an öyle bir an değil.

Ama gece hala bizim. Bu yüzden ona göstereceğim. Sahip olduğum her şeyi ona vereceğim.

“Bana beni istediğini söyle.” diye emrediyor usulca, sesi kısık bir hırıltı gibi. Tereddüt etmiyorum. Uzanaarak, parmak ucumu kusursuz alt dudağının etrafında gezdiriyorum. “Seni istiyorum.”

“Bana güvendiğini söyle.”

“Sana güveniyorum.”

Nefesini veriyor, sıcak nefesi yüzümü okşuyor. “Şimdi sana dokunmamı istediğini söyle.”

Elleri sütyenimin üzerinde sabit ve hareketsiz bir şekilde duruyor. Ama onların sabit durmasını istemiyorum. Her şeyden çok, şimdi onların hareket etmesini istiyorum. “Bana dokunmanı istiyorum.”

Gözleri volkan kadar sıcak, beni dağlıyor. Sütyenimin askılarını indirirken beni izliyor. Göğüs uçlarımda gezinen avuçları sert. Göğüs uçlarımı parmaklarıyla sıkıştırıyor ve lav içime akıyor. Bir inlemeyi yutuyorum.

“Göğüs uçlarını yalamamı, ağzımın içine alarak emmemi istediğini söyle.” Sesi siyah kadife gibi. Sanki elle tutulur bir şeymiş gibi tenimin üzerinden kayıyor.

“Göğüs uçlarımı yalamanı istiyorum.” Tişörtümü çıkartırken şimdiden nefessiz kalmış bir haldeyim. Sütyenimi açmak için arkama uzanırken gözleri gözlerimi buluyor.

“Devam et.” diye ısrar ediyor, ben söylemedikten sonra istediğim şeyi vermeyi reddederek.

“Ağzının içine alarak emmeni istiyorum.”

Başını eğerek Cash bir göğüs ucumu diliyle okşuyor sonrada sıcak ağzının içine alıyor. Parmaklarımı saçlarının içine geçirerek onu orada utuyorum.

Diğerine de aynı şeyleri yapmak için hareket etmeden önce birini emiyor ve hafifçe ısıyor. Başını kaldırdığında gözlerinin alev alev olduğunu görüyorum.

“Pantolonunu açmamı söyle.”

Zorlukla konuşabilsem de tereddüt etmiyorum. “Pantolonumu aç.”

Hızlı bir hareketle, düğmeyi açıyor ve fermuarı indiriyor.

“Parmaklarını içine sokmamı istediğini söyle.” Sesi boğuk ve elleri durmasını istediğim yerden birkaç santim yukarda duruyor. Onu içimde hissetmenin beklentisi neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

“Parmaklarını içime sokmanı istiyorum.”

Avucunu vücuduma doğru çevirerek, elini iç çamaşırimdan içeri kaydırıyor ve iki uzun parmağını içime sokuyor. Dizlerim zayıflıyor ve destek almak için arkamdaki tezgaha tutunuyorum.

Cash gözlerini kapatıyor ve hafifçe inliyor. “Aman Tanrım, çok ıslaksın. Bunun bana neler yaptığını biliyor musun?”

Başımı sallıyorum. “Evet.” Çünkü bunu hissedebiliyorum.

”Tadına bakmamı istediğini söyle.”

Yavaşça, paramağını içime sokup çıkarıyor. Kalçalarımınla onunla birlikte hareket ediyor.

“Tadıma bak.”

Elini içimden çıkararak ıslak parmağını kaldırıyor ve ağzına sokuyor. Büyülenmiş bir haldeyim.

“Bu dünyanın en güzel tadı.” diyor. “Sende tatmak istediğini söyle. Parmağımı yalamanı izlemek istiyorum.”

Bacaklarımın arası daha çok ısınıyor. “Bende tatmak istiyorum.” diye nefesimi veriyorum itaatkar bir şekilde.

Cash eğiliyor ve hızlı bir hareketle pantolonumu bileklerime kadar indiriyor. Kalkarken dudaklarını iç çamaşırama bastırmak için duraklıyor, iç çamaşırımın üstünden beni öpüyor. Orada durması için yalvarmak istiyorum ama ben konuşmadan önce harika parmaklarıyla nefesimi kesiyor.

İç çamaşırimi kenara çekerek, Cash iki parmağını sertçe içime sokuyor, derinlere itip beni parmaklarımın ucuna çıkarıyor. Baş parmağıyla klitorisime masaj yaparken parmaklarını hareket ettiriyor. Başını kaldırıyor ve yine gözleri gözlerimi buluyor. Yavaşça, doğruluyor ve bir parmağını dudaklarıma yaklaştırıyor. Ağzımı aç-

tığımda gözleri ağzıma kayıyor. Islak parmak ucunu alt dudağıma sürüp tekrar bana bakıyor.

“Yala.” Alt dudağımyı yalayıp oradaki tuzlu tatlılığı-
nın tadına bakıyorum. “Çok güzel.” diye fısıldıyor par-
mağını ağzımın içine kaydırıp dilimin üstüne sürtme-
den önce. Dudaklarımı parmağının etrafında kapatıp
dişlerinin arasından verdiği nefesi duyana kadar emi-
yorum.

“Beni içinde istediğini söyle.”

“Seni istiyorum. İçimde. Şimdi.” diyorum kesik
kesik nefes alırken çaresizce. Gözlerimi gözlerinden
ayıramıyorum. Onun fermuarının sesini duyduğumda
bile bakışlarımız birbirine kilitlenmiş halde. Cash beni
kollarımın altında kavrayarak kaldırıyor ve tezgahın
üzerine oturtuyor. Granit kalçamın altında çok soğuk
ve beni onun vücudunun sıcaklığını hissetmek için
daha istekli hale getiriyor. Hala beni izleyerek, hep beni
izleyerek, Cash ayakkabılarımdan birini ayağımdan çı-
karıyor sonrada bir bacağımdan kotumu ve iç çamaşırı-
mı çıkarıp bacağımyı serbest bırakıyor.

“Bacaklarını ayır benim için.”

Dediğini yapıyorum.

Islak ve hassas tenimin üzerindeki gözleri beni
daha da ısıtıyor ve daha da ıslatıyor. Cash parmaklarını
sertliğinin etrafına sarıyor ve yavaşça dibinden başına
kadar okşayarak kaslarımın onun içimi doldurması
beklentisiyle kasılmasına neden oluyor. “Şimdi bana ne
istediğini söyle.”

“Seni içimde istiyorum.”

“Orada ne yapmamı istiyorsun?”

“İçimde boşalmayı, benimle birlikte doruğa ulaşmanı istiyorum.”

Arzusunu zincirlerinden kurtarmadan hemen önce inlediğini duyuyorum. Bir an boyunca çok uzaktaymış gibi geliyor, sonrasında bana dokunuyor. Bütünüyle, her bir parçama.

Elleri saçlarımda, göğüslerimde, sırtında. Dudakları dudaklarımda, kulağımda, boynumda. Dili dilimde, göğüs uçlarımda, göbeğimde.

Sonra elleri kalçalarımın altına kayıyor. Beni tezgahıtan kaldırdığında bütün dünya kaymış gibi hissediyorum. Bacaklarım belinin etrafına dolandığı anda içime giriyor, beni kendisine çekip o kadar derinlerime giriyor ki nefesimi çalıyor. Başımı omuzlarımdan geriye attığımda inliyorum. Bunu durduramıyorum. Cash dışında hiçbir şey benim için anlam ifade etmiyor. Kendi sesimi bile zorlukla duyabiliyorum. Sanki aramızda geçenler arasında yumuşak bir yankı gibi – duyguların ve şiddetli nefeslerin bir kasırgası, dudakların ve dillerin ve dişlerin ve parmakların fırtınası gibi.

Cash'in kulağıma verdiği nefeslerini duyuyorum. Vücudunu içimde hissediyorum. Beni yatağa taşıdığında havanın etrafımızda dolaştığını hissediyorum. Sonra aniden kendimi sert bir yatakla sıcak bir beden arasında buluyor. İçimde hareket ediyor, sert ve güçlü, her darbe öncekinden daha derin.

Orgazmın gelişi çok yoğun, zevk çok güçlü. Bedenim parçalara ayrılacakmış gibi hissediyorum. Gözle-

rimi kapatmadan hemen önce Cash'in dizlerinin üzerine çıktığını görüyorum. Bacaklarımı iyice ayırıp baş parmağıyla en hassas yerimi ovup aynı zamanda içime girip çıkmaya devam ettiğinde kendimi dokunma hissi sine bırakıyorum.

Ve sonra doruğa ulaşıyorum. Orgazmın ilk dalgası başımı döndürüyor. Cash'in sürekli adımını tekrarladığını duyuyorum. Gözlerimi açtığı anda sırtının kasıldığını ve içime havai fişekler yağıyormuş gibi boşalmasını izliyorum.

Hızı yavaşlayıp, darbeleri ağırlaştığında duvarlar inlemelerini yutuyor. Vücudu hala benimkiyle birlikte atıyor. Sonra son bir darbeye üzerime devriliyor. Birlikte dinlenip dünyaya geri dönüyoruz. Kulağımın kenarındaki nefesleri çok güçlü. Yorgunluk azaldığında dudaklarının boynuma ilk baskısını hissediyorum. Bu yüzüme ve boynuma yağdırdığı binlerce ufak öpücükten sadece biri. Başını kaldırdığında gözleri gözlerimi buluyor. Ne söylediklerinden emin değilim ama sanırım kalbim anlıyor.

Bölüm On Dört – Cash

Yanımda Olivia yatarken kalkmak istemiyorum. Ama kalkmak zorundayım. Gerçeklik -ve tehlike- ufukta görünüyor. Gün doğumunun hemen diğer ucunda, sadece birkaç saat ötede.

Olivia göğsümün sol tarafındaki dövmeyle takip ediyor eliyle çıplak olarak yattığımızda hep yaptığı gibi. Bunun onu sakinleştirip sakinleştirmediğini bilmiyorum ama beni sakinleştiriyor.

Parmakları gitgide yavaşlayıp sonunda duruyor. Nefesleri derin ve düzenli bir hale giriyor. Çok hareketsiz duruyor, o yüzden uyuduğunu anlıyorum. Yorulmuş olduğuna eminim. Ama şu an bununla ilgili yapabilecek çok bir şeyim yok.

Olabilecek en nazik şekilde altından kayıyorum ama yine de uyanıyor.

“Dinlen, bebeğim. Hemen geri döneceğim.”

Gözlerinin açık ve benim gözlerime odaklandığını görebiliyorum o yüzden beni duyduğuna eminim. Yine de yanıt vermiyor. Sadece gülümsüyor.

Kıyafetlerimi düzelttikten sonra ofise oradan da kulübe doğru gidiyorum. Nash ve Gavin barda oturup kendilerine viski şişesinden shot dolduruyorlar.

”Kendinizi evinizde gibi hissedin.” diyorum yaklaşıırken.

“Ah, merak etme. Öyle yaptık zaten” diye yanıt veriyor Gavin küstah bir sırıtışla.

Kendime bir tabure ve bir shot alıyorum ve viskiyi tek bir yudumda içiyorum. Yakıcı his hoşuma gidiyor. Eğer bu işi doğru şekilde yapmazsam sonunda acı ve kayıp olacağını hatırlatıyor bana. İlk seferinde. İkinci bir şansım olmayacağı çok belli.

”Düşünüyorum da Olivia’nın en güvende olacağı yer annesinin evi gibi geliyor.”

”Orada bunu mu yapıyordun. Kızın annesini mi düşünüyordun?” diye soruyor Nash küçümseyerek. “Eğer gerçek bir adama ihtiyacı olduğunu söylerse onu bana gönder.”

”Bir grup adamla tekne de çok fazla zaman geçirdiğini düşünürsek eminim ona birilerini önerebilirsin.” diyor Gavin barın diğer tarafından ağzından viskiyi püskürterek.

Nash o kadar hızlı kalkıyor ki taburesi yere devriliyor. “Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?”

Bende ayağa kalkıyorum. “Bu eğer ona dokunmayı bile düşünürsen, onunla konuşmayı, hatta bakmayı bile çok çok büyük bir sorunumuz olacağı anlamına geliyor kardeşim.”

Nash ve ben göğüs göğüse gelemeden Gavin aramıza giriyor. Yine.

”İkinizi yalnız bırakamayacağım gibi görünüyor, öyle mi?”

İkimizide biraz itiyor, ki Gavin’in bunu yaptığı için ikimizde neredeyse birer adım geri atmak zorunda kalıyoruz. Neredeyse ama tam olarak değil.

Gavin üç tane daha shot doldurup birini benim önüme diğerini Nash’in önüne kaydırıyor ve üçüncüyü

de kendisi alıp aramızda havaya kaldırıyor. “Güvenlik ve başarıya. Şerefe!”

Nash ve ben hala birbirimizi inceliyoruz ama Gavin için shot bardaklarını kaldırıyoruz. Bu iyi bir his, fark etmek için zaman harcamaya değecek türden.

Kısa bir duraklamadan sonra boğazımı temizleyip anlamlı bir şekilde “Dediğim gibi, Olivia’nın gerçekten güvende olabileceği tek yer annesinin evi. Ebeveynleri boşandığından beri Olivia annesiyle yakın bir ilişkide değil. Çok nadir konuşuyorlar ve annesinin evini herhangi birinin kolayca bulacağını sanmıyorum. Aslında ben bile nerede yaşadığını bilmiyorum. Olivia’nın Savannah’dan bahsettiğini hatırlar gibiyim ama emin değilim. Önünde sonunda öğreneceğim tabi.”

“Yani seni takip etmediklerini umarak onu oraya götüreceksin? Ve zamanında geri dönebileceksin?” diye soruyor Nash sertçe. Dişlerimi sıkıyorum ve ses tonuna karşılık vermemeye çalışıyorum.

“Hayır, onu Gavin’le göndereceğim. Sen ve ben yarın ki alışverişi yapacağız.”

Nash pis pis gülümsüyor. “Onu benimle yalnız bırakmaya korkuyorsun, ha?”

“Evet, aynen öyle. Korumaya ihtiyacı var. Yetenekli bir koruma.” İşte bu yüzden Gavin’i gönderiyorum. Onu güvende tutabilecek kadar yetenekli olduğunu biliyorum.”

Nash gözlerini deviriyor ama cevap vermiyor. En azından ağzını kapatmayı öğrendi. Gavine dönüyorum. “Dostum, sana güveniyorum.”

Gözlerime bakıyor ve bende söylediğim her şeyi kastettiğimi göstermeye çalışıyorum. Ona dokunmayacak kadar bana saygı duyacağına güveniyorum. Sırlarımı saklaması, Olivia'yı güvende tutması, onu korumak için elinden gelen her şeyi yapması için ona güveniyorum. Bu basit bir istek değil ve o da bunun farkında. Ondan istediğim şeyi düşünmek için bir süre duraklaması bile beni rahatlatıyor, bu işi hafife almıyor.

"Biliyorum, dostum. Her zaman arkanda olacağımı biliyorsun. Ve onunda. Biz kardeşiz." Gavin elini uzatıyor, kolu dirseğinden bükülmüş. Elini tuttuğumda ikimizde birbirimiz için doğru şeyi yapacağımızda anlaşıyoruz, neye mal olursa olsun. Bu bir oyun değil. İkimizde bunu biliyoruz.

"Kardeşiz." diye tekrar ediyorum.

"Umarım sana bana olduğundan daha iyi bir kardeş oluyordur." diye mırıldanıyor Nash kendisine Gavin'in diğer tarafında içki doldururken.

Onu görmezden geliyorum.

"Onu tam olarak nereye götüreceğini, annesinin nerede yaşayacağını öğreneceğim şimdi. Biraz burada bekledikten sonra benimle otelde buluş. Uygun mu?"

Gavin başını sallıyor. "Uygun. Ve güvenli. Takip edilmediğine emin ol." Gavin'e bir bakış atıyorum, o da sırıttıyor ve ellerini kaldırıyor. "Üzgünüm. Alışkanlık. Olabileceğin kadar dikkatli olduğunu biliyorum."

"Özellikle önemli bir şeyse."

Tekrar başını sallıyor. "Ve görünüşe göre bu kız çok önemli."

Yanıt vermiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Dediği doğru tabiki. Sadece bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim- benim için önemli olmasını ya da benim için ne kadar önemli olduğunu.

Ama benim için çok önemli. Bunu reddetmenin anlamı yok.

“Sadece plana bağlı kal ve senden istediğimi yap, o zaman bu işi başarabileceğimizi düşünüyorum.” Gavin’in arkasından Nash’e bakıyorum. Beni görmezden geliyormuş gibi davranıyor. “Yapılması gerekenler konusunda sana güvenebilir miyim?”

Yavaşça Nash soğuk gözlerini bana çeviriyor. “Evet ama bu iş bittiğinde ve sen ve kız arkadaşın tamamen güvende olduğunda sıra bana gelir. İsteddiğimi almak için benim sıram.”

Gözlerindeki intikam duygusu. Bunu biliyorum çünkü bende bu arzuyla uzun yıllar savaştım. Ve çoğunu kaybettim. Sadece daha az...şiddetli yolları buldum doğrusunu söylemek gerekirse. Ya da en azından dene-dim. Defterleri vermek yılların emeğini götürecek ama bu Olivia’nın güvenliğinden emin olmak için değer. Tekrar başlayabilirim ve belki Nash’e kendimi anlatıp elindeki bana vermesine ikna edebilirim. Bilmiyorum ama şu an bunlar hakkında endişelenemem. Bu gecenin en önemli işi Olivia’yı güvene almak. Yarının gelmesine çok az kaldı.

“Yeterince adil görünüyor. Ama şimdi, benim dediğim gibi olacak.”

Bana uzun uzun ve sertçe bakıyor sonra başını sallıyor.

Bölüm On Beş - Olivia

Dinlenmek? Dışarda ölü-olmayan kardeşi ve muhtemelen görüldüğünden-çok-daha-fazlası olan kulüp yöneticisiyle plan yaparken mi? Hiç sanmıyorum!

Cash geri döndüğünde hazır ve giyiniğim. Bekliyorum.

Her zamanki gibi sadece onu görmek bile karnımda bir ateşin yanmasına sebep oluyor. Onun varlığı beni etkiliyor. Bu görmezden gelinebilecek bir şey değil. Derin bir nefes alıp bu duyguları bir kenara itiyorum ki düşünebileyim.

“Peki bakalım, plan ne?”

Cash ofisine doğru bakıyor. “Otur. Hemen çıkacağız.” Muhtemelen hoş ve kibarca flört eden Gavine ait kahkahaları duyuyorum. Nash’in böyle kahkaha ettiğini hayal bile edemiyorum. Gülümseme ihtimali bile uzak bir hayal gibi. Sanırım varsayılan ruh hali ‘tehditkar’.

Cash kapıyı kapatıyor ve bana dönüyor. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla söyleyeceklerini beğenmeyeceğimi düşündüğünü anlıyorum ki beğenmeyecekmişim gibi hissediyorum. İç çekiyorum. “Olağanüstü bir durum olmalı.”

Kıkırdıyor. “Ne? Daha hiçbir şey söylemedim bile.”

“Söylemene gerek yok. Bakışın her şeyi söylüyor. Kızım karıncalanmasına neden oluyor.”

“Kıçının karıncalanmasına neden oluyor?” Kafamı salladığımda kahkahalarla gülüyor. Başını sallayarak, eğlenmiş bir yüz ifadesiyle, bana uzanıyor ve beni kollarına çekerek göğsüne doğru bastırıyor. “Delisin, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Tabiki. Bunun bir sır olması mı gerekiyordu?”

“Hayır, sanırım bunun için artık çok geç.”

Hafifçe başımı çeviriyorum ve düz göğüs ucunu sırtıyorum.

“Ah! Bunu yapmaya devam et bende popona şu ana kadar yediğin şaplaklardan daha sert bir şaplak atayım.”

“Daha önce hiç popoma vurulmadı o yüzden ‘en sert’ sınırı biraz düşük.”

“O zaman seni eve geri getirdiğimde yapacağım ilk iş bu olacak.”

Geriye çekiliyorum. “Beni eve geri getirmek? Nereye gidiyorum?”

Cash iç geçiriyor. “Annenin evine. Şu an senin için en güvenli yer orası.”

Kollarından kurtuluyorum. “Ne? Ciddi olamazsın! Şu an aklımda benim için güvenli olabilecek ve akıl sağlığımı koruyabileceğim bir düzine yer var. Neden benim oraya gitmemi isteyesin ki?”

“Çünkü neredeyse hayatındaki herkesle arandaki bağlantıyı biliyorlar. Annen dışındaki herkes. Onunla en son sen zaman konuştun?”

“Birkaç yıl oldu ama bu önemli değil.”

“Bu kesinlikle önemli. Senin bulunma ihtimalinin daha düşük olduğu yer neresi olabilir?”

Aklım tümüyle bomboş, muhtemelen o haklı olduğu için.

Lanet olsun!

“Tamam, ama tek başıma gitmeme izin vermelisin. Böyle bir şeyi asla anlamaz o.”

Daha şimdiden Cash başını sallamaya başlıyor. “Hayır. Üzgünüm. Gavin seni oraya götürecektir ve seni geri getirme zamanı gelene kadar seninle kalacak.”

“Ne? Kesinlikle olmaz! Eğer birisi benimle gelmek zorundaysa neden o kişi sen olamıyorsun?” Bunun üzerinde daha fazla düşündükçe bu senaryoyu daha çok beğenmeye başlıyorum. Bu şekilde Cash de kesinlikle güvende olur.

“Gavin aramızdaki en yetenekli kişi. Onunla birlikte güvende olacaksın, ne olursa olsun.”

“Annemin evinde bir mafya ordusunun gelip beni rahatsız edeceklerini mi düşünüyorsun?”

“Bir şey düşünmüyorum. Ama hazırlıklı olacağım... her şey için.”

“Eğer Gavin en yeteneklinizse belki de takası yapmak için onu Nash’le birlikte göndermelisin.”

“Gitmek zorundayım. Bunu yapmak zorundayım. Nash’e güvenemem. İşin bittiğini ve doğru şekilde bittiğine emin olmalıyım. Senin hayatını tehdit etmelerine izin veremem, Olivia. Bu bitmeli.”

“Ama...ama...”

Onun benimle birlikte ve güvende olmasını istemem dışında başka bir savunma konusu aklıma gelmiyor. Ve bu ikisi de onun fikrini değiştirmek için yeterli değil.

“En iyi yol bu. Tek yol. Sadece bana güven. Bunu yapabilir misin?”

Cash başını hafifçe yana eğmiş ve gözlerimin derinliklerine bakıyor. Çok içten.

Gözyaşlarının tekrar gözlerime dolduğunu hissediyorum. Boğazımdaki yumru yüzünden konuşmayı bile denemiyorum. Sadece kafamı sallıyorum ve gözlerimi Cash’in dudaklarına indiriyorum.

Şefkatle beni tekrar kollarına alıyor. Saçlarımı okşuyor ve sırtımı sıvazlıyor. “Seni güvende tutacağım. Söz veriyorum.”

“Endişelendiğim şey benim güvenliğim değil.” diye mırıldanıyorum göğsüne doğru.

Bölüm On Altı - Cash

Olivia ile otele dönüş yolculuğu işkence gibi. Daha bir saat önce onunla sevişmiş olmama rağmen elleri karnımın aşağısında sallanınca penisimdeki tanıdık seğirmeyi yeniden hissediyorum. Gözlerim sonuna kadar açık olsa bile hala küçük ellerinin sertliğini sıkıca tuttuğunu ve dudaklarının sertliğimin parlak başının üzerine kapandığını hayal edebiliyorum.

Ve bu tür düşüncelerin yardımı olmuyor.

Bunu işkence haline getiren başka bir şeyse onu başka birinin ellerine bırakıyor olduğumu bilmek. Bundan nefret ediyorum. Ona Gavin'in en yetenekli-miz olduğunu söyledim ki teknik açıdan bakarsak bu muhtemelen doğru. Ama onun için benden daha fazla şeyi riske atabilecek, onun güvenliğini benden daha çok önemseyecek biri yokmuş gibi hissediyorum. Benim yaptığım gibi.

Ama bu yapılmak zorunda. Sadece benim varlığım bile tehlikeyi onun kapısına getiriyor. Ve bu kabul edilebilir değil. Ben bunu kontrol altına alana kadar, bu yaptığım onun için en iyi şey. Benim için en iyi şey değilmiş gibi hissetsem de.

Olivia lobiden asansöre ve oradan da odaya gidene kadar geçen yol boyunca sessiz duruyor. Çantasından çıkardığı birkaç parça eşyayı geri yerleştirirken tek ke-

lime bile etmiyor. Onu neşelendirme isteği uyanıyor içimde. Onu bu ruh halinde terk etmek istemiyorum. İkimizin de ayrılırken böyle olmasını istemiyorum.

Çantasını kapatmadan önce bir çift iç çamaşırını çıkarıp havaya kaldırıyorum.

“Bunlar bende kalabilir mi? Barın üzerine asmaya çağıma söz veriyorum.”

“Ver şunları.” diyor gönülsüzce, iç çamaşırlarına uzanarak.

Çamaşırları Olivia’nın atik parmaklarının arasından çekiyorum.

“Hayır. Sanırım en azından bir çifti hak ettim.”

“Kadın iç çamaşırlarını seviyorsun, ha? Bu aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Benim içine koyacağım şey için yeterince büyüğünü yapmıyorlar.” diye alay ediyorum.

Buna sırtıtıyor ve cevap veriyor. “İyi. Sende kalsın. Sanırım bana bir süre yetecek kadar iç çamaşırım var.”

Çantasının içine göz atıyorum. “Oh, evet. Yeterli görünüyor. Zaten yanında ben olmadığım sürece çok sık değiştirmene gerek kalmayacak.” Olabilecek en şeytani şekilde gülümsüyorum ve yanakları gül pembesine döndüğünde seviniyorum.

“Muhtemelen haklısın. Aslında, iç çamaşırlarım üzerindeki etkini düşünürsek muhtemelen bana birkaç çift borçlusun şimdiden. Bir çiftin yırtıldığını hatırlıyorum.”

“Hmmm, evet. Bunu nasıl unutabilirim? Babanın inlemelerini duymamasına çok şaşırmıştım.”

Ağız açık kalıyor ve yanakları kırmızıya dönüyor. “Belki de inleyen sendin. Oldukça heyecanlı olduğunu hatırlıyorum.”

“Bebğim, çok heyecanlıydım. Bana harika şeyler yapıyorsun. Bu da benim sana harika şeyler yapma isteğimi ortaya çıkarıyor.”

“Ummm, zaten yaptığına eminim.”

“Dinle, neden ‘kazara’ bütün iç çamaşırlarını annenin evinde bırakmıyorsun? Eğer eve hiç iç çamaşırın olmadan gelersen sana onlara bir saniye bile ihtiyacın olmayacağının sözünü verebilirim.”

“İç çamaşırı giymemek benim tarzım değil. Ama Ginger’ı ele alırsak...”

“Ah, Tanrım!” diye bağıryorum, gözlerimi kapatıp başımı çevirerek.”

“Ne? Ginger muhteşemdir.”

“Eğer o tarz şeyleri seviyorsan.”

“Hangi ‘o tarz şeyler’?”

“Ginger sadece çok...sarışın ve çok...plastik ve çok... kedi gibi.”

Olivia kahkaha atıyor. “Erkeklerin bu tarz şeyleri sevdiğini sanırdım.”

“Bazıları seviyor.”

“Görünüşe göre sende seviyorsun. Taryn’de tümüyle o tarz biri, sadece Ginger’ın bir kişiliği de var ek olarak.”

“Tamam, o zaman diyelim ki önceden o tarz şeyleri seviyorum. Şimdi senin tarzını seviyorum. En iyi tarz bu. Diğer bütün her şeyi berbatmış gibi gösteriyor.”

“Eh, umarım iç çamaşırsız pis hayaller kurmana yol açmıyordur.”

“Pislik ve iç çamaşırlarını aynı cümlede kullanmasak?”

“İç çamaşırları ve onların olmamasından bahseden sendin.”

“Aman Tanrım! O kadar geçmişi belli belirsiz hatırlayabiliyorum. O zamandan beri çok fazla travmatik şey söylendi.”

“Sadece kırk-beş saniye geçti.”

“Travmatik olduğunu söylemiştim.”

Tekrar gülüyor ve bu sefer gözlerindeki parıltı geri dönüyor. Tam olarak benim sevdiğim gibi.

Bölüm On Yedi - Olivia

Cash'in şakaları geleceği unutmayı kolaylaştırıyor ama kapının sertçe çalınması beni günümüze döndürüyor."

"Kim o?" diye soruyorum."

"Gavin."

"Buradan mı yola çıkıyoruz?"

"Evet. Daha güvenli olur diye düşünüyorum. Eğer birisi beni buraya kadar takip ettiyse, Gavin'i görmeyecekler ve onu takip etmeyi düşünmeyeceklerdir. Bir sokak ileriye park etmiş olmalı arabasını. Bu şekilde kimsenin sizi görmediğine ve annenin evine kadar takip etmediğine emin olabilirim. Hala beni izliyor olacaktırlar."

"Yani sen tek başına kalacaksın." Korku içimde yükseliyor ve titrememe neden oluyor.

"Sadece bir süre için. Nash'in ve benim yarın için bir planımız var."

"Planını bana anlatır mısın? Yoksa bilmememi mi tercih edersin?"

Garip bir ifadeyle beni süzüyor, bunun ne anlama geldiği konusunda emin olamıyorum. Aklım ve kalbim karmakarışık bir halde.

"Eğer öğrenmek istiyorsan benim için bir sorun yok."

“Tabiki de öğrenmek istiyorum! Senin için endişeleniyorum!”

“Hey, sadece soruyordum. Seninle ilgili hiçbir şeyi tahmin etmek istemiyorum.”

Bu öfkemi alevlendiriyor. Nasıl olurda benim ilgisiz olabileceğimi düşünebilir? Son birkaç gün içinde bazı şüphelerimin tekrar ortaya çıktığını biliyorum ama ona bununla ilgilenmediğim fikrini verecek bir şey yapmadığımı düşünüyorum.

Yoksa yaptım mı?

Bu bir anlık şüphe sanki bir uyanma çağrısı gibi. Buradan Cash'in onu umursamadığını düşünmesine neden olarak gidemem. Bu düşünceyle yaşayamam.

“Cash, bu konuyla ilgili oldukça ilgiliyim. Ve sana ne olacağını önemsiyorum. Biliyorum bazı...sorunlarım var çözmem gereken ama bunlar senden çok benimle ilgili.” Sen...sen...” Boğazımda acı bir yumru oluşurken kelimeler dudaklarımdan dökülmüyor. Kelimeleri toparlamak için devam etmeden önce duraksıyorum. “Benim için önemlisin. Ve senin iyi çocuk olduğunu biliyorum. Derinlerde bir yerde, bundan eminim. Ve sana güveniyorum. Gerçekten. Sadece bazen nasıl hissettiğimi anlatması çok zor. Ama lütfen, lütfen seni önemsemediğimi düşünme.”

Bana doğru gülümsüyor ve dudaklarıyla dudaklarımı okşuyor. “Tamam, tamam. Sana inanıyorum. Ve ne söylemek istediğini biliyorum. Bende aynı şekilde hissediyorum.” İfadesi ciddileşiyor. “Nasıl hissettiğimi söylemek benim için kolay değil ama bilmeni istiyorum ki ben”

“Orada her şey yolunda mı?” diye sesleniyor Gavin koridordan, kapıyı çalıp Cash’in konuşmasını bölerek.

“Bir dakika.” diyor hemen Cash hırçın bir şekilde. Bana geri döndüğünde iç çekiyor. Devam etmiyor konuşmasına. An kayboldu. Kalbim ağırlaşıyor. Bu cümlelerin sonunun nereye varacağını duymak için her şeyi mi verirdim.

“Bunların hepsini sen döndüğünde konuşabiliriz. Ben sana planımızın nasıl düzgün işlediğini ve günün sonunda nasıl kibirli kardeşimin kıcını tekmelediğimi anlatırım ve sende bana annene Gavin’i nasıl anlattığını ve annenin nasıl kendinden geçtiğini anlattırısın.”

Sırıttıyor.

“Ah, lanet olsun!”

“Ne?”

“Anneme ne söyleyeceğim?”

Cash omzunu silkiyor. “Bir şeyler düşünmek zorunda kalacaksın çünkü Gavin evden çıkmayacak. Ve sende onun görüş alanından çıkmayacaksın.”

“Sanırım ona birlikte olduğumuzu söyleyebilirim.” Düşünüp, dudaklarını ısırırken Cash’in çenesinin kassıldığını görüyorum. “Ne?”

“Bir şey yok.”

“Bir şey yok değil. Ne?”

“Sen yaratıcı bir insansın. Eminim annene söyleyecek başka bir şey bulabilirsin.”

“Bu ne farklılık yaratır ki?”

“Eğer ikinizin birlikte olduğunu düşünürse biraz sevgi gösterisi görmeyi bekler.”

“Yani?”

“Yani, Gavin’nin kıcını tekmelemek istemem. Ve sonra seninkini.”

Sonuncusunun şakayla eklendiğini biliyorum ama sıırtmama engel olamıyorum.

“Tekmelemek? Şaplak atmak istediğini sanıyordum.” Normalde bu kadar küstah değilimdir ama içinde bulunduğumuz duruma bakarsak eldivenleri çıkarma zamanı geldi gibi hissediyorum.

İnanılmaz derecede koyu olan gözlerinde arzunun alevlendiğini görüyorum. Bu karnımın alt taraflarında bir sıcaklığın yayılmasına neden oluyor.

“Ne yaparsam yapayım sonrasında öpüp daha iyi hissetmesini sağlayacağıma söz veriyorum. Bu nasıl peki?”

Parmakları tembelce kolumda geziniyor. Bu masum bir dokunuş ama ellerinin çıplak vücudumun başka yerlerinde gezinmesini istememe neden olacak kadar yaramaz bir dokunuş aynı zamanda.

“Sözler sözler.” diye mırıldanıyorum karşılık olarak.

“Sanırım geri döndüğünde sana göstermek zorunda kalacağım. Eğer iç çamaşırı giyecekse o zaman, nefret ettiğin bir çift giydiğine emin ol. Tek parça olarak gördüğün son zaman olacak çünkü. Kendini uyarılmış say.”

Beklentinin heyecanıyla bir ürperme omurgamdan aşağı yayılıyor. Cash kontrolü kaybettiğinde, sonu her zaman ikimizin bir yerde terli ve yorulmuş bir şekilde uzanmasında bitiyor. Ve bende başka şekilde olmasını istemezdim zaten.

“Usulünce not edildi.”

Gavin yine kapıyı çalıyor. Cash gidip kapıyı açmadan önce bana göz kırpmıyor.

“Lanet olsun, çok sinir bozucusun.”

Gavin'in gülümsemesi haylazlıkla dolu. “Burada iyi bir şeyleri görebilmeyi bekliyordum ama giyinmesine izin vermişsin bile.” Cash'in Gavin'nin koluna gelen yumruğu pek nazik görünmüyor. Sırıtmaya devam ederek Gavin bana bakıyor. “Hazır mısın?”

Çantamı omzuma asıyorum. “Sanırım.” İlerleyerek Cash'in önünde duruyorum. “Bizi öyle kabaca böldüğü için Gavin yolda sana detayları anlatabilir.” diyor anlamlı bir şekilde, arkadaşına bakarak.

“Sadece dikkatli ol. Bana gereksiz hiçbir riske girmeyeceğine dair söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Arkadaşının önünde bana ufak bir öpücük vereceğini düşünmeme rağmen Cash beni kollarına çekiyor ve öpüyor. Gerçekten öpüyor. Ayak parmaklarıma kadar kasılıyorum ve beni bıraktığında nefessiz kalıyorum.

“Unutma diyor.” sessizce, gözleri sanki yüzümü hafızasına kazırmış gibi incelerken.

“Unutmayacağım.”

Neyi kastettiğini bilmiyorum- bana ne söylediğini mi unutmayacağım, verdiği sözlerimi. Yoksa onu mu? Bunun pek bir önemi yok aslında. Ama bu sonmuş gibi hissettiren bir havası var.

Gavin beni odadan çıkarırken çenemin titremesini engelleyemiyorum.

Gavin beni merdivenlerden indirirken -sonsuz kadar aşağı iniyormuş kadar uzun olan merdivenler- ve bir yan kapıdan beni çıkarırken oldukça sessiz duruyor. Gecenin havası normalden daha soğuk. Yanağımdaki ıslak çizgilere vurduğunda yüzüme atılan bir tokatmış gibi geliyor bana. Ağladığımı bile bilmiyordum. Belki de Gavin'in bu kadar sessiz olmasının nedeni budur. Belki de benim eriyip gideceğimi düşünüyordur.

Ki bu olası bir ihtimal. Bazen öyleymişim gibi hissediyorum. Sokağa çıktığımızda Gavin sırtımdaki çantaya uzanıyor. Ona hafifçe gülümsüyorum ve çantamı almasına izin veriyorum.

"O iyi olacak, biliyorsun." diyor Gavin sessizce, aksanı karanlıkta daha baskın gibi çıkıyor.

"Bunu bilemezsin."

"Aslına bakarsan bilebilirim. Sert bir adam ve iyi bir planı var. Ve bundan da fazlası, senin güvende olduğundan emin olmak için cehenneme gidip oradan geri döner. Ve böyle bir sorunu olduğunda tam bir pitbula dönüşüyor. Onu durdurmanın mümkünatı yok."

Sözleri acı-tatlı. Benim Cash için önemli olduğumu söylemesi içimde bir heyecan dalgası yaratıyor. Cash onun böyle düşünmesine neden olacak bir şeyler söylemiş ya da yapmış olmalı. Tabi eğer Gavin daha iyi hissetmemi sağlamak için bana yalan söylemiyorsa. Öyle olsa bile Cash'e bir daha asla onu sevdiğimi söyleyemeyeceğim ihtimali beni üzüyor.

Neden beş dakika önce söylemedin ona? Şansın varken? Ah, bekle. Biliyorum. Çünkü sen koca, gururlu bir aptalsın, nedenin bu.

Kayıp şansımı düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Sokakta yürürken yavaşlıyorum, geri dönüp kendimi Cash'in kollarına atma isteği çok fazla geliyor bana.

"Gavin, geri dönmem lazım. Cash çıkmadan önce ona söylemem gereken bir şey var."

Aciliyet duygusu eroin gibi damarlarımda dolaşıyor.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım ne yaptım ben?

Panik, saf panik soğuk havaya rağmen terlememe neden oluyor.

"Çok geç." diyor Gavin ciddi bir şekilde. Onun yakışıklı, ciddi yüzüne bakarken tartışmak için ağzımı açıyorum ama o anda bir motorsiklet hızla yakınımızdan geçiyor. "Gitti bile."

Göz yaşlarımın yeniden aktığını hissediyorum. "Ama ona söylemem gereken bir şey var, o gitmeden önce bilmesini istediğim bir şey."

Gavin elini omzuma koyuyor ve gözlerime bakmak için bana doğru eğiliyor. "Biliyor."

"Hayır, bilmiyor. Bilmesi mümkün değil. Son zamanlarda tam bir psikopat gibi davrandım, bilmesinin imkanı yok."

Gavin sırtıyor. "Çoğu kadın öyledir ama esas nokta bu değil. Bana güven, söyleyeceğin şeyi biliyor. Bütün bunları onu sevmeyen bir kız için yapması mümkün değil." Eğer Gavin biliyorsa, belki Cash'de biliyordur. Belki Gavin araya girmeden önce o da aşkını itiraf edecekti.

Ah, keşke birkaç dakikamız daha olsaydı. Bir saniye boyunca Gavin'nin o güzel ağzının ortasına sağlam bir yumruk geçirmek istiyorum.

“Lanet olsun sana!” diye kızıyorum ona ayağımı yere vurarak. “Bu senin suçun! Eğer gelip kapıyı çalmasan-”

Gavin gülüyor. Kahkaha! Cesaret! “Eğer hayatını kurtarmaya yönelik çabam çok zamansız bir anda gerçekleşiyse özür dilerim.”

Dudaklarımın gerildiğini ve öfkemin arttığını hissediyorum. Ciddiyetsizliği yardımcı olmuyor.

“Konuyu değiştirme. Bunun bir yardımı dokunmuyor.” diyorum dişlerimin arasından.

Hala gülümseyerek Gavin yürümeye başlıyor sokağın yukarısına doğru.

“Tamam. Nasıl hissettiğini söyleyemeyecek kadar korktuğun için beni suçla. Ama ikimizde biliyoruz ki bu benim suçum değil.”

Çok kendini beğenmiş. İnsanı çileden çıkaracak, sinirlerini bozacak kadar kendini beğenmiş. Ve çok haklı.

Bu benim suçum, başkasının değil.

Olduğum yerde inatçı ve öfkeli bir şekilde Gavin'in uzaklaşmasını izliyorum. O daha fazla ilerledikçe mantıksız inatçılığım azalıyor. Kaldırımda ona yetişmek için hızlanıyorum.

“Böyle hızlı yürümeyi kes, seni çılgın yabancı!” diye mırıldanıyorum. Önümde Gavin başını yana eğiyor ve gecenin içinde yüksek sesle fısıldıyor, “Daha hızlı yürü, psikopat aşık.”

Gülümsememe engel olamıyorum.

Gavin HT3 kullanıyor, arka tarafında ufak bir yatak bulunan bir Hummer. Araba pencereleri tümüyle filtreli ve koyu siyah renginde.

“Yüce Tanrım, bunu bir uyuşturucu satıcısından mı çaldın?”

“İyi takip et. Bu bebek işler bitmeden güzel kıcını kurtarmanı sağlayabilir. Üretimden itibaren özellikle donatılmış bir halde.”

“Yani bir uyuşturucu satıcısından çaldın?”

Gavin gözlerini devirip başını sallıyor. “Kadınlar.” diye mırıldanıyor.

“Umarım böyle şeyleri kız arkadaşının önünde de söylemiyorsundur.”

“Kız arkadaşım mı?” Yüzündeki ifadeye bakınca sanki ona hayvanlarla seks yapmayı önerdiğimi sanırdınız. “Bu ihtiyacım olmayan bir bela. Bütün o duygusal şeyler sadece harika bir seksi ve birlikte eğlenebileceğin birisiyle yaşayacağın şeyleri mahvediyor.”

Tabi ki hemen konuyu ilerletiyorum. “Cash de mi böyle düşünüyor?”

Gavin bana doğru bakıyor. Gözlerinden tehlikeli bölgede olduğunu düşündüğünü anlıyorum. “Belki birazcık.”

“Eğer gerçekten böyle olsa bile bana söylemezdin, değil mi?”

“Olivia, bak. Cash’in ve benim oldukça benzer olduğumuzu itiraf edeceğim. Ve onu tanıdığım süre boyunca hiçbir ilişkisinde ciddi olmadı. Onu tanıdığım kadarıyla en azından. Ta ki şimdiye kadar.”

“Yani onun benimle ciddi olmak istediğini mi söylüyorsun?” Neden onun dediğine inanmakta zorluk çekiyorum.

“Hayır, bunu demiyorum.”

“Öyle anlaşıldı.”

“Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum.” Duraksıyor ve sinirli bir şekilde iç çektiğini duyuyorum. “Şöyle anlatmama izin ver. Onun daha önce bir kadın için böyle davrandığını hiç görmedim. Bu onun ilişkisini ciddileştirmek istediğini mi gösteriyor? Bilmiyorum. Sanırım öyle ama bu sadece bir fikir. Erkekler oturup böyle kızsal konuları konuşmaz, bunu biliyordur herhalde?”

“Hayır, sanırım bunu yapmıyorlardır.” Biraz hayal kırıklığına uğradığımı hissediyorum. Onun beni Cash’in bağıllık tipi olmadığına ikna etmesini ya da en azından biraz kanıt ortaya koymasını bekliyordum. Ama öyle yapmıyor. Cash kendisine olduğu kadar etrafındaki herkese karşı bilinemez davranıyor. Bu depresif düşüncelerin beni ikileme düşürmesine izin vermeden konuyu değiştirme vakti. Ben söyleyecek başka bir şey bulamadan Gavin konuşuyor.

“Peki, senin bu annen nerede yaşıyor?”

“Aslına bakarsan benim okula gittiğim Carrollton’a çok yakın bir yerde oturuyor. Buradan bir saat kadar uzakta.”

“Tamam, batıya gidiyoruz o zaman.”

Gavin devasa arabasını otobana doğru sürerken konuşacak başka şeyler düşünüyorum.

“Peki, inatçı kapı çalmanla böldüğün birçok şey plan içindi. Beni aydınlatmak ister misin?”

Gavin şüpheci bir şekilde beni inceliyor. “Aaa...”

“Kime söyleyeceğim ki? Anneme mi? Sanki ona söylesem umurunda olurmuş gibi. Ki söylemem. Sadece endişeliyim. Hepsi bu.”

Başka bir uzun duraksamadan sonra Gavin pes ediyor. “Videonun birkaç kopyasını alıp farklı insanlara saklamaları için verecek. İstedikleri kitaplara benzeyen kitaplar alıyor şu an. Kızın canlı ve zarar görmemiş olduğunu öğrendiğinde onlara videoyu gösterecek. Eğer kızı verip senin ve babasının güvenliğini kabullenmezlerse hem videonun hem de kitapların mahkemeye gideceğini açıklayacak.”

“Ah Tanrım! Bu tehlikeli bir şey gibi görünüyor.”

Gavin omuzunu silkiyor. “Şu an bütün kartlar onun elinde.”

“Hayır, hepsi değil. Marissa hala onların elinde.”

“Tamam, kartların çoğunu elinde tutuyor. Eğer Marissa’yı vermezlerse kitapları onlara verecek. Kitaplar şu an Nash’te, olaylar kontrolden çıkarsa gelmesi için onu arayacak.”

“Yani kitaplar, video ve Marissa’yla birlikte bu işten sıyrılabilceğini umuyor?”

“Evet.”

“Ve olabilecek en kötü senaryoda...?”

“Kızı almak için iyi niyet göstergesi olarak onlara kitapları vermesi. Ama hala video onda olacak. Ve Nash’le birlikte Grege yardım edecek her ne varsa.”

“Greg? Cash’in babası mı?”

“Evet. İyi bir adamdır.” Hiçbir şey demiyorum. Cash’in babasının iyi birisi olup olmadığına hala karar vermedim. Şu anda daha çok iyi biri olmadığına inanıyorum. Bu berbat olaya girmemize sebep olan kişi o. Bazı iyi özelliklere sahip olduğuna eminim ama şu anda bunları göremiyorum.

“Onu uzun süreden beri mi tanıyordun?”

“Evet, uzun bir geçmişimiz var.”

“Bunu inanmak biraz zor. O kadar yaşlı olamazsın.”

“Yaşlanmak için çok fazla seksiyim.” diyor kendini beğenmiş bir sırtıma ve göz kırpmayla. Gözlerimi devirdiğimde kakhaha atıyor. “Yok, ben çok ama çok erken başladım.”

“Neye başladın?”

Omzunu silkiyor ama bu sefer sadece gizemli olmaya çalıştığı için değil de gerçekten cevap vermek istemediğini anlıyorum.

“Birkaç yıl boyunca her çeşit...garip işleri yapmak için işe alınmışım. Ama ayrıca uçak ve helikopter kullanabiliyorum, ki Greg ile böyle tanıştım. Ve sonra Cash ile.”

Yavaşça başımı sallıyorum. “Garip işler, ha? Yani sende benzer... işin içindesin.”

“Pek sayılmaz. Yaptığım iş farklı bir şekilde tehlikeli ve kötüydü. Bu yüzden ben işten ayrıldım.”

Birlikte arabada oturduğum kişinin ne yaptığı ile ilgili çok gizemli olması neredeyse daha korkutucu görünüyor. Ya da önceden yaptığı.

Ve Cash'in onun hakkında konuşma şekline bakarak bir çeşit suçluyla oturup oturmadığımı merak ediyorum. Hapiste olmaması suçlu olmaması anlamına gelmez, sadece hiç yakalanmadığı anlamına gelir.

Birden bire, neredeyse... her şey konusunda merakım azalıyor.

Nereye baksam karanlık ve hayal kırıklığı bulacaktım gibime geliyor. Hayatımda ilk defa belki de, annemin misafir odası cennetin küçük bir parçasıymış gibi görünüyor gözüme.

Bölüm On Sekiz - Cash

Olivia'nın Gavin'le gitmesine izin vermek beklediğimden daha da zordu. Ve şimdi motorumu kulübe doğru sürerken, onların olduğu sokaktan geçtiğimde Olivia'nın dikiz aynamdan nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Çok üzgün. Gerçekten çok üzgün görünüyordu.

Gavin'nin güvenilir ve yetenekli birisi olduğunu hatırlatıyorum kendime. Bu noktadan sonra kararım-dan şüphe duymak aptalca olduğu kadar işleri karıştı-rır. Bununla ilgili yapabileceğim pek bir şey yok. Büyü-k değişiklikler yapmak için artık çok geç, özellikle Olivia'yı riske atabilecek değişiklikler için. İç güdülerim Gavin'den yanaydı. Şimdi ona güvenmem lazım. Tam olarak.

Motoru garaja çekip dairemin kapısının açık olduğunu gördüğümde sadece Gavin'in rolü için endişelen-mekten farklı sorunlarımın olduğunu hatırlıyorum.

Nash.

Motoru park ediyorum ve içeri girdiğimde Nash'in banyoda traş olduğunu görüyorum. Yüzünü yıkadıktan sonra, aynada gözleri gözlerimle buluşuyor. Keçi saka-lının hala durduğunu görmek beni rahatlatıyor, bana gerektiğinden fazla benzemesini istemiyorum. Diğer türlü bu çok karmaşık oluyor. Ayrıca onu sevmiyorum. Eskiden olduğundan daha büyük bir pisliğe dönüşmüş.

“Kendini evinde gibi hisset.” diyorum alaycı bir şekilde.

“Ah, endişenmene gerek yok. Zaten öyle yaptım.”

Bunun ne anlama geldiğini sormuyorum bile. Bu beni daha da sinirli hale getirecek ve önümüzdeki on iki saat boyunca odaklanmam gerek. Ve bunun erkek kardeşim üzerinde olmasına gerek yok.

“Eğer uyumak için birkaç saate ihtiyacın varsa ya da kendine çeki düzen vermek için, sana şehirdeki dairenin anahtarını verebilirim ve oraya gitmek için arabayı alabilirsin.”

“Benden bu kadar çabuk mu kurtulmaya çalışıyorsun?”

“Aslına bakarsan, evet, öyle yapmaya çalışıyorum.”

“Bu pek kardeşçe bir şey değil.”

“Bak, bu tavrını bir süre boyunca kapının dışında bırakman gerekir. Senin çenen ya da pisliklerin için zamanım yok. Sadece plana bağlı kal yoksa beni yalnız bırak.”

“Plan videoyu da içeriyor, ki güvenli bir yere sakladım, araba önerini alabilirim. Sürgünde olduğum yedi yıl boyunca hiç arabam olmadı.”

Yine aynı hırçnlık. Gözlerimi devirmek istiyorum ama dişlerimi sıkıyorum ve buna karşı geliyorum. Görünüşe göre birimiz sakin-kafalı yetişkin rolünü oynamalı. Ve açıkça görüldüğü üzere bu kişi Nash olmayacak.

Yatak odasına gidip komodinin üst çekmecesinden yedek anahtarları çıkarıyorum. “BMW’yi al. Altın anahtar dairenin.”

Ona adresi veriyorum. Bir kaşını kaldırıyor ve onaylar bir şekilde başını sallıyor ama alaycılığını bu sefer göstermiyor. Belki de sonunda ona kendimi sevdirebilmişimdir.

“Güzel.”

“Bir avukat için olabilir ama ben burayı seviyorum.”

“Gözlerimin içine bakıyor sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi.

“Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Neyi yaptığıma?”

“Okulu bitirip üniversiteye gitmene. Ve gerçekten mezun olup avukat olmana.”

Kelimelerini altta yatan başka bir anlamı var mı diye gözden geçiriyorum, alaycılık ya da nefret için. Ama başka bir anlam bulamıyorum. Sadece...şaşırmış görünüyor.

“Bunu yapmak hoşuma gitti diyemem. Bu hep senin yapacağın bir şeydi, benim değil. Ama bunu babama yardım etmek için yaptım ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordum.”

Kızgınlığı ses tonumdan uzak tutmak için çaba gösteriyorum. Sırf babamın yardımına ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için yaptığım bütün fedakarlıkları hatırlayıp, beni bu kadar karanlıkta bırakmış olmaları hala canımı acıtıyor.

“Sanırım ikimizde bizden beklenenin dışına çıktık.”

“Sanırım haklısın. Sadece, bazı yönlerden, ikimizin de yaptıklarımızın ve onların sonucunun iyi bir şeye dönüşmüş olduğunu umuyorum. Belki ikimiz içinde iyidir. Senden bir parçaya ihtiyacım vardı. Sanırım.”

Nash omzunu silkiyor. “Belki benim de biraz senin gibi olmaya ihtiyacım vardı. Sadece bu kadar fazla değil.”

Gülümsemesi gerçek gibi görünüyor ve gülümsemesine karşılık vermek düşündüğümünden de kolay oluyor, işlerin aramızda nasıl değiştiğine bakarsak.

Belki de bunca şeyden sonra hala bir umut vardır. Nash’in bazı eşyalarının yatağın üzerinde olduğunu görüyorum.

“Eşyalarını toplaman için sana biraz zaman vereyim. Benimde arabadan birkaç şeyi çıkarmam lazım.”

Bu bir yalan. Aslında gerçekten de kitapları güvenli yerinden çıkarmam lazım ve kardeşimin önemli şeyleri nerede sakladığını görmesini istemiyorum. Hala tam anlamıyla kardeşime güvenmiyorum bu yüzden

yalanın tedbirli ve gerekli olduğunu düşünüyorum.

Başını sallıyor ve bende garaja çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Arabanın karşısındaki duvarda çengellere asılı rafların ve panoların olduğu yere doğru gidiyorum. İkinci panonun altına gizli ufak bir kol var. Pano sessizce açılarak duvarın içine montelenmiş kasa-yı ortaya çıkarıyor. Kasanın parolarını giriyorum. Klik sesi kasanın açıldığını haber veriyor.

Kasanın içinde muhasebe defterlerinin dışında küleple alakalı dosyalar ve ufak bir yüz dolarlardan oluşan yığın var. Nakit paraya sahip olmama fikri beni hep rahatsız etmiştir.

Muhasebe defterlerini çıkarıyorum ve kasanın kapısını kapatarak panoyu yerine yerleştirip kasanın varlığını tümüyle gizliyorum. BMW'nin arka koltuğundan ceketimi alıyorum sonra daireye doğru yöneliyorum. Ben içeri girerken Nash güneş gözlüklerini takıyor.

“Gerçekten? Hava karanlıkken?”

“Bunca yıl boyunca sudan yansıyan güneş ışıkları gözlerimi ışığa duyarlı hale getirdi. Geceleri trafik ışıklarının parlaklığı beni rahatsız ediyor. Ayrıca çok cool görünüyorum.”

Yana yatık sırtışı bana hep-mutlu-hep-şanslı çocuğu hatırlatıyor.

“Tek ihtiyacın olan deri pantolan ve Avusturya aksanı, böylece bazı çocukları korkudan öldürebilirsin, Terminatör stilinde.”

“O zaman, Cadılar Bayramı için senin motorsikletini ödünç alacağım.”

Gülümsüyorum ama bir şey söylemiyorum. Bu sanki etrafta takılmayı planladığını gösteren berbat bir şeymiş gibi görünüyor ve bununla ilgili nasıl hissetmem gerektiğine emin olamıyorum.

“Bir berbat gece yeterli şimdilik, adamım.” diyorum önemsemeden. “Önce şu işi bir bitirelim. Sekiz gibi burada olabilir misin?”

“Evet.”

“Ve dönerken ofis malzemeleri satılan bir yere uğrayıp bunlardan birkaç tane alabilir misin?”

Görmesi için muhasebe defterlerini havaya kaldırıyorum. Kaşlarını çatıp uzanıyor ve bir defteri eline alıyor. Sayfaları çevirirken, sessizce konuşuyor, “Yani bu mu bu kadar soruna yol açtı?”

“Hayır, babamızın seçimleri bu kadar soruna yol açtı.” diyorum açık açık.

Nash bana bakıyor. Bakışları sert, inatçı ama hiçbir şey söylemiyor, sadece defteri geri uzatıyor.

“Alırım gelirken.”

“Birkaç saat sonra görüşürüz o zaman.”

Ve bununla birlikte dönüyor ve daireden çıkıyor.

Bölüm On Dokuz - Olivia

Evine gitmemizden neredeyse yirmi dakika önce gecenin bir yarısında annemin kapısına dayandığımızda sunabileceğim bazı inanılabilir sebepler üzerinde düşünüyorum. Yanımda yabancı bir adamla birlikte.

Onu son aramamın üzerinden o kadar uzun süre geçti ki doğru numarayı bulmak için üç defa denemem gerekiyor. Numarası normalde telefonuma kayıtlı ama telefonum şu an Cash'in dairesinde. Şu an Cash'in bana verdiği ve her birkaç günde bir atmamı tembihlediği ucuz telefonlardan birini kullanıyorum.

Üvey babam Lyle'in sesi uykulu bir şekilde geliyor hattın diğer ucundan. Rahatlamış bir şekilde nefesimi veriyorum. Deneyebileceğim başka bir numara kombinasyonu aklıma gelmiyordu o yüzden bu numarada yanlış olsaydı başım büyük belaya girecekti.

"Lyle, benim Olivia. Bu kadar geç bir saatte aradığım için özür dilerim. Annemle konuşabilir miyim?"

Telefonun mikrofonunu eliyle kapatırken bazı boğuk seslerle birlikte sinirli bir şekilde iç geçirdiğini duyuyorum. Birkaç saniye sonra hattın annemin sesi geliyor.

"Olivia, saatin kaç olduğundan haberin var mı, genç bayan?"

Berbat bir saatte aniden arayan kızı hakkında endişelenmek yerine nezaket kurallarını düşünmek sadece annemin yapabileceği bir hareket.

“Anne, şehirde yaşadığım yerde bir gaz sızıntısı var. Bu gece sizde kalabilir miyim?”

Tekrar konuşmasından önce bir dizi ses duyuyorum ve hiçbirisi bu durumdan hoşnutmuş gibi gelmiyor. “Neden babanda kalmıyorsun? Anahtarın yok mu?”

“Babam bacağına kırdı. Etrafta dolaşmak onun için çok zor. Gecenin yarısında onu aramak kendisine zarar verebilecek bir hareket yapmasına neden olabilir. Ve birden eve gitmekte öyle.”

Gaz sızıntısı dışında söylediğim her şey doğru.

“Ve yanımda birisi daha var. O...hmm, bir arkadaşım. Umarım senin için sorun olmaz.” Gavin’in benim için arkadaştan fazlası olduğunu ima etmeye çalışmanın bile zor olması bana komik geliyor. Sanki dilim Cashe bağlanmış gibi ki bu korkutucu derecede komik. Ama, annemi tanıdığım için, her şekilde söylediklerimden başka bir anlam çıkartacaktı. Ne istiyorsa onu görüp duyup kabullenip ve bütün kararlarını kafasında kurduklarına göre verecektir. Bu onun her zaman yaptığı bir şey.

“Eğer bu ‘arkadaşınla’ aynı odada yatmayı düşünüyorsan bunun üzerinde tekrar düşünmek isteyebilirsin, Olivia.”

Neredeyse dudaklarını kendini beğenmiş bir şekilde büktüğünü görebiliyorum.

“Bunu sormayacaktım bile anne. Sadece güvenli bir yere ihtiyacımız var. Bu gece için.” Gavin beni dürtüyor ve anlamlı bir şekilde bana bakıyor. “En fazla birkaç gün.”

“Bir kaç gün mü?” Ah evet, şimdi çileden çıktı işte. Annemi rahatsız etmemek mümkün değil.

“Herhangi bir planınızı bölmeyeceğiz. Orada olduğumuzu bile anlamayacaksınız.”

“Buna pek emin değilim.” diye mırıldanıyor. “Peki. Ne zaman burada olacaksınız?”

“On beş dakika sonra orada oluruz.”

“Peki.”

Bir tık sesiyle hat kesiliyor. İç çekip bende kendi telefonumu kapatıyorum. Gavin’e bakıyorum ve o da bana sırtıyor.

“Pırlanta gibi birisine benziyor.”

“Ah, öyledir.”

Zeki adam.

Neredeyse yirmi dakika sonra Gavin çantamı taşıyor ve annemin evinin giriş kapısındaki uzun, eğimli, aydınlatmalı yürüyüş yolunda beni takip ediyor. Sundurmada durup derin bir nefes alıyorum ve solumda duran Gavin’e bakıyorum. Eve bakıyor, süslü tuğla dış kaplamayı, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen pencerele-ri ve büyük tahta kapının üzerindeki pahalı pirinç kapı tokmağını inceliyor.

“Bu ilginç olacak.”

Gülümsüyorum. “Ah, hiçbir fikrin yok.” Ve kapıyı çalıyorum. Saniyeler içinde kapılar açılarak hemen

kapının önünde pahalı ipek sabahlığına sarınmış halde duran annemi ortaya çıkarıyor. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş (evet, gecenin yarısında bile) siyah saçlarından keskin mavi gözlerine ve göğsünün üstünde kavuşturduğu ince kollarına kadar bu durumu onaylamadığı görünüyor. Aslında en son birkaç yıl önce gördüğüm haline çok benziyor. Neredeyse her zaman bir şeyleri onaylamaz. Ve neredeyse her zaman aynı yaşta görünüyor. Güzellik ürünlerine binlerce dolar harcamasına şaşırmamak gerek. Eninde sonunda ona yetişeceğim ve aynı yaşta olacağız.

Formaldehitte yapılan bir gece kremi olup olmadığı merak ediyorum ve pürüzsüz ve gergin tenine bakarken aptalca bunları düşünüyorum.

“Merhaba, anne. Uyandırdığım için özür dilerim.”

Geri çekiliyor ve giriş salonuna girmemize izin veriyor. “Yeterince üzgün değilsin, gördüğüm kadarıyla.”

Gözlerimi devirme isteğimle savaşıyorum. Annem her zaman bir şeyleri unutamayan tiplerden olmuştur. Kafasında bir şeyle saplanıp kalır ya da belirli bir düşüncede sabitlenir ve kanlı bir yumağa dönüşene kadar o şeyin üzerine gider.

“Sanırım öyle.” diyorum kabullenmiş gibi. “Sizi ayakta tutmayacağız. Bu Gavin. Ona misafir odalarından birini göstereceğim. Ben diğerini alacağım. Burada olduğumuzu bile bilmeyeceksiniz.”

hıhlıyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. “Kuralları biliyorsun.” diye uyarıyor Gavin’e doğru anlamlı bir şekilde bakarak.

“Biliyorum ve zaten söyledim, o sadece arkadaşım.”

“Ne söylediğini biliyorum.”

Bu sefer gözlerimi deviriyorum. “Peki o zaman, sabah görüşürüz. İyi geceler.”

Gavin’in eline uzanıyorum ve onu ileri doğru çekiştiriyorum.

O kadar yorgun olmama rağmen, uyumaya çalışırken çok zor bir zaman geçiriyorum. Düşünebildiğim tek şey söylemediğim sözler. Korkudan ya da kendime güvenmediğim için yapmadığım ve tadını çıkarmadığım şeyler. Bu hiçbir zaman Cash ve kötü çocuk olduğu için ona güvenmemekle ilgili değildi. Evet, o kötü çocuk. Bazı yönlerden. Ama bu sorun değil. Kötü çocuk olmak onu kötü bir insan ya da kötü bir arkadaş yapmıyor. Ama kendi önyargılarımın ilerisini göremedim. Kendi kararına güvenmedim. Aldığım onca yanlış karardan ve duygularımın beni köreltmesine izin verdikten sonra sonunda sevmeye layık birini buldum ve dondum. Ve bu bundan daha kötü bir zamanda olamazdı.

Şimdi bütün o söylemediğim şeyler ve korkularımdan dolayı hissettiğim bütün o pişmanlıkla baş başayım. Bir şeyler yapmadığım için. Ya da konuşmadığım. Ya da eğlenmediğim.

Eğer, Tanrının bir mucizesiyle, bütün bunlar söylenmeden ve bitmeden bir şansım daha olursa, o zaman bu kadar korkakça davranmayacağım.

Bölüm Yirmi - Cash

Uyumak için çok fazla adrenalin var vücudumda. Şafak yaklaştıkça işlerin nasıl gideceği ile ilgili daha gergin olmaya başlıyorum. Saate bakıyorum. Pencere olmadığı için güneşin doğup doğmadığını bilmiyorum ama hissedebiliyorum. Ve bu Olivia'yı düşünmeme neden oluyor, annesinin evinde huzurlu bir şekilde uyuduğunu hayal ediyorum. Yalnız bir şekilde. Gavin'in onun yanına kıvrılıp uyuduğunun düşüncesi bile beni hasta etmeye yetiyor. Homurdanarak bir kolumla gözlerimi kapatıyorum ve beynimi boşaltmaya çalışıyorum.

Ama işe yaramıyor. Onu düşünmeden duramıyorum. Belki arayıp telefonun sadece bir kere çalmasına izin versem... Olivia uykusu hafif olan birisi değil. Bir defa çaldırırsam telefonunu uyuyorsa eğer onu uyanıtmayacaktır. Ama eğer uyanıksa...

Sonradan atılacak telefonunun numarasını giriyorum ve telefon otomatik olarak numarayı arıyor. Telefon bir defa çalıyor ve duraksıyorum. Kapatma tuşuna basmadan hemen önce Olivia'nın sakın sesi geliyor hattın karşı tarafından.

"Selam." diyor sadece. Gülümsüyorum. Bunu söylerken yüzünde oluşan utangaç ifadeyi görebiliyorum neredeyse. Ve sadece bir kelimesiyle bile aradığım için mutlu olduğunu anlıyorum. Şimdiyse annesinin evine gidip, pencereden içeri girip ve onu duvara bastırarak yavaş ve sessizce sevişmek istiyorum onunla.

“Uyanıksın.”

“Evet. Uyuyamadım. Sende mi?”

“Hayır. Beynim durmak bilmedi.”

“O hissi biliyorum.”

Uzun bir sessizlik oluyor ve bu süre boyunca ne istediğimi merak ettiğini biliyorum. Ben konuşmadan önce o konuşuyor.

“Aradığın için mutluyum aslına bakarsan. Sana söylemek istediğim bir şey var. Daha önce söylemem gerekiyordu ama söyleyemedim. Söylemem gerekirdi. Ve şimdi söylemediğim için pişmanım. Yüz yüzeyken. Ama aptalın tekiyim, o yüzden...”

Karanlıkta gülümsüyorum. Şu an saçıyla oynadığına bin dolarına bahse girebilirim. Ne zaman gergin olsa saçıyla oynamaya başlıyor. Ve bu oldukça açık, hızlandırılmış konuşmasına bakarsak şu anda gergin olmalı.

“Ne söylemek istiyordun?” Ne söyleyeceğini bildiğime eminim. Benim hakkımda hissettiklerini biliyorum. Bu hisle savaştığında ve geçmişin hataları düşüncelerini gölgelemediğinde bunu biliyorum. Ve bütün olanlardan sonra nasıl hissettiğimi anladığını umuyorum. Ama o tam anlamıyla bir kadın. Sanırım düşüncelerin söylenmiş olmasını seviyorlar. Erkeklerin aksine, kelimelere ve onların kesinliğine ihtiyaçları var. Erkeklerin böyle bir ihtiyacı yok. Ama onun bunları söylemesi benim için bir sorun değil.

Derin bir nefes aldığını duyuyorum ve sanki bir köprünün üstünden atlıyormuşçasına gözlerini sıkıca kapattığını düşünüyorum. Atlamaya hazır. Ve, Olivia

için, muhtemelen köprüden atlıyormuş gibi hissettiriyordur söyleyeceği şeyler.

“Sanırım sana aşık oluyorum.” diyor aniden.

“Lütfen bir şey söyleme!” diyor hızlıca daha ben ağzımı bile açamadan. “Söylediklerime karşılık olarak bir şey söylemen gerekiyormuş gibi hissetmeni istemiyorum. Sadece bugün olacak şeylerden önce; nasıl hissettiğimi, geçmişİ geçmişte bırakmaya çalıştığımı ve geçmişin kafamın içine girip işleri karıştırmaması için çabaladığımı bilmeden gitmeni istemedim.

“Kendimi bir şeyler söylemem gerekiyormuş hissetmiyorum.”

“Oh,” diyor ifadesiz bir şekilde. “Peki, güzel. Çünkü böyle bir şey yapmanı istemezdim.”

“Yapmayacağım. Eğer sana ‘Seni seviyorum’ dersem bu gerçekten öyle hissettiğim içindir beklenen bir yanıt olduğu için değil.”

“Tamam.” diyor sessizce. “Ah, lanet olsun! Annem uyanmış. Gitmem lazım. Lütfen bugün dikkatli ol!”

“Olacağım.”

“Yakında görüşürüz?”

“Senin güvende olduğunu anladığım anda.”

“Lütfen bunun yakında olmasını sağla.”

Gülüyorum. “Benim isteklerimde anlaşmaları için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Bu senin için sorun olmamalı. Bu işte oldukça iyisin.”

“Peki sen bunu nasıl biliyorsun?”

“Cazibeni üzerimde defalarca kullandın.”

“Bebeğim, seni etkilemeye henüz başlamadım bile. Sadece geri dönene kadar bekle.”

“Bunu sana karşı kullanırım.” diye mırıldanıyor sesinde bir gülümsemeyle.

“Buna eminim. Sana söylediğim her şeyi bana karşı kullanacaksın, değil mi?”

“Ne dersen, Albayım.” diye alay ediyor, benim Nash olduğumu düşündüğü zamana gönderme yaparak.

“İşte duymak istediğim şey tam olarak buydu.”

“Belki benim için geldiğinde saygı durumunda bile durabilirim.”

“Her şey yolunda giderse bunu kabullenirim. Eminim senin için geldiğimde vücudumun bazı parçaları muhteşem bir dikkat içinde olacaktır.”

“Çok kötüsün.”

“Ama sadece iyi bir şekilde.”

“Doğru.” diyor yumuşakca. “Sadece iyi bir şekilde.”

“Biraz dinlenmeye çalış. Geri döndüğümde ararım seni.”

“Tamam. O zaman görüşürüz.”

Bir duraksama oluyor. İkimizde kelimeleri söylemek istemiyoruz. Ve söylemiyoruz da. Sadece telefonu kapatıyor. Ve bende aynısını yapıyorum.

Bölüm Yirmi Bir - Olivia

Eğer uyayabileceğime dair küçük bir ihtimal var-dıysa bile artık yok. Lanet olsun! Cashe onu sevdiğimi söyledim. Yani neredeyse. Söylediğim şey yan çizmek miydi? Kötü bir söyleme şekli miydi? Muhtemelen. Ama en azından çeteye karşı savaşa gitmeden önce ne demek istediğimi anladı. Ve bu istediğim tek şeydi - nasıl hissettiğimi bilmesi. Sadece söyleme şeklim berbattı.

Ama bu daha en duygusal kısmı değildi. Bana cevap olarak söylediği şey en duygusal şey olabilirdi.

“Eğer sana ‘Seni seviyorum’ dersem bunu gerçekten hissettiğim için söyledim, beklenen bir cevap olduğu için değil.”

Bana beni sevdiğini mi söyledi? Ya da eğer beni sevdiğini söylerse bunu gerçekten hissederek söyleyeceğini mi? Ya da kendi seni seviyorum deme şekliyle ilgili bilgi mi veriyordu?

Neler oluyor?

Daha fazla düşündükçe, her kelimeyi daha fazla düşündükçe, her şey daha karmaşık olmaya başlıyor.

Otomatik pilottaymışım gibi hızlıca giyiniyorum ve kapıya gidip aşağı kata inmeden önce saçlarımı tarıyorum. Ev sessiz o yüzden çok fazla ses çıkarmamaya özen gösteriyorum. Annem sabahları erken kalkan birisi. Sabahları sakın geçirmeyi sever ve benim burada olmam bile benim hanemde eksi puan yazılmasına ne-

den oluyor. Uyuyan ejderhayı dürtmek için daha fazla bir şey yapmama gerek yok.

“Kim seni giydirdi? Altı yaşındaki bir çocuk mu? Tişörtünü ters giymişsin.”

Kıyafetime bakıyorum ve gerçekten de tişörtümün ters olduğunu görüyorum. Otomatik pilot ha!

Söylediklerini hemen geçiştiriyorum. “Odanın ışığını açmamıştım. Başkası uyanmadan hemen düzeltirim.”

Sanki beni yalancı çıkarmaktan mutluymuş gibi Gavin mutfağa girmek için tam olarak bu anı seçiyor.

“Günaydın, bayanlar.” diyor büyüleyici aksanıyla, gülümsemesi geniş ve hoş. Kimse birkaç saniye boyunca konuşmuyor ama bu Gavin’i pek rahatsız etmiş benzemiyor. “Olivia, kime benzediğini şimdi anladım. Annenin bu kadar güzel birisi olduğunu söylememiştin.”

Gözlerimi devirmek istiyorum. Ama sonradan Gavin için üzülüyorum. Kesinlikle yanlış ağaca havlıyor.

“Başka bir yalaka, anlıyorum.” diyor annem acı acı, Gavin’e tepeden bakarak. “Numaraların kızımın üzerinde çalışabilir ama benim üzerimde işe yaramaz. Senin türünü iyi bilirim.”

“Benim türüm?” Gavin’in annemin neden bahsettiği ile hiçbir fikri yok. Muhtemelen gelmeden önce onu annem konusunda uyarmalıydım.

“Gavin neden ilk sen duş almıyorsun? Benim hazırlanmam uzun sürmez.”

“Acelemiz mi var?”

“Pek sayılmaz. İlk dersime daha var ama-”

“İlk ders?”

“Evet.” Boş ifadesine bakarak devam ediyorum. “Ders. Derslik. Üniversite. Bilirsin, hani öğrenmek için gittiğim okul.”

Gavin kaşlarını çatıyor. “Ama bugün derse gitmeyeceksin.”

“Hmm, evet gideceğim.”

“Hmm, hayır gitmeyeceksin.”

“Hmm, evet gideceğim. Neden gitmeyeyim ki?”

Dik dik bana bakıyor sonra hafifçe başıyla annemi işaret ediyor. Neden olduğunu annemin önünde açıklamak istemiyor ama annem onun bu hareketini tümüyle yanlış yorumluyor.

“Ah, beni dikkate alma. Ne düşündüğümü önemsemez. Ona istediğin kadar kötü davranabilirsin.”

“Ona kötü davranmak?”

“Onun kendisini daha iyi birisi yapmaya çalışmasını engellemenin kötü davranmak olduğunu düşünmüyor musun? Sadece varlığınla onun hayatını mahvetmenin kötü davranmak olduğunu düşünmüyor musun?”

“Nasıl ben-”

“Anne, onun yaptığı şey bu değil. Bak bu uzun bir hikaye. Bunu sonra konuşuruz. Ama şimdi,” diyorum dik dik Gavine bakarak, “biz kahve içerken o da duş almaya gidecek.”

Gavin’in durumu yönetme şeklimi özel olarak tercih edeceğimi sanmıyorum ama annemin önünde tartışmayacak kadar akıllı. Sanırım olayların hızını yakalama konusunda oldukça başarılı.

Başını sallıyor ve mutfaktan çıkmaya hazırlanıyor. “Evet, bir duşa ihtiyacım var. Ayrıca birkaç telefon görüşmesi de yapmam gerek.”

Gavin rahatsız olmuş bir şekilde mutfaktan çıktıktan sonra annemle birlikte eşit derecede rahatsızlık verecek bir sessizlik içinde bekliyoruz. Boş bir sessizlik değil bu. Hayır, tümüyle yargılama ve kınamayla dolu. Bir şey söylemesine gerek yok. Hepsi yüzünden belli oluyor.

İç çekiyorum. “Anne, ne yap-”

“Arabamı al.” diye konuşmamı bölüyor.

“Ne?”

“Arabamı al. Okula git. Bu...insanın yolunda durmasına izin verme. Daha güçlü ol, Olivia.”

Benim zayıf olduğumu düşündüğü gerçeğine değinmiyorum bile. Zaten hiçbir zaman fikrini benden saklamaya çalışmamıştır. Ya da dinlemek isteyen herhangi birinden.

“Anne, Gavin’i tanımıyorsun. Gerçekten iyi birisi o.”

“Peşinden koşarken hayatını harcadığın bütün zavallılar içinde aynısını söylemiştin.”

“Onların peşinden koşmadım anne. Ve hayatımı harcamadım. Yakında mezun olacağım.”

“Sonra da babana yardım etmeye gideceksin, hayatını o çiftlikte ziyan edeceksin.”

“Bunu ziyan olarak görmüyorum.”

“Bu bakış açısına göre değişir. Ama bu tutulduğun çocuklar. Olivia...” Başını kızgınca ve hayalkırıklığına uğramış bir şekilde sallıyor.

“Anne, geçmişte bazı kötü seçimler yaptım ama sevdiğim her adamın bazı benzer...karakteristikleri taşıması onları aynı çeşit yapmıyor. Eğlenceyi seven bir insanın aynı zamanda iyi ve alçakgönüllü ve nazik olması mümkün.”

“Eminim öyledir. Ama o çeşit birisini hiç bulamadın sanki.”

“Geçmişte çok başarılı seçimler yapmadığımı kabul ediyorum ama bu adam farklı anne. Bunu hissedebiliyorum.”

“Daha önce ‘bunu hissetmediğini’ mi söylüyorsun? Çünkü en azından son iki benzer olayda buna benzer bir konuşma yaptığımızı çok net olarak hatırlıyorum.”

“Onlar ‘olay’ değildi anne.”

Onunla tartışmak yorucu bir iş.

“Onlardan birine ‘düzeltilebilir’ dedin. Sorun bu değilse ne Olivia? Bu kötü çocukları düzeltmek istiyorsun. Değiştirmek, birlikte yaşayabileceğin birisi haline getirmek istiyorsun. Ama bu olmayacak. Öyle adamlar hiç değişmez. Özellikle de bir kız için.”

“Bazıları değişebilir.”

“Gözümle gördüğüm zaman inanırım. Onlardan biri sana olan aşkını kanıtlarsa, asla bunu tekrar tartışmayacağım. Ama o zamana kadar...”

O zamana kadar, ben sürekli ve sürekli aynı tuzağa düşen aptal olarak kalacağım.

“Bana bir iyilik yap.” diyor, tezgahın üzerinden elime uzanarak, ki bu çok nadir olarak yaptığı bir sevgi ve destek gösterisidir.

“Ne istiyorsun?”

“Arabamı al. Okula git. Bana, bunu yapacak kadar güçlü olduğunu, böyle çocuklarla takılıp ayakta dimdik durabileceğini ispatla. Pes edip hayatını mahvetmesine izin verme. Bunu görmek beni çok sevindirirdi.

Yüz ifadesi gerçekten samimi. Hatta belki de biraz endişelenmiş ve umutsuz. Gerçektende benim herhangi bir kötü çocuğu uçurumun sonuna kadar takip edecek kadar kırılgan ve duygusal olduğumu mu düşünüyor?

Eğer ona düşündüğü zayıf insan olmadığımı göstermek için sadece bunu yapmam gerekiyorsa, neden yapmayayım ki? Belki de aramızdaki şeyleri ve tanıştıkları zaman Cash ile onun arasında oluşabilecek sorunları düzeltmeye yarayabilir.

Onunla tanıştığında, diye tekrar ediyorum kafamın içinde, sanki böyle bir gün gelecekmiş gibi düşünceye sıkıca sarılıyorum.

“Tamam.”

“Ne tamam?”

“Tamam. Arabanı alacağım. Düşündüğünden daha güçlü birisi olduğumu sana ispatlayacağım. Düşündüğünden daha akıllı biri olduğumu.”

Gülümsüyor ama gülümsemesi memnun ve gururlu olmak yerine kendinden memnun ve kendini beğenmiş. Bu bana ne yaparsam yapayım onu mutlu etme ihtimalimin çok küçük olduğunu hatırlatıyor. Yine de kendimi denemeye mecbur hissediyorum.

“Ne giydiğinle ilgili başının etini yemeyeceğim ama tişörtünün doğru yüzünü giymeni istiyorum.”

“Tamam. Birkaç dakika ver bana. Önce dişlerimi fırçalayıp saçlarımı falan düzeltmeliyim.”

“Tamam. Sana anahtarları getireyim böylece istediğin zaman çıkabilirsin.”

Başımı sallayıp gülümserken ondan kurtulduğumu öğrendiğinde Gavin'in ne kadar kızgın olacağını düşünmemeye çalışıyorum. O kadar da büyük bir olay değil aslında. Okulda, yüzlerce görgü tanığının arasında olacağım. Bundan daha güvenli olabileceğim tek şey beni gölge gibi takip eden bir ninjanın olmasıdır herhalde. Annem bana anahtarları getirip ekmek kızartma makinesine birkaç ekmek koyuyor. Bana bir şey söylemeden kendisine tost yapmaya başlıyor, son bin yıldır her kahvaltıda yaptığı gibi. Sessizce, tabureden kalkıyorum ve üst kata çıkıyorum. Bazen onun ne düşündüğünü niye bu kadar önemseydiğimi ben bile anlamıyorum.

Yaptığım şeyin annemin benimle ilgili ne düşündüğü ya da bu düşüncelerini değiştirme isteğimle ilgili çok az ilgisi olduğunu fark ettiğimde merdivenlerde duraklıyorum. Annemle ilişkimiz hep böyle olmuştu zaten. Hayır, bütün bu yaptıklarım onun Cash'in iyi birisi olduğuna inanması için, sonunda onun gözünde bir değeri olabilecek birisini bulduğumu göstermek için. Onun bunu görmesini istiyorum. Kendim için değil ama Cash için. Onun öryargılarını hak etmiyor. Annemin önyargıları onunla ilgili değil sonuçta, benim hatalarım, annemin hataları ve onun bunları affetmeyip ve unutmuyor olmasıyla ilgili.

Bu bakış açısıyla birlikte kararlılığım da artıyor. Evet, bunu yapacağım. Ve ona önceden Bay Yanlışlarla birlikte oluyor olmamın Bay Doğru'yu bulamayacağım anlamına gelmediğini göstereceğim. Bu sadece pislik tanıma algılarımın pratik yaparak geliştirdiğimi gösterir. Ve bence bu beni bu alanda bir profesyonel yapıyor.

Kendi mantığıma gülüyorum. Ve 'profesyonel' terimini kullanmış olmama. Eğer annem bu düşüncelerimi duyabilseydi oracıkta ölürdü. Benim bir sürtük olduğuma yeminler ederdi.

Bütün bunları iyi bir şey olarak görüyorum. Ve Cash'le birlikte bir gelecek hayal ediyor olmamın iyi bir işaret olduğunu düşünüyorum. Bu onun bu olaylardan sağsalım çıkacağı ve bizimde ilişkimizin nasıl devam edeceğini görmemiz için bir şansımız olduğu anlamına geliyor. Benim için bu keşfetmeye değer. Cash bütün risklere değer.

Misafir banyosunun yanında geçerken duşun açılma sesini duyuyorum. Gavin daha yeni duş almaya başlamış. Hızlıca odama koşuyorum, çantamı alıp hemen ikinci misafir banyosuna gidiyorum. Diş fırçama diş macununu sıkıp duşa girmeden hemen önce dişlerimi fırçalıyorum. Bir yere duş almadan gitmeyi hiç sevmem. Çabucak girip çıkabilirim. Ve eğer ışık hızında giyinirsem, çantamı alıp yoldayken maskara ve rujla son dokunuşları yapabilirim zaten. Saatin çok erken olduğunu ve yolların bu saatte oldukça boş olduğunu biliyorum. Hızlıca saçlarımı yıkayıp hemen lif ve annemin pahalı sabununu alırken, birisi ağzını bile açmadan duştan çıkıp havluya sarılıyorum.

Kol altlarıma deodorant, boynuma parfüm sıkıyorum ve sabah sadece çok kısa bir süre için giyebildiğim kıyafetlerimi tekrar üstüme geçiriyorum, sadece bu sefer doğru tarafını giyiyorum. “Artık utanç verici değilim sıkı-kalçalı annem, öyle değil mi?” diye mırıldanıyorum aynaya karşı.

Ayakkabılarımı ayaklarıma geçirip çantamı sırtıma atıyorum ve parmaklarımın ucunda banyodan çıkarken ellerimi karışmış saçlarımin arasından geçiriyorum. Etrafımı dinlemek için duraklıyorum ve hala diğer banyodan su sesinin geldiğini duyuyorum. Bir yumruğumu havaya kaldırma isteğimi durdurmam gerekiyor. Neden olduğunu bilmiyorum ama manşetlere çıkabilecek bir yarışmayı kazanmışım gibi hissediyorum.

“Hızlı duş karşılaşmasında yumurtalıklar testisleri yeniyor.”

Saçma düşünceme karşı ben bile gözlerimi deviriyorum. Sanırım anne karnında olduğum zamanlarda annem uyuşturucu falan kullanmış olmalı. Tek mantıklı açıklaması bu.

Merdivenlerden aşağı iniyorum ve annemin Escalade’ini kaldırımın kenarına park edene kadar durmuyorum. Otuz dakikadan daha kısa bir sürede ilk dersimin olduğu üniversite binasının önündeyim. İçeri çok erken girmek istemiyorum çünkü sabahları derslikleri saat kaçta açtıklarından emin değilim. Bir ara verip Ginger’ı aramaya karar veriyorum. Her şey...karmakarışık olduğundan beri onunla konuşmadım.

Telefonu açtığında sesi cızırtılı ve sarhoşmuş gibi geliyor.

“Beni sabahın bu kadar erken bir saatinde aradığına göre yolda bir striptizci falan olsa iyi olur.”

Sırıttıyor. “Uyan, seni uykucu. Benim.”

Bu onu biraz kendine getiriyor. “Liv?”

“Yaşıyor! Yaşıyor!” diye alay ediyorum.

“Eğer çok hoşuna gitmeyeceğine söz verirsen seni bir daha gördüğümde kışına şaplak atacağım bir güzel. Saat kaç?”

“Senin uyanık olman için çok erken bir saat. Üzgünüm ama çok fazla seçeneğim yoktu.”

“Senin için hiçbir saat erken sayılmaz, tatlım.” diyor esnemesini engellemeye çalışırken. “Kimin telefonundan arıyorsun? Karşıma ekleyecek üçüncü bir penis mi buldun?”

“Ah Tanrım, hayır! Ginger!”

“Ne? Sadece seni evlenmeden yaşadığın ilişkilerinde başarındaki olağanüstü yeteneklerinden dolayı kutlayacaktım. Hepsi bu.”

“Hı-hı. Eminim öyle yapacaktın.”

“Ben kimim ki senin bağımlılığını nasıl dindirdiğini yargılayayım? Senin bir sorunun olmadığı sürece.”

“Hiçbir şeye bağımlı değilim, Ginger.”

“Ve bu utanç verici bir şey. O ikizlerden birisinin seni bağımlı yapacağını düşünmüştüm. Tabi eğer eğitime ihtiyaçları varsa, benim numaramı vermeyi unutma.”

“İkizlerden bahsetmişken...”

“Lütfen, Tanrım, bunun anlamı bana artık biraz daha ayrıntı vereceğin olsun!”

“Hmm, hayır. Seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

“Vibratörle ilgili olan kısım mı? Çünkü daha önce hiç vibratör almadıysan bu konu biraz kafa karıştırıcı olabilir.”

İç geçiriyorum. “Hayır, vibratörlerle ilgili değil. Hergün böyle mi uyanıyorsun?”

“Tabiki! Neden böyle uyanmayayım ki? Hep böyle uyuyorum. Bu sebeple böyle uyanmam çok mantıklı. Harika insanlar asla ara vermez, Liv. Ve asla uyumazlar.”

Buna sırtıyıyorum. “Ve tevazu ile ilgili de bir fikirleri yok, görünüşe göre.”

“Hey, sadece olanı söylüyorum.”

“O zaman bu acımasız dürüstlüğünü bir dakikalığına kenara bırak.”

“Tamam. Sorun ne?”

Ginger’a yalan söylemeyi istemiyorum o yüzden onu meraklandıracak herhangi bir şey söylememeye dikkat ediyorum, özellikle ikiz meselesinde. Bu olay oldukça hızlı çirkinleşebilir.

Ona Cash’le aramızda geçen telefon konuşmasının kısa bir halini (ya da daha kısa hali diyebilirim) anlatıyorum. Onun bana söylediğini anlattığımda cevabı yüksek bir ses dışında bir şey olmuyor ama yine de beni telaşlandırıyor.

“Ahhh.”

“Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor? ‘Ahhh.’”

“Hiçbir şey. Tam olarak değil. Bence, o da en az senin kadar korkak davranıyor. Düpedüz bir ilan değil ama oldukça kışkırtıcı.”

“Kışkırtıcı?”

“Evet, kışkırtıcı. Kışkırtmak anlamında. Kışkırtma ve kışkırtılma alanında çalıştığımı biliyorsun o yüzden bunları biliyorum.”

“Yani söylediği şeyden beni sevdiğini söylediği anlamını çıkartmayayım?”

“Güvende olmak istiyorsan eğer ben bunu yapmazdım. Ayrıca onun böyle bir durumda bunu söylemesini sende istemezdin. Sanki senin beklentilerini yansıtıyor gibi olurdu. Öyle seksi bir çocuk daha orijinal fikirler üretebilir eminim.”

“Oh gerçekten orijinal fikirleri var.”

“Lanet olsun sana! Eğer o şekerlerden birini şu an evime getirmiyorsan böyle şeylerle beni kışkırtma.”

“Bu birkaç farklı sebepten dolayı zor olabilirdi.”

“Zor? Zor bir yere zorla girmek gibi bir şey. Ama böyle bir penis için, onun girebilmesi için ben zorlayabilirdim. O penisle bir saat geçirmek için bir cinayet ve iki küçük suç işleyebilirim.”

“Sadece bir cinayet mi? Sanırım bu çocuklar için bahsini biraz daha arttırman gerekecek, Ginger.”

Yüksek sesle ve dramatik bir şekilde iç geçiriyor.
“İyi. Üç cinayet, sıfır küçük suç ama bu son teklifim.”

“Satıldı!”

İkimizde gülüyoruz ama sonra Ginger ciddileşiyor. “Gerçekten Liv, eğer onu seviyorsan ben riski almanı tavsiye ederim ama emin olmanı istiyorum. Eğer ona izin verirsen kalbini bin parçaya da ayırabilir.”

“Biliyorum.”

“Ama o istediğin kişiye denemeye değer.”

“Bunu da biliyorum. Ve sanırım o aradığım kişi.”

“Eğer seni incitirse ona, en hassas yerinden iyi bir tekme atacağımı söyle. Söyle ona, tamam mı? Ona bunu söylemelisin. Çünkü ciddiym. O harika kıçına Bruce Lee tekmesi atacağım.”

“Umarım bunu yapmana gerek kalmaz.”

“Bende öyle umuyorum bebeğim. Bende.”

“Yani o-” Pencereimde beliren bir el beni korkutuyor ve sonraki düşüncemi unutturuyor. Gördüğüm şeyi idrak edene kadar geçen bir saniyede kalbim boğazıma çıkıyor. Sadece bir öğrenciymiş. Yankee beyzbol şapkası, beyaz tişörtü ve siyah sırt çantası olan genç görünümüne bir çocuk. Çocuk utangaçça gülümseyince ne istediğini sormak için arabanın camını açıyorum.

“Yardımcı o-”

Ben cümlemi biteremedi kötü kokulu bir bez parçası burnumun ve ağzımın üzerine sıkıca kapanıyor. Debeleniyorum ama bez parçasından kurtulamıyorum. Saniyeler içinde önümdeki yüz kayarak karanlığın içine karışıyor ve her yer kapkaranlık oluyor.

Bölüm Yirmi İki – Cash

Eski terk edilmiş bir deponun park yerinde duruyorum, Atlanta'nın hava-karardıktan-sonra-gelinmemesi gereken parçasında. Bana verilen talimatlar bankadan muhasebe defterlerini aldıktan sonra bu adrese tek başıma gelmemi içeriyordu. Bende öyle yaptım. Sabahın erken saatlerinde dairemden çıkıp şehir merkezindeki bildiğim bir bankaya gidiyormuşum gibi yaptım. Güvenlik kasalarının bulunduğu arka kısma geçtim. Güvenlik kasalarına gidiş yeri bankanın geri kalanı tarafından görülmediği için burada oyunumu oynayabileceğimi biliyordum.

Kasaların dışındaki odada masada duran çok genç ve çok istekli bir banka çalışanı vardı. Onunla kasaları kiralamanın ücretleri ve ne kadar güvenli olduklarıyla ilgili konuştum, biraz zaman harcamak için ne konuşulabilirse işte. Beni takip edecek birilerini gönderdiklerine emindim bu yüzden rolümü iyi oynamak zorundaydım. On beş dakika sonra içeriye girdiğim çantayla birlikte bankadan çıktım. Arabaya girdiğimde sahte defterleri içine koydum, birisi yolda çantayı çalmak gibi harika bir fikre kapılırsa diye. Ama kimse bu fikri denemedi ve bu da beni oyunu oynamaya istekli oldukları konusunda umutlandırdı.

Şimdi, burada...her ne olacaksa artık onu beklerken, aklım arabamdaki boş defterlere kayıyor. Gerçek defterler Nash'de. Yüz metre ilerde eski iki jeneratörün arkasında motorsikletle birlikte bekliyor, burayı izleyerek.

Altı dakikadır buradayım ve kimseyi görmedim. Büyük hangar tarzı deponun kapılarının yanında eski bir kapı daha var ama orayı kontrol etmedim. Bu binanın içine girmeyeceğim. Eğer oraya girecek kadar aptal olduğumu düşünüyorlarsa kafayı yemişler demektir. Marissa'yı burada, benim yanıma getirebilirler.

Arkamdaki çakıllardan gelen sesleri duyduğumda arkamı dönüp bana doğru gelen beyaz boyacı karavanını görüyorum.

Yüce Tanrım, bundan daha fazla klişe olabilirler miydi?

Binaya yakın bir yerde duruyor ve sürücü koltuğunun olduğu yerden eşofmanlı şişman ve kel kafalı bir adam iniyor. Görünüşe göre cevap evet, daha fazla klişe olabilirler. Arkası bana dönük ama o rahat siyah cekeatinin altında karımı-dövüyorum yazılı beyaz atlet ve boynunda en azından bir tane altın zincir vardır. Artık klasik gangster görünüşü Baba ya da Sıkı Dostlar takipçilerine özel değilmiş.

Çakıllı yoldan bana doğru yürümesini izliyorum. "Defterler sende mi?" diyor tam önümde durduğunda. Rus aksanı çok belirgin. Defterler sende mi? Organize suçları bilen birisinin adamın Bratva'dan olduğunu tahmin etmesi zor olmazdı. Rus mafyası.

“Bende olduğunu bildiğine eminim.”

Yakına geldiğinde bu adamın filmlerdeki gangsterlerden farklı olan taraflarını görüyorum. Yüzü değil. Yüzü yaralı ama çok tuhaf bir şekilde değil. Vücut yapısı değil. Ağırlığı korkutucu ama aynı boyda ve açıkça daha iyi yapıda olduğum için o kadar da korkutucu değil. Seçtiği kelimeler değil. Sözleri kesin ve yeterince zararsız.

Hayır, avuç içlerimi terleten şey gözleri. Soğuk ve ölümler. Eğer bir katilin gözlerinin nasıl görüldüğünü tanımlamı isteseler bunları anlatırdım. Rengi ya da şeklini değil ama gözlerin ne anlattığını söylerdim. Gözleri işini yapmaktan hiç çekinmediğini ve muhtemelen hiçbir zaman çekinmeyeceğini söylüyor. Bu gözler daha önce hiç ruhu olmamış birisine ait, muhtemelen bu dünyaya masum insanlara yapacağı kötü şeyleri gerçeklikte yapabileceği ana kadar kafasında kurmuş olarak doğan birisinin gözleri. Bu gözlerin Olivia'yı hiç görmemesi için Tanrı'ya dua ediyorum. Uzaktan bile.

“Defterleri bana ver, bende sana kızı vereyim.”

“Önce onu görmek istiyorum. Onun iyi olduğunu görmeden size hiçbir şey vermeyeceğim.”

Konuşmadan önce gözleri beni hayatımın en uzun geçen on saniyesi boyunca inceliyor. Bakışlarını tam üzerimden çekmeden başını çeviriyor ve Rusça bir şeyler bağıyor. Saniyeler sonra karavanın kapısı kayarak açılıyor ve Marissa karavandan dışarı itiliyor. Elleri ve ayakları bağlı, ağzı gibi, ve gözleri de bağlanmış. Cansızmış gibi yere düşüyor. Acıyla inlemesini duyuyorum

ve sanki acı içindeymiş gibi bacaklarını göğsüne doğru çektiğini görüyorum. Ağız ve göz bantlarının dışında yüzünde çürükler olduğunu görüyorum, omuzunda da aynı şekilde, omuzları giydiği kısa sabahlıktan dolayı açık kalmış. Daha önce giydiğini gördüğüm bir pijamanın üstü gibi duruyor. Ona vurmaktan daha kötü bir şey yapmadıklarını umuyorum. Marissa'yı sevmeme ya da bir insan olarak saygı duymamama rağmen, bunun ona olmasını -ve kesinlikle daha kötüsünün olmasını- ya da en kötü düşmanıma bile olmasını istemezdim.

“Şimdi defterleri bana ver.”

“Onu arabama koymalarını söyle.”

“Önce defterleri göster.”

İşlerin böyle gideceğini tahmin etmiştim o yüzden arabaya gidip siyah boş defterleri alırken kendimi buna hazırlanmış gibi hissediyorum. Sürücü tarafındaki kapıyı açık bırakıyorum eğer hızlıca ayrılmam gerekirse bunun yardım edebileceğini umarak. Defterlerle birlikte adama doğru gidiyorum ve az önce durduğum yerden biraz geride duruyorum. Aramıza ne kadar mesafe koyabilirsem o kadar iyi.

Defterleri havaya kaldırıp gördüğünden emin olunca hemen indiriyorum. “Şimdi, onu arabama götürmelerini söyle.”

Adam hayatımda gördüğüm en korkutucu şekilde gülümsüyor. Bu onu kandırıp kandıramadığım konusunda beni şüpheye düşürüyor. Bunun olabilmesine çok ihtimal vermiyorum ama böyle adamları hafife almanın ölümcül bir hata olacağını bilecek kadar akıl-

lıyım. O yüzden onları hafife almıyorum. Arkasına sesleniyor, karavanda her kim varsa artık.

“Duffy, kızı arabaya götür.”

Önümdeki adamın daha küçük ve daha Amerikan-görünümlü halinin karavandan çıkıp, Marissa'yı kaldırıp, omzuna atıp BMW'ye taşımalarını izliyorum. Arkadaki yolcu koltuğunun kapısını açıp Marissa'yı koltuğa bırakıyor. Sürücü tarafının açık kapısından hala onun kısık sesli hıçkırıklarını duyuyorum. Bunların acıdan mı yoksa rahatlamadan mı kaynakladığını bilmiyorum.

“Şimdi defterleri bana ver.” diye tekrarlıyor sanki onun sabrını zorlayan bir inatçı bir çocukmuşum gibi.

Boş defterleri ona uzattığımda kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atıyor. Tahmin ettiğim gibi defterlerin içini kontrol ediyor. Soğuk gözlerini bana doğru kaldırdığında, böyle bir şey mümkünmüş gibi, gözleri eski halinden bile daha soğuk.

“Bundan daha akıllı olduğumu düşünmüştüm. Baban, çok akıllı değildi. Bak ona ne oldu.”

Anlamlı bir şekilde duraklıyor. “Ve ailesine.”

Anneme ve onun korkunç ölümüne yaptığı ithafla öfke bedenime yayılıyor. “İşler bu sefer farklı olacak. Bizi defterlerle birlikte burada bırakacaksın ve beni kendin, patronun ve bütün o pislik bağlantılarının adına bundan sonra ne benim ne ailemin ne de arkadaşlarımla yanına gelmeyeceğiniz konusunda temin edeceksin. Çünkü eğer bir daha yakınıma gelerseniz defterler sorunlarınızın en küçüğü olacak.”

“Sana bunu gerçekten yapacağımı düşündüren şey nedir?”

“Çünkü elimizde video var. Yedi yıl öncesinde tetikçinizi iskelede gösteren oldukça berbat bir video. Direkt Slava’ya bağlantısı kanıtlanabilecek bir adamın videosu.” Slava Bratva’nın Güney’deki lideri. “Şimdi sana şunun sözünü verebilirim ki, benim şu ana kadar bildiğim ve tanıdığım insanlar güvende kalırsa bu video hiç gün ışığına çıkmayacak. Ama eğer-”

Cebimdeki cep telefonu çalmaya başlıyor. Kalbim ritmini kaybediyor. Bir problem oldu. Büyük bir problem. Herkes bu numarayı sadece tek bir olayda kullanmayı kabul etmişti- çok yanlış giden bir şeyler olduğunda.

Midem sıkışıyor.

Olivia.

“Bekle. Bu sana videonun ön izlemesini getirecek tanıdığım olmalı.”

Bu bir blöf. Sadece Nash videoyu gördü ve video sadece Nash’in telefonunda, benimkinde değil. Videonun bir kopyasını usb belleğe kopyaladı ama yanına almadı. Ona göre güvenli bir yerde usb bellek. Ama bu blöf bana ihtiyacım olan birkaç dakikayı sağlıyor.

“Ne oldu?” diyorum telefonu açtığımda.

“Olivia’yı kaçırdılar.” Gavin’in sözleri ve sesindeki sertlik nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme sebep oluyor.

Lanet olsun, Olivia’yı aldılar! Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Muhtemelen en kötü korkum buydu. Ve gerçek oldu. Tam olarak şu an.

“Nerede?” diye soruyorum, yakınımnda duran adama göz atarak.

“Onları Macon’da küçük tuğla bir eve kadar takip ettim. Saklanma evi gibi duruyor.”

“Sen...hazırlıklı mısın?”

“Dostum, ben her zaman hazırlıklıyım.”

“Seni geri arayacağım.”

Aklım bizi bu durumdan kurtarmak için deli gibi çalışıyor. Onlara bir pazarlık aracı vermek -en önemli pazarlık aracını hem de- planın bir parçası değildi.

Dışardan bakılınca rahat görünecek şekilde iri adama gülümsüyorum, hafifçe dönerek küçük adama da, Duffy, görüş alanıma alıyorum.

“Planlarda değişiklik oldu. Kız için defterleri size vereceğim ama sigorta olarak videoyu tutacağım.”

“Hiç sanmıyorum. Videonun olduğuna inanmıyorum.”

Bana doğru bir adım atıyor, korkutucu bir adım olmasını planlayarak. Ve gerçekten de korkutucu. Yalan söylemeyeceğim. Bir adım geri atıyorum.

“Defterleri aldığınızda videoyu görebileceksiniz ama yeni anlaşma bizi bırakmanız ve video alışverişi için başka bir buluşma ayarlamak.”

“Başka bir alışveriş? Ne için?”

“Onu kaçırdığınızı biliyorum.” Kelimeleri söylemek bile beni sinirlendiriyor -onlara karşı, kendime karşı, babama karşı. Nabzım kulaklarımda atıyor ve ellerim adamı parçalama arzusuyla titriyor. Adamın üst dudağı seğiriyor.

“Kitapları ve videoyu alıyorum yoksa kız ölür.”

“Anlaşma yok. Ya benim dediğim gibi olacak ya da istediğiniz şeyi asla alamayacaksınız.”

“Hayır, benim dediğim olacak yoksa kız ölür.” Bana doğru bir adım daha atıyor ama bu kez yavaş değil. Agresif. Onu kızdırdım. “Ve sadece eğlenmek için, ölümünün yavaş olduğuna emin olacağım. Hatta onu öldürmeden önce belki de bizim çocukların onunla eğlenmesine izin bile verebilirim.”

Korkunun ve öfkenin kör edici birleşimi vücudumu esir alıyor. Sözlerinin etkisini ve getirdiği öfke ve paniğin dışında düşünemiyorum.

Üzerinde düşünmeden önce yumruğum büyük Bratva'nın yüzüne doğru hareket ediyor. Yumruğum adamın çelik gibi sağlam çenesine çarpıyor ve bir çatırtı duyuyorum aynı anda. Onun çenesi ya da elim, emin değilim. Başka zaman olsa hissedebileceğim herhangi bir acıya karşı şu an tümüyle hissizim.

Birisinin ona dokunmayacağı düşüncesiyle o kadar savunmasız duruyordu ki iki adım geri gidiyor ve bana anlamlı bir avantaj sağlıyor. Ve bu avantaja dört elle sarılıyorum.

Sol dirseğimi adamın yüzüne olabildiğince hızlı bir şekilde geçiriyorum. İleri atlıyorum ve ona vurmaya devam ediyorum –sol, sağ, sol,sağ, yumruk,yumruk, dirsek, yumruk. Motorsikletin yaklaşma sesini zar zor duyuyorum ve arkamdan boynuma dolanan ve boynumu sıkmaya başlayan kolu hemen hemen hiç hissetmiyorum. Rus'a olan saldırım artık nefes alamamaya başladığımda duraklıyor. Duffy beni oldukça sıkı bir şekilde tutuyor.

Duffy'yi üzerimden atamadan büyük Rus yumruğunu karnıma gömüyor ve iki büklüm olmama neden oluyor. Sonrasında dizi elmacık kemiğime çarpıyor ve gözlerimde ışıkların uçuşmasına neden olacak şekilde sertçe vuruyor.

Nefesimi düzeltmeye çalışırken kan kulaklarımda uğulduyor. Zorlukla nefes almaya çalışıyorum yere bakarak ve Rus'un sivri burunlu ayakkabılarının bir adım geri çekildiğini görüyorum. Oksijen eksikliğinden dolayı düşüncelerim bulanıyor. Ve kimsenin eşofmanının altına sivri burun ayakkabı giyeceğini düşünemiyorum. Bir silahın tetiğinin çekildiğini duyduğumda görüşüm bulanmaya başlıyor. Silahın sesi oldukça tehditkar ama Nash'in sesi onu bile gölgede bırakıyor.

"Onu bırakın yoksa kafana kurşunu yersin."

Diğer adamlarında silahlarının olduğunu biliyorum. Büyük adama olan saldırım ve devamında diğerini meşgul etmem Nash'in gelip avantajlı konuma çıkması için mükemmel karışıklığı yarattı.

Boynumdaki el nefes alabileceğim kadar gevşiyor. Nefes alıp doğruluyorum, ciğerlerimi havayla dolduruyorum. İki derin nefesten sonra görüşüm düzeliyor ve Rus'un bana baktığını görüyorum. Gözleri artık soğuk değil. Kızgın. Ve ölümcül.

"Siz, siz büyük bir hata yaptınız." diyor iri olan, elinin tersiyle burnundan akan kanı ve ağzındaki kanı silerek. Sonra gözlerini benden ayırmadan ayağıma tükürüyor. "Biz pazarlık yapmayız."

“Çok komik. Bende bugün beni buraya pazarlık için çağırdığınızı düşünmüştüm.”

“Seni buraya öldürmek için çağırdım.” diyor duygusuz bir şekilde.

“İyi bir arabulucu değilsin, değil mi?”

“Tek bir telefonla, kız ölecek. Ayrıca eğer bir saat içinde talimat vermek için aramazsam, ölecek. Ne yaparsan yap, kız ölecek.” Olasılığı duyunca kalbim göğüs kafesimin içinde donuyor. “Eğer istediğim şeyi bana vermezseniz.”

Rus’un alaycı gülüşü uğursuz bir şekilde yankılanıyor. “Fark etmez. Eğer bugün giderseniz, sizi yarın bulurum. Ve kızı. Ve onu.” diyor başıyla arkamda duran Nash’i işaret ederek. “Yeterince hızlı kaçamazsınız.”

“Düşüncesizce bir karar vermeden önce patronumu arardım ben olsam. Videonun birden fazla kopyası mevcut. Eğer tanıdığım birine bir şey olursa, video direkt polise gidecek. Tetikçi adamla ilgili oldukça iyi belgelerle birlikte. Ve adamın bağlantıları da dahil olmak üzere.” Rus’ın çenesi beni dinlerken kasılıyor. Arkamda duran Duffy’nin zorlukla nefes aldığını duyuyorum. Nash onun arkasında bir yerde duruyor. Rus’un gözleri birkaç defa ona kayıyor. Onun kim olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum, sakalının arkasında ölmüş olması gereken kardeşimi tanıyıp tanımadığını.

“Hala sana inanmıyorum. Sanırım hepinizi öldürüp şansımı deneyeceğim.”

Aniden Duffy beni bırakıyor ve Rus’un yanına gidiyor. Yüzünü bize dönüp belinden bir silah çıkarıp bana

doğrultuyor. Korkmuş olmam gerektiğini biliyorum ama her şey çok gerçek dışı görünüyor o yüzden...korkmuyorum. Duygularım henüz beynime ilerleyemedi. Olivia'nın zarar göreceği korkusu dışında adrenalin her şeyi söküp atıyor. Bu benim birincil endişem şu an için. Bir adım geri atarak Nash'in yanında duruyorum. Güneş yanığı tenine rağmen yüzü bembeyaz ve Duffy'e sanki hayalet görmüş gibi bakıyor.

"Ne?"

"Bu o." diyor sessizce, o kadar sessizce söylüyor ki sanki şoka girmiş gibi. Neden olduğunu bilmiyorum.

"Bu kim?"

"Annemizi öldüren piç. Videodaki adam bu." Herkes Nash'in söylediklerini sindirene kadar on saniyelik sessizlik oluyor. Şoktan ilk çıkan Nash oluyor, tabiki de. Hepimizi şaşırtarak Nash hayvani bir şekilde kükrüyor ve ileri atlıyor. "Seni or-"

Hala adrenalinin etkisi altında olan reflekslerimle uzanıp, o Duffy'e erişemedi önce onu tutabilmeyi başarabiliyorum. "Nash hayır! Olivia onların elinde." Elimden kurtulmaya çalışırken omuz kaslarının gerildiğini hissediyorum. Bana baktığında gözleri boş. Sanki çok kızgınmış ve dediğimi anlamıyormuş gibi bakıyorlar. Ya bu ya da sadece umurlarında değil. Onu kendine getirmek için sarsıyorum.

"Olivia onların elinde, adamım. Akıllı davran." Bana "akıllı" kavramının benim "akıllı" kavramından çok farklı olduğunu belli edecek şekilde bakıyor. Burada kaybedecek bir şeyi olan o değil, sadece intikam

için olan açlığı var. Tek istediği bu. Ve ben onun yolunda duruyorum. Ama onun isteklerini karşılamak için Olivia'yı riske atmayacağım. Sonra onun için vaktimiz olacak, düşünüp plan kurup hazırlıklı olabildiğimiz bir zaman. Bugün, o gün değil. Bugün sadece Olivia'nın güvende olduğundan emin olmakla ilgili. Başka hiçbir şeyle ilgili değil. Başka hiçbir şey bunun kadar önemli değil. Hemde hiç.

Rus'a bakıyorum. "Hala videonun olmadığını emin misin?" Eğer video olmasaydı Nash tetikçiyi tanıyamazdı.

İri Rus'un çenesindeki tikin geri döndüğünü görünce bir şeylerin hoşuna gitmediğini anlıyorum. Ve bunun ne olduğunu biliyorum. Köşeye sıkıştı. Buradan her şeyi alıp gitmesinin mümkün olmadığını ama bizi öldürüp istediklerini alamayacağını da biliyor. Bu yüzden pazarlık yapması lazım. Pazarlık yapmadığını söylemesine rağmen.

"Ben defterleri alana kadar buradan ayrılmıyorsunuz. Gerçek defterleri."

Defterleri vermekten nefret ediyorum ama Nash'in burada olmasının nedeni işler boka sarmadan defterleri vermem içindi zaten. Ve bu köpekleri sırtımdan atıp Olivia'nın yanına gidebilmek için onlara bir kemik atmam gerekiyorsa, öyle olsun.

"Tamam. Defterleri alın. İyi niye göstergesi olarak." Dönüp Nashe başımla işaret ediyorum. Dudakları ince ve kaşlarının ortasına birer kurşun dışında hiçbir şeyi vermek istemediği çok belli. Neredeyse Nash'in dişle-

rini gıcırdattığını duyabiliyorum. Mosmor görünüyor. Ama tartışmıyor. Tanrıya şükürler olsun. En azından tam bir piç gibi davranmıyor artık. Sonunda insanların hayatına karşı duyarlı.

Gözlerini iki adamdan da ayırmadan motorsikletin arkasındaki bölmeye uzanıyor ve gerçek muhasebe defterlerini çıkarıyor. Bileğinin ince bir hareketiyle defterleri iri Rus'un ayaklarının dibine atıyor. Hala burundan ve ağzından kan akarken Rus Duffy'ye yabancı dilde kısa bir söz söylüyor. Duffy duyduğunda hemen defterleri almak için koşturuyor. Defterleri adama veriyor, iri adam sayfaları çevirip içinin dolu olduğunu kontrol ediyor.

Her defteri açıp ilk sayfalarını kontrol ediyor, sanırım tarihleri için. Üçüncüsüne geçtiğinde defterin ortasını açıp birkaç sayfayı çeviriyor, sayılardan oluşan satırlarda bir şeyi arıyor. Tahminim defterlerin orijinal olduğunu kontrol etmek için bunu yaptığı, başka bir defter ya da akıllıca yazılmış sahteleri olmadığını görmek için. Onları kandırmayı denememe sebebim tam olarak buydu. Mafya suç oluşturan işlere biraz beyne sahip olmadan girmiyor. Defterlerden memnun olduğunu belirten ifadeyle bana bakıyor ve alayla gülüyor.

“Arabadaki kızı al ama kendine düşmanlar edindin, edinmek istemeyeceğin düşmanlar. Bu iş bitmedi.”

Bununla birlikte başıyla Duffy'e işaret ediyor ve iki si dönüp uzaklaşıyorlar, sırtlarını bize dönmekten biraz bile olsun korkmayarak. Bu noktadan sonra onlara karşı bir hareket yapmamızı intihar girişimi olarak göre-

ceklerini biliyorum ama Nash'in olayı böyle gördüğüne emin değilim.

Karavana bindiklerinde Nash'e dönüyorum. "Marissa'yı sen götür. Olivia'yı almak için gideceğim ben."

"Yok artık! Beni burada-"

"Bunun için zamanım yok. Seni üzerinden atmadan önce motorumdan in." Beni sınıra sürüklemek için bir süre beklemeyi düşündüğünü belirtecek şekilde tek kaşını kaldırıyor ama sonra iç çekip motordan iniyor. "Telefonunu açık tut. Marissa onu nereye götürmen gerektiğini söyler." Motoru çalıştırıp hareket ettiğimde çakıllardan kayarak ilerliyorum. Daha kalabalık bir sokağa geldiğimde motoru kenara çekip Gavin'i arıyorum.

"Ne cehenneme kayboldun?" diye soruyor girizgaha gerek duymadan.

"Yoldayım. Yolu tarif et." Gavin bana eve ulaşmak için izlediği rotayı anlatıyor ve hangi ev olduğunu tarif ediyor. "İçerde kaç kişi olduğunu biliyor musun?"

"Anladığım kadarıyla sadece onu kaçıran iki kişi. Biri genç biri yaşlı. Şimdi sen yola çıktığına göre gidip daha yakından bakmaya çalışacağım. Geldiğin zaman sokağın kuzey bitişinde dur ve yürüyerek gel. Senin gibi devasa bir kütlenin göze batmasını engelleyecek ağaçlar var o yönde."

"Gelebildiğim kadar çabuk geleceğim."

"Dikkatli ol. Ben ortalığı temizlerken birisinin onu o lanet yerden çıkarması gerekiyor."

Bu bana Gavin'in niyetiyle ilgili bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bölüm Yirmi Üç - Olivia

Bir rüya değildi. Titreşen bir floresan lambası gibi işitme duyum geri gelirken bunu belli belirsiz bir panik duygusuyla hatırlıyorum. Duyduğum sesleri tanıyorum. Daha önce duyduğum iki kişiye aitler. Ne kadar önce duydum, bilmiyorum. Zaman kavramı şu an benim için kaybolmuş gibi. “Tekrar uyanıyor.” dediğini duyuyorum birisinin. “Ona biraz daha ver.”

Başımı sallayıp onlara bunu yapmamasını söylemeye çalışıyorum ama en ufak bir hareket bile kafatasıma keskin bir acı gönderip ağzımın tükürükle dolmasına neden oluyor. Bir inleme sesi duyuyorum ve sonradan bu sesin bana ait olduğunu anlıyorum. Kafamda ‘hayır’ anlamına gelen sesin ağzımdan çıkan hali bu olmalı.

“Sürtük yine çığlık atmaya başlamadan önce acele etsen iyi olur.” Tekrar onları vazgeçirmeye çalışıyorum ama sadece karmaşık ve anlamsız sesler duyuyorum.

Gözlerim kapalı olmasına rağmen başım dönüyor ve aşağı eğiliyor. Damarlarımdan akan yavaş kanın sesi sanki kafatasımdaki yorgun bir nehirmiş gibi çıkıyor. Tekrar konuşmaya çalışıyorum. “Dahaaaa fazzzla olmasınnn.” Kelimeler uzatılmış bir inleme gibi çıkıyor ağzımdan.

Bana ne oldu?

“Beze biraz daha dök ve daha uzun süre tut. Belki de ona yeterince vermiyorsundur.”

İnliyorum. Bunu durduramıyorum. İçgüdüsel bir şekilde bana daha fazla vermemeleri gerektiğini hissediyorum. Sanki bu şekilde bile zar zor dayanıyordum gibi hissediyorum.”

“Çok fazla.” diye ağzımda geveliyorum.

Birisi sesini alçaltıyor ama hala onu duyabiliyorum. “Sesinin böyle çıkması normal mi?”

“Bilmiyorum.”

“Kafasına yediği dirsek darbesi ona bir şey yapmış olabilir mi sence?”

Kafaya dirsek? Korku kafamı bulandıran sisi temizleyecek kadar adrenalini ortaya çıkarıyor. En azından birazcık. Okuldaki park yerini düşünüyorum. Arabanın camını açtığımı hatırlıyorum. Yüzüme kapatılan bezi hatırlıyorum. Ama buraya getirilmeme kadar geçen süre tam bir boşluk. Bir köprünün altındaki akıntı gibi anlamsız resimle gözlerimin önünden geçiyor ve iki adamın beni başka bir arabaya taşıırken uyandığımı hatırlıyorum. Ta ki vücudumun üst kısmını tutan kişi beni düşürene kadar tekmelediğimi, çığlık attığımı, tırmaladığımı ve ısırığımı hatırlıyorum. Kalın ve sert bir şey kafama çarpana kadar bağırdım ve ayağımla daha sert tekmeledim. Ve yine üzerinde bağlı olarak yattığım yatak dışında boş olan odada uyanana kadar geçenlerin hiçbirini hatırlamıyorum. Ve başımı kaldırıp etrafma bakmaya başladığım anda aynı genç adam elinde bir bez parçasıyla bana saldırdı. Karanlık tekrar beni yutana kadar bezi yüzüme bastırdı.

Şimdiye kadar hatırladıklarım bunlardan ibaret.

“Daha onu öldüremeyiz. Belki de ona biraz daha ilaç vermeliyiz, onu kaldırmamız ve birisiyle konuşması gerekirse diye.”

“Evet, öyle yapalım.”

Gözyaşlarının yanaklarımdan aktığını hissediyorum ama bu garip bir şekilde bağımsız bir his gibi, sanki sıcak damlaları derimin üzerine gerilmiş bir kumaşın üzerinden hissediyormuşum gibi. Neler olduğunu görmek için gözlerimi açmaya çalışıyorum ama gözlerim bana itaat etmiyor. Bu nefes almaya devam etmek için yaşadığım mücadele gibi. Göğsüm o kadar ağırmış gibi hissediyorum ki uyuma arzusu çok ağır basıyor. Bez parçasının yüzüme doğru geldiğini hissettiğimde savaşıma gücüm beni terk ediyor. Başımı çevirmeye çalışıyorum ama el çok inatçı ve ben çok güçsüzüm. Belli belirsiz, sanki duman odaya yayılıyormuş gibi, bana verdikleri şeyin kalıcı beyin hasarına yol açabileceğini düşünüyorum.

Babamı ve ne kadar çok üzüleceğini düşünüyorum. Annemi ve ne kadar çok kendini beğenmiş olacağını düşünüyorum. Ama hepsinden de fazla Cash'i düşünüyorum. Dudaklarının tadını, gülümsemesini. Söylemediğim bütün şeyleri ve artık söyleme şansımın olmadığı bütün şeyler. Onu sevdiğimi söylemek için ne kadar korkakça davrandığımı. Daha fazla gözyaşı yanaklarımdan süzülüyor, ta ki ben artık onları hissedemeyene kadar.

Ve sonunda bütün düşünceler kayboluyor.

Bölüm Yirmi Dört - Cash

Yirmi ya da yirmiden fazla trafik kuralını çiğnediğim gibi düpedüz aptalca davrandığımı biliyorum. Daha önce Atlanta'da bu kadar hızlı motorsiklet kullandığımı hatırlamıyorum hemde günün böyle kalabalık bir zamanında. Akışın içinde zik zaklar çizdim, kapalı alanlardan geçmek için defalarca güvenlik şeridine geçtim, trafiğin yavaş aktığı yerlerde araçların arasından sıyrıldım ve hiç tavsiye edilebilir şeyler değil. Olivia'nın yanına giderken kendimi öldürtmemin kimseye faydası olmaz. Ama yine de... bu umurunda değilmiş gibi görünüyor. Tek düşündüğüm ona neler yapabilecekleri ve şimdiye kadar ne yapmış olabilecekleri. Vücudumda gezinen öfkeye karşı dişlerimi sıkıyorum. Eğer birisi elini ona sürdüyse... Eğer tek bir saç teline zarar verdilerse... Tanrı korusun, ona bir şey yaptılarsa...

Erkeklerin kadınlara yapmayı sevdikleri iğrenç şeylerin sadece düşüncesi bile kendimi hasta ve kızgın hissetmeme neden oluyor. Olivia'nın uzun süredir onların elinde olmadığı düşüncesiyle kendimi rahatlatıyorum. Ben oraya gidene kadar en fazla birkaç saattir Olivia ellerinde olmalı. Ama Olivia için, esir olarak, bu süre çok çok uzun gelmiş olabilir.

Ve onun bu karmaşaya sürüklenmesinin tek sebebi de benim.

Gidonu çevirip hızımı daha da arttırıyorum, sanki yeterince hızlı sürersem hatalarımın üstünü kapatmayı başarabilmişim gibi. Bu olmuyor, tabikide. Zararı geri döndürebilmek için yapabilecek bir şey yok. Şu an tek umudum geçmişî düzeltebilmek. Onun bir daha tehlikede olmamasını sağlamak. Eğer bunu yapmak beni yasaların önünde suçlu konumuna getirecek olsa bile.

Şu anda olduğum her şeye ve inandığım her şeye karşı ilerliyorum. Ama artık babamın nedenlerini daha iyi anlayabilirim. Yaptığı her şeyi, bizim için yaptı. İnılmaz derecede aptalca olsa bile. Bu kadar uç noktalara ilerlemek sanırım buna değecek bir şey ya da birini bulma meselesi. Olivia gibi.

Yine, sanki gözleriniz açık olduğunda bile unutamadığınız bir kabus gibi, yüzü olmayan adamlar ona işkence ederken, kıyafetlerini parçalarken, iğrenç elleriyle ona dokunurken çılgılık attığını canlandırıyorum gözümün önünde. Ve bütün inanışlarım bununla birlikte kayboluyor. Onun canını acıtan birinin canını almakla ilgili hiçbir problemim kalmıyor. Hemde hiç. Sonradan pişman olabilirim ama eğer bu onu güvende tutmak anlamına geliyorsa pişmanlık kabul edilebilir bir bedel.

Midemdeki boşluk öfkeyle kaynıyor. Dişlerim sinirle gıcırıyor. Çenem çok sıkıca kasılmaktan ağrıyor. Öfke, sanki kontrol edilemeyen bir hayvan gibi, içimde göğsümü tırmalıyor dışarıya çıkmak için, umutsuzca çırpınıp intikamını almak istiyor.

Hızı kökleyerek Olivia'ya doğru hızlanıyorum. Kalan kısa yolculuk berbat düşünceler ve korkutucu ha-

yallerle bulanık bir şekilde geçiyor. Gavin'in söylediği sokağı geçtiğimde sanki ellerimi birinin üstüne koymazsam, birisi son nefesini verene kadar yumrukla mazsam patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Motorumu kırmızı bir kamyonetin arkasına park ederek rahat bir şekilde sokağın aşağısına doğru yürüyorum Olivia'yı tuttukları evin olduğu kavşağa gidene kadar. Dur işaretinde duraklayıp her iki yöne de bakıyorum ve şüpheli görünmeden görebileceğim bütün detayları not alıyorum.

Sokak yeterince zararsız görünüyor. Düşük-gelirli bir mahalle gibi görünüyor. Bu kadarı evlerin boyutundan ve basitliğinden açıkça anlaşılıyor. İki dar sıra küçük, kare, panjursuz evler sokakta karşılıklı olarak diziliyor. Çimenler düzgün ama işlevsel olarak öyleler. Öyle çok süslü çevre düzenlemesi yok. Bazı evlerin önlerinde bisikletler duruyor ama herhangi bir arka bahçede düzgün ekipmanların olmadığını görüyorum. Aşırı büyümüş ağaçların arasında bir yılan gibi uzanan çatlakları olan sokakta yürürken burasının isimsiz kalmak için kusursuz bir yer olduğunu fark ediyorum. Sokakta sadece birkaç araba var, muhtemelen gece vardiyasında çalışıp şu an uyuyan insanlara ait. Geri kalan mahalle sakinleri muhtemelen ya işte ya da okuldadır, suçlular burada istediklerini gizlilik içinde yapabilir. Çevrede çığlıkları duyabilecek kimse yok. Gavin'in Hummer'ını görüyorum. Araca yaklaşırken gözlerim alanı soldan sağa doğru tarıyor. İzlenmediğimizden emin olunca aracın kapısını açıp içeri giriyorum. Hemen Gavin bana

boğaz kesmek ve derin şekilde yaralamak için çok yararlı olabilecek on santim uzunluğunda kılıç-bıçak veriyor. Soru sormadan bıçağı alıp botumun içine koyuyorum Gavin bir Makarov'un ucuna susturucu takarken.

"İroni?" diye soruyorum, Rus yapımı silahı kast ederek. Gavin sırtıyor. "Peki, ne biliyorsun?"

"Daha önce bildiğimden çok fazla değil. Böyle evlerde ve gün ışığında etrafta gizlice gözetlemek için pek alan yok. Eğer bilsem ve hazırlıklı gelsem kablo ya da telefonları kontrol edebilirdim. Ama en azından gizlenecek bir yere sahip olduğum için şanslıyım."

"Tanrıya şükürler olsun seni paranoyak serseri."

"Değil mi? Diğer türlü kız arkadaşın büyük bir belanın içinde olurdu."

"Daha büyük bir bela demek istedin sanırım."

"Demek istediğim daha kötü olabilirdi. Onu alan herifler çok sorun yaratacak tipler değil. Bence seninle aynı anda girerek iyi bir iş çıkarabiliriz. Eğer tahmin etmem gerekirse böyle bir şey için tümüyle hazırlıklı olmalılar. Sadece alışverişi yapmak içinde değil, cesetleri saklamak için de aynı zamanda. Hepsini birleştiresek sanırım durumumuz iyi. Bratva'dan olmaları da pek bir şey değiştirmiyor. Bu işe yaramaz çöpler telefona cevap vermediğinde eve onları kontrol etmek için gelecek büyük çocuklar gelene kadar kimse evde neler olduğunu bilmemeli."

Bu mahalle sakinlerinin vurulma korkusundan dolayı başkalarının işlerine burun sokmamaları muhtemelen iyi bir şey.

“Bütün sabah buradaydın. Birisinin senin plakanı almış olması ihtimaline karşı bunun bayağı riskli olduğunu düşünmüyor musun?”

“Yok, onların burada durduklarını gördüğümde çalınmış plakalarımın birini yerleştirdim. Mıknatıslılar o yüzden sadece gerçek plakanın üzerine yerleştiriyorum kimse de fark etmiyor. Eğer birisi plakamı alır ve polis işin içine girerse Canton’da yaşayan yaşlı bir pedofilin başı belaya girer.” Duruyor ve kaş çatıp başını sallıyor. “Aslına bakarsan birisinin plaka numarasını alması iyi bir şey olabilir. O piçin yasalara yanıt vermesinin tam zamanı geldi bence.”

“Peki, ne düşünüyorsun şu an?”

Aksiyonun düşüncesiyle bile adrenalın vücuduma yayılıyor. Kendimi lanet olası bir arabayı kaldırabilirmişim gibi hissediyorum.

“Oraya girme düşüncesiyle gerilmiyorsun, değil mi?” diye alay ediyor Gavin.

Olivia’yı düşünüyorum ve dişlerimi sıkıyorum. “Oraya girip ve birkaç kafa kırmayı heyecanla bekliyorum. Eğer ona el sürmeye kalktırsa...”

Zarar görmüş Olivia’yla ilgili düşünceleri kafamdan çıkarmaya çalışıyorum kalbim göğüs kafesimin içinde delicesine atarken.

“Sakin kalmak zorundasın, Cash. Kendimizden emin bir şekilde bunu doğru bir şekilde yapmalıyız yoksa kötü şeyler olabilir.”

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. “Biliyorum, biliyorum. Bana bir şey olmasından korkmuyorum. Sa-

dece onu güvenli bir şekilde o evden çıkarmayı istiyorum. Onlara ne olacağı umurumda değil, bundan sonra Olivia'nın peşinde olmayacaklarını bildiğim sürece.”

Gavin'e bakıyorum ve o da başını sallıyor. “Asla.” diyor sonun nasıl olacağını belirterek. Söylediği küçük bir şey değil. Gergin geçen birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz sonra onaylar bir şekilde başımı sallıyorum.

“Sonsuza kadar.”

Muhtemelen karşılaşabileceğimiz şeylerin korkusuyla birlikte bir adrenalin dalgası daha yayılıyor vücuduma. Oradaki insanlardan korkmuyorum. Ya da Olivia'yı güvenli bir şekilde oradan çıkarmaktan. Onu o evden kurtaracağım. Ve güvende olduğuna emin olacağım. Başka bir yolu yok bunun.

Korktuğum şey bu olayın sonuçları. Böyle insanlarla uğraşırken planlar ters gittiğinde sonuçlarının ne olduğunu yakından gördüm. İyi olmuyor. Berbat! Aslında, yirmi-beş yılı yoluna koymak genelde berbat bir şey.

“Hadi şu işi bitirelim. Arabayla beni evin diğer tarafına bırakmaya ne dersin? Geri dönüp başka yere park et sonrasında. Sen ön kapıdan gir, ben arkadan gireceğim. Evin arka kapısı olduğuna eminim.”

“Orada ufak bir sorunla karşılaşabilirsin. Birilerinin arayıp onları uyarmış olabileceklerini unutma.”

“Nerede olduklarını bildiğimi düşündüklerini sanmıyorum.”

“Hayır ama planların değiştiğine dair muhtemelen bir telefon almışlardır. Olivia'yı başka bir yere götürmeye ya da ona...bir şeyler yapmaya hazırlanıyor olabilirler.”

Boğazımı kocaman bir yumrunun yerleştiğini fark ediyorum. “O zaman daha fazla beklemeyelim.”

Gavin Hummer’ı çalıştırıyor ve vites takıyor. “Arka koltuğu kaldır. Altına eşya bölmesi yerleştirdim. Şapkalar, eldivenler ve yüz boyası olması lazım orada. Gece karanlığında gidiyormuşuz gibi olmaz en azından daha az göze batmamızı sağlayabilirler.” Arkaya uzanıp koltuğu kaldırmaya çalışıyorum ama koltuk kıpırdamıyor. “Minderin altında küçük bir kol var.”

Elimle minder altındaki kolu arıyorum, bulduğumda kolu indirerek saklama bölmesini açıyorum. Arka koltuğun minderi geriye doğru katlanarak ufak bir saklama bölmesini ortaya çıkarıyor. İkimize yetecek kadar şapka, eldiven, yüz boyası ve bir sürü işe yarar şey olduğu kesin.

“En iyi arkadaşım bir gerilla.” diyorum acı acı, ihtiyacımız olan şeyleri çıkarırken.

“Buna sevin sen iyi olur.”

Arka koltuğun minderini düzelterip öne dönüyorum. Gavin’e bakıyorum, o da bana bakıyor ve başımla onaylıyorum. “Sevinıyorum, adamım. Senin bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum bu özelliğini.” Gavin’de başını sallıyor. Ne kadar samimi olduğumu bildiğini biliyorum. Yüzündeki ifadeden belli oluyor. Kardeşliğimizin bir göstergesi gibi. İkimizde kaçmak istediği geçmişleri var, ikimizde önemseydiğimiz insanlar için beklenmeyecek kadar ilerilere gidebiliriz ve ikimizde muhtemelen genç yaşta öleceğiz. Bu iki adamı birbirine bağlamak için çok bile. Herhangi bir futbol ya

da kardeşlik partilerinde edinebileceğiniz arkadaşlıklardan daha yakın bir arkadaşlık bizimkisi.

Yüz boyasının düz, çember kapağını açıyorum. Boya mürekkep siyahı ve ayakkabı parlaticısına benziyor görüntüsü, sadece daha yağlısı. Güneşliği indirerek hızlıca iki parmağımı boyaya batırıyorum sonra yanaklarıma çizgiler halinde sürüyorum. Bu hareketi yüzüm aynada daha az tanınabilir ve iyice boyalı görüne kadar devam ediyorum.

Beyzbol şapkasını başıma geçirip şapkanın önünü gözlerime kadar indiriyorum sonra da eldivenleri elime geçiriyorum. Gavin evin arkasındaki sokağa geldiğinde yavaşlıyor.

“Ön avluya geldiğimde ısıklık çalacağım. Başını eğik ellerini de ceplerinde tut. Yanlarını kontrol etmeyi unutma. Dikkatli ol.”

“Teşekkürler adamım. Sende dikkatli ol.”

“Anahtarları paspasın altına bırakacağım. Olivia’yı oradan olabildiğince çabuk çıkarmaya bak.”

“Al,” diyorum motorsikletimin anahtarlarını cebimden çıkarıp Gavin’e uzatırken. “Kırmızı kamyonetin arkasında, bir sokak ilerde. Benim mekanda buluşuruz tekrar.” Kapı koluna uzanıyorum. “Diğer tarafta görüşürüz.” Gavin gülümsüyor ve yumruğunu kaldırıyor. Hummer’dan çıkmadan önce yumruğuna dostça vuruyorum.

Çenemi göğsüme doğru ve ellerimi ceplerimde tutarak yavaşça kaldırımdan yürüyerek Olivia’yı tuttukları evin arkasına yaklaşıyorum. Sakince arka bahçelerin-

den ve evin yanından geçiyorum, istikrarlı bir şekilde hedefime yaklaşıyorum. Aşağıdaki sokağa park etmek için evin yanından geçen Hummer'ın boğuk homurtusunu duyuyorum. Adımlarımı yavaşlatıp ona ön kapıya ulaşması için gereken zamanı veriyorum. Ayakkabı bağlıymuş gibi duraklıyorum, ki bu aptalca görünüyor çünkü çizme giyiyorum. Ama eğer birisi uzaktan izliorsa hareketim normal görünüyordur, umalım ki izlemiyor olsunlar.

Gavin'in çizmelerinin kaldırımında çıkardığı sesi duyuyorum alçak bir ıslık sesiyle birlikte. Kalkıp arka verandaya yürüyor, verandaya çıkıp kapıya yaklaşıyorum. Eski ve ahşap bir kapı ve tekmeyle kırılması kolay görünüyor.

Kapı zilinin çaldığını duyuyorum sonra da içerden ayak sesleriyle birlikte kısık sesli konuşmaların geliyor. Sadece meraktan kapı kolunu deniyorum. Kilitli.

O kadar şanslı değilim. Böyle saçmalıklar sadece filmlerde oluyor. Gavin'in içeri girdiğinin ilk işaretini duyduğumda, bir adam neler oluyor diye bağırıyor, ayağımı kaldırıp kapı kolunun altına olabildiğince güçlü bir tekme atıyorum. Tahmin ettiğim gibi, ev eski olduğundan kapının çerçevesi kolayca pes ediyor ve kapı açılıyor. Mutfakta, artık enkaz halinde duran kapıdan girdiğimde yüzünde hayrete düşmüş bir ifadeyle duran kişi Olivia'yı kaçıranlardan birisi. Genç, üniversiteye gidecek yaşta bir çocuk ama bu onu dövdüğümde kendimi biraz bile olsun suçlu gibi hissettirmiyor.

İlk yumruğumun geldiğini bile görmüyor.

Yüzüne iki yumrukla birlikte yere baygın bir şekilde düşüyor.

Bu çok kolay oldu.

Üzerinden geçiyorum, Gavin'in diğer Bratva adamlarından birini yumrukladığı ön kapıya doğru bakıyorum. Olaydaki hakimiyetin onda olduğunu görünce Olivia'yı aramaya başlıyorum.

Sağında kısa bir koridor var. İki tarafında dört tane kapısı kapalı odayla birlikte. Odaların herhangi birinde olabilir. Koridorun sonunda başka bir kapı daha var, bir dolaba ait olabilir ya da bodruma inen merdivenlere açılan bir kapı. Aceleyle önüme çıkan ilk kapıyı açıyorum.

Adam üzerime gelmeden önce sadece birisinin hareket ettiğini göz ucumla görebiliyorum. Yumruğumu adamın bacaklarına gömmeden önce karnıma bir yumruk yiyorum. İnlediğini duyuyorum ve adam ayaklarımın düşüyor. Göğüs kafesini tekmeliyorum sonra da yüzüne yumruk atmak için dizlerimin üzerine çöküyorum. Adamın başı cansız bir şekilde yana kayıyor. Olduğu yerde kalacağına emin olmak için bir yumruk daha atıyorum.

Burada görünüşe göre Gavin'in düşündüğünden daha fazla adam var. Küçük yatak odasının içine bakıyorum. Oda eski yeşil bir koltuk ve eski bir plastik kasanın üzerinde duran televizyon dışında boş. Odadan çıkıp yandaki kapıya ilerliyorum daha dikkatli bir şekilde.

Kapı kolunu çevirip kapıyı açıyorum ve geri çekiliyorum. Omuzumu sıyırıp geçen kurşunu hissetmeden bir milisaniye önce tabancanın sesini duyuyorum. Bu beni durdurmak için yeterli olmuyor ama. Diğer kurşun ise sol göğüs kafesimi sıyırıp geçiyor. Bu beni yavaşlatıyor ve deli gibi canımı yakıyor ama diğer adam tekrar ateş edemediği için kendimi adamın üstüne atmamı engelleyemiyor.

Yere düşüyoruz, ben adamı çevirmek için bütün ağırlığımı kullanırken şapkam kafamdan çıkıyor. Adamı yerde tutmak o kadar da kolay değil çünkü bu yara izleri olan piç diğerlerinden çok daha iri. Baskın pozisyona geldiğim anda adamın burnuna kafa atıyorum. Nabzımın kükremesi dışında, adam acıyla bağırırken kemiğin kırılma sesini duyuyorum.

Adam karşılık veremediği için Gavin'in çizmesinin adamın kafasının üstünde belirdiğini görüyorum. Sonra Gavin eğilip kolunu adamın boynuna dolayıp sıkmaya başlıyor. Bratva'nın elleri direkt Gavin'in kalın kollarına uzanıp kendisini kurtarmaya çalışıyor. Başarısız bir şekilde, eğer yorum yapmam gerekirse. Gavin en az bir öküz kadar güçlü ve eğer kötü tarafına denk gelerseniz iki katı tehlikeli. Ve bu adam? Kesinlikle Gavin'in kötü tarafında.

Kendimi adamın üstünden kaldırarak başımla Gavin'e selam veriyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Olivia'nın olabileceği iki oda daha var. Burada bir yerde olmalı.

Bölüm Yirmi Beş - Olivia

Uyanmaya başladığımda duvara çarpan bir şeyin ardından gelen yüksek patlama sesini duyuyorum. Nerede olduğumu biliyorum, esir tutulduğumu... bir yerlerde. Ve bulanık, tutarsız bir şekilde yüzümün tamamının bir bez parçasıyla kaplandığında hissettiğim korkuyu hatırlıyorum hemen.

Çıkan sesin silah sesi olduğunu anlıyorum hemen. Bunun garip olduğunu biliyorum ama ilk tepkim korku değil, rahatlama, gelen sesin kaynağını hala düşünebilip aradaki bağlantıyı kurabilmemden oluşan bir rahatlama hissi.

Bu beynimin hala bir şekilde çalışabildiğinin bir göstergesi. Bitkisel hayatta değilim şimdilik. İkinci silah sesini duyuyorum. Bu benim daha mantıklı düşünmemi sebep oluyor. Korku. Hayır, korku değil. Nabzım hızlanmaya başlıyor. Korkum dışarda olanlar yüzünden değil de neredeyse hareket edemez bir konumda olduğum için daha da artıyor. Aciz bir konumda olduğumu ve kaderimin muhtemelen ben tutarlı bir konuşma yapamadan başkaları tarafından belirleneceğini fark ediyorum.

Ona ihtiyacım olduğunda Ginger nereye kayboluyor?

Kafamın içinde gülüyorum. Olayda seyirci olduğum için, bir parçam bu kadar ciddi bir durumun ortasında böyle gülebildiğim için endişeleniyor.

Aklımı mı yitiriyorum? Yoksa bunlar gerçek bile değil mi?

Gözlerimi açmak için uğraşıyorum. Zorla, isteksiz göz kapaklarımı hareket ettiriyorum. Tavandan gelen parlak bir yansıma görüşüme giriyor ve midemi bulan-dırıyor. Nefes alırken gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açmak için çabalıyorum.

Çarpma sesini ve ağır ayak seslerini tekrar duyuyorum. Paniğim arttıkça kalbim göğüs kafesimin içinde çılgınca atmaya başlıyor. Benim için geliyorlar! Ah yüce Tanrım, benim için geliyorlar!

Uyuşturulmuş vücudumda kalan bütün güç parçalarını toplayarak başımı düz, pis kokulu yastıktan kaldırıyorum görüşüm bulanıklaşırken. Küçük ve az mobilyalı bir yatak odasıdayım. Tek başıma.

Solumda bir pencereyle birlikte.

Görüşüm bulanıklaşana kadar gözyaşlarımı hissetmiyorum bile. Eğer pencereye kadar gidebilirsem...ve dışarıya...özgürlüğe...

Belki birisi bana yardım eder...

Derin bir nefes alarak kollarımı büküp dirseklerimi altıma kaydırmaya çalışarak kendimi birazcıkta olsa düz oturtmaya çalışıyorum. Kollarım jelden yapılmış bile olsa üzerlerine biraz ağırlık koymaya çalıştığımda hemen eriyorlar. İkinci defa deniyorum ve yine başaramıyorum.

Çabalarımın boşuna olması ve durumumun umutsuzluğu tekrar üzerime geliyor. Yalnız bu sefer, ilaçlı bezin yüzüme bastırılmadan geçirdiğim en uzun uya-

nıklık anında olduğum için beynimdeki bulanıklık silinmeye başlıyor. Ve panik duygusunu daha güçlü bir şekilde hissetmeye başlıyorum. Kendime tekrar ve tekrar denemem gerektiğini söylerken odanın karşısındaki kapıdan yüksek bir çarpma sesi geliyor. Bir vücudun girişten yüklenmesiyle kapı menteşelerinden kurtulduğunda kıymık parçaları etrafa yayılıyor. Aklım gördüğüm şeyi anlamak için çabalıyor.

Kafasında süpürge çalısına benzer kahverengi buk-leleri olan uzun, zayıf bir adam sert bir çarpma sesiyle yatağın önüne düşüyor. Kapının ilerisine doğru bakıyorum ve kalbim boğazımda atmaya başlıyor ve hayal etmeye gücümün yeteceği en mükemmel halusinasyonu görüyorum.

Cash, sanki bir fırtına bulutu gibi tam önümde duruyor. Yüzünde siyah çizgiler boyanmış ve dudakları öfkeyle kıvrılmış. Sert görünüyor. Öldürücü görünüyor. Cennet gibi görünüyor.

Saniyenin bir kısmı için gözleri gözlerime kilitleniyor. Öfkeyi, kararlılığı, tam-çıldırmanın-eşiğindeyim halini görüyorum. Ama aynı zamanda rahatlamayı ve kalbimi eriten bir şeyler görüyorum. Sonra dikkati yatağın ayak ucuna kayıyor.

Dizlerinin üzerine çöktüğünü ve yumruğunu durmadan, duraklamadan kaldırıp indirirken hayvani kükremesini duyuyorum. Soğukkanlı yumruk-ez-kır üçlüsü midemi bulandırıyor. Aklımda canlandırıdığım görüntüde kanlı, pelteye dönmüş bir yüzün Cash'in devasa yumruğuyla ahşap yere çarpılmasını görüyorum.

Ama adam için kendimi pek üzgün hissetmiyorum. Aslında eğer hareket edebilseydim adamı dövmek için bende yardım edebilirdim.

Birkaç saniye sonra Cash ayağa kalkıyor ve yatağın kenarına doğru geliyor. Yere çöküp yüzünü yüzümle aynı ifadeye getirdiğinde ve parmak uçlarıyla nazikçe yanağıma dokunana kadar bütün sahne gerçek dışı gibi geliyordu bana.

“İyi misin?” diye fısıldıyor. Yüzü ızdıraptan olmuş bir maskeyi andırıyor. Suçluluk duygusunun onu yiyip bitirdiğini görebiliyorum. Bütün bunların kendi suçu olduğunu düşünüyor.

“Şimdi iyiyim.”

Bir kalp atımı kadar geçen sürede gözlerini kapatıyor. Tekrar açtığında gözlerinin arkasında ruhunu görebiliyorum. “Aman Tanrım, Olivia, bilmiyordum... düşündüm ki... eğer sana bir şey olsaydı...”

“Ben iyiyim.” diyorum, gerçekten iyi olup olmadığımı bilmeden. Sadece Cash’i sakinleştirmek ve acısının bir kısmını dindirebilmek istiyorum delicesine.

Gözlerimin önünde mantığının devreye girdiğini ve onu harekete zorladığını görüyorum. “Buradan gitmemiz gerekiyor.”

Haklı olduğunu biliyorum ve ilacın zaman geçtikçe etkisinin azaldığını biliyorum ama yine de yürüyebileceğimi sanmıyorum.

“Kalkmama yardım edebilir misin?”

Alnında bir kırıksıklık belirliyor. “Kalkmana yardım etmek mi?” diye soruyor sanki ona hakaret etmişim

gibi. Kafam karışıyor ama Cash bana soru sormak için zaman tanımıyor. Bunun yerine ayağa kalkıyor ve ellerini vücuduma dolayarak beni kollarıyla kaldırıyor.

Uyuşturucu ve değişik bir tür ilaç verilmiş olsam da Cash'in kollarında olmanın üzerimde ani ve yoğun bir etkisi oluyor. Düşüyor ve uçuyor, dans ediyor ve ağlıyor, yaşıyor ve ölüyor gibi hissediyorum. Ona sarılı olmak, kötü çocuk yönleri ve iyi çocuk kalbiyle, bütün dünyam oluyor.

Bir şekilde, ben fark etmezken, aşık oldum. Ve delicesine. Ruh ikizim için. Hayatımın aşkı için. Kahramanım için. Göz kırpması kadar geçen bir sürede, aslında hiçbir kötü çocuk tarafından incinmediğimi anlıyorum. Aldatan birisi yüzünden hiç üzülmedim. Oyuncu birisi yüzünden hiç kandırılmadım. Beni gerçekten incitebilecekleri düzeyde hiç onları önemsemedim, kalıcı bir yara bırakacak kadar. Gururum incinmişti, kalbim biraz kırılmıştı ve kendime güvenim biraz darbe almıştı ama bütün bunlar Cash'in yokluğunun bana yapabilecekleri yanında çocuk oynacağı gibi kalır.

İlişkilerimdeki başarısızlıklarımın öğrendiğim şeyse hayatımdaki sorunları hep erkeklerin üzerine attığım. Hepsi benim suçum olmasına rağmen her etek-peşinde-koşan kötü çocuğu sevme konusunda ki deneyimlerimin üzerini çizdim. Bilinçaltımda, hep bana kötü çocukların değersizliğini kanıtlayacak adamları seçtim, kendi eksikliklerimi ve kendi korkularımı ortaya çıkarmak yerine. Ve Cash gelene kadar bu işe yarayan bir yöntemdi. Cash bütün kuralları yıktı, bü-

tün kurallarımı. Bana kaçmak için bir sebep vermiyor. Kalmam için nedenler veriyor. Ve yapmam gereken tek şey bunu yapacak cesareti toplamam, işe yaramama ihtimalini kabullenmem, çok incinebileceğimi kabullenmem. Bana yatırım yapılacak bir şey sunuyor ve yapmam gereken tek şey buna inanmak.

Bu sefer gerçekten inanmam.

Ama bu adımı atabilir miyim? Ona gerçekten kast ederek onu sevdiğimi söyleyebilir miyim, ölüm kapımı çalmıyorken? Göğsümü açıp ve kalbimi ona karşı savunmasız hale getirebilir miyim?

Kısa bir süre için, Cash bana bakarken, şaşkın beynimi karışıklık ve belirsizlikten oluşan karmaşık bir labirentte yönlendirmeye çalışıyorum. Şükran dolu küçük bir gülümsemeyle başımı onun göğsüne yaslıyorum ve beni taşımasına izin veriyorum. Daha sonra düşünceler, fikirler ve açıklamalar için zamanımız olacak.

Umarım.

Dudaklarının saçlarımı okşadığını hissediyorum ve beni odadan çıkarmadan önce derin bir nefes aldığını duyuyorum. Üç uzun, güçlü adımda odayı geçiyor ve beni koridora taşıyor. İlk kapı aralığından içeri bakmak için duraksıyor sonra aynısını ikinci kapı içinde yapıyor. İkisinde boş olduğunu gördükten sonra sırtını duvara yaslıyor ve koridorun sonundaki parlak ışığa doğru yavaş adımlarla ilerliyor.

Gavin köşeden çıkıyor ve beni korkutuyor. Yüzü Cash'in ki gibi boyanmış, siyah boya mavi gözlerini iyice belirginleştirmiş. Benim görmeye alıştığım seksi,

parlak mavi gözler değil ama bunlar. Bu gözler soğuk ve ciddi ve... tehlikeli. Sanki tanıdık bir yüzün arkasında yaşayan farklı bir kişiliği görmek gibi.

"İyi mi?" diye soruyor Gavin Cash'e, başıyla beni işaret ederek.

"Sanırım. Onu eve götürdüğümde kontrol edeceğim."

"Geç kalmam. Sadece yapmam gereken bir...temizlik var."

Başka bir şey söylemeden Gavin sağındaki odaya giriyor ve baygın bir adamı ellerinden tutarak girişe doğru sürüklüyor. Cash onun yanında geçiyor ve kapıya doğru ilerliyor. Omuzunun üstünden Gavin'i izliyorum.

Bilinci yerinde olmayan adamı ana yaşama alanına sürüklüyor, sadece bir tane eski, kahverengi bir kanepenin dışında başka bir mobilya bulunmayan yerde bırakıyor. Adamı bir dizi vücudun yanına bırakıyor. Her biri yan yana dizilmişler, omuz omuza, sanki tuhaf yüzükoyun bir ateş hattı gibi. Onların kaderini merak ederken bir titreme vücuduma yayılıyor. Beni zorla alıkoydukları için onlara duyduğum nefrete rağmen onların başına gelecek şeyin gerçekleşmesini istemediğimi fark ediyorum. Onlara ne olacağını bilmemenin benim için daha iyi olacağını hissediyorum.

Dışarda, Cash ön avluda duraksıyor sağına ve soluna bakarken. Aradığı şeyi bulduğu zaman uzun bacaklarına rağmen oldukça hızlı bir şekilde sokaktan aşağı koşuyor.

Uzaktan anahtarla kapıların açılmasının sesini duymadan hemen önce Gavin'in Hummer'ı görüşüme giriyor. Hızlıca, Cash yolcu tarafının kapısını açıyor ve kalbim bu derece özenli hassasiyet karşısında sıkışıyor beni koltuğa yerleştirip emniyet kemerimi taktığında. Başını kaldırıyor ve gözlerime bakıyor. Yorgun ama rahatlamış görünüyor. Bana sırtıyor. "Dinlen, bebeğim. Güvendesin." Dudakları dudaklarımı okşadıktan sonra kapıyı kapatıyor. O daha arabaya bile binmemişken uyuyakalıyorum.

Bölüm Yirmi Altı – Cash

Tedirgin bir şekilde direksiyonu daha sıkı kavırıyorum.

Lanet olası bir kadın gibiyim!

Adrenalinin tümüyle vücudumdan çıkıp bütün düşüncelerimin Olivia'ya dönmesine yetecek kadar bir süredir yoldayız. Oradan çıktığımızdan beri Olivia'nın yüzüne en az otuz defa baktığıma bahse girebilirim. Belki daha fazla. Bu sayı biraz fazla olabilir.

Ama o kadar güzel görünüyor ve onu görmek o kadar...rahatlatıcı ki. Onu bu karmaşadan canlı ve iyi bir şekilde çıkaramayacağımı düşünmemeye çalışmama rağmen yine de bununla ilgili endişelenmiş olmalıyım. Şimdi, tek yaptığım sürekli onun iyi olmasına olan sevincim ve bir daha kimsenin ona elini sürmemesini sağlayacağıma dair yeminler arasında gidip geliyorum. Bugün bunun ilk adımıydı. Nash'in videosuyla biraz zaman kazandık. Gavin daha alt seviyedeki tehditlerle ilgilenip oldukça etkili ve muhtemelen bir mesaj gönderiyor. Sonraki adım büyük silahların çaresine bakıp bir daha asla Olivia'nın peşinden gelmeyeceklerine emin olmak, eğer bu riski almaya razı değillerse.

Hala verdiğim ikinci ilanla ilgili umudum var, babamın elindeki ikinci as, belki üzerinde çalışabileceğim bir şeyler verebilir bana. Eğer vermezse, yeni bir plan oluşturan kadar elimdekilerle idare etmem gerekecek. Şimdi Olivia güvende olduğu için, daha iyi konsantre olabilirim.

Sadece onu düşünmek bile gözlerimi yolcu koltuğuna çevirmeme neden oluyor, yanımda huzurla uyuduğu yere. Uzanıp eline dokunmak istiyorum ama eline dokunmadan hemen önce parmaklarımı geri çekiyorum. Onu uyandırmak istemiyorum.

Ama lanet olsun, ona dokunmak istiyorum!

Sanki bir dürtü gibi, ona dokunmak ve gerçekten benimle ve güvende olduğuna emin olmak. Ve bu çok anlamsız aynı zamanda.

Yüce Tanrım! Eğer bu saçmalık sona ermezse bir gün testislerimin yumurtalıklarla değiştiğini görebilirim. Sorun şurda ki, bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bir kadın için böyle duygular beslemeyi hiç istemedim. Ve şimdi bile, bunu istediğime emin değilim. Ama aynı zamanda bir seçeneğim olup olmadığı konusunda bile emin değilim. Sanki Olivia bana büyü yapmış gibi. Ve böyle hissetmeyi sevmiyorum -bu kadar çaresiz, bu kadar dolu, bu kadar... duygusal. Kendimi bir kadında kaybetmeyi istemiyorum.

Asla.

Dişlerimi kararlılıkla sıkarak, gözlerimi ileriye bakmaya zorluyorum. Yola. Olivia'ya değil.

Gavin neredeyse iki saat sonra geri döndüğünde Olivia hala yatağında sakince uyuyor. Konuşurken onu rahatsız etmeyelim diye ofise geçiyoruz.

“Durumu nasıl?”

“Uyuyor. Bitkin olduğuna eminim.”

“Hepimiz öyleyiz, dostum. Özellikle sen. Çok kötü görünüyorsun.”

“Teşekkürler, Gav. Bana hiçbir şekilde yardımı olmayacak şeyleri söylemek konusunda sana her zaman güvenebilirim.”

Sırıtmaları diğer günlerde olduğu gibi - kaygısız. İşinde bu kadar iyi olmasının sebebi işini bıraktığında (arada bir hala yapıyor) geçmiş şeylerin üstesinden gelebilme yeteneği. Dünyayı siyah ve beyaz, iyi ve kötü, yaşam ve ölüm olarak görüyor. İyi birisi. Gerçekten öyle. Sadece suçlulara karşı pek hoşgörülü olamıyor dünya genelindeki bütün emniyet birimleri onu suçlu olarak nitelendirecek olsa da. Olanların üstünü süslemeyeceğim. Gavin eski bir paralı asker, ateş gücü. Bir katil. Vicdanı olan bir katil ama. Ve eğer onun kötü yanına denk gelerseniz Tanrı yardımcınız olsun.

“Gördüğümü söylüyorum.” diyor, en iyi güneyli akşamını vurgulayarak.

“Nasıl gitti? Sorun oldu mu?” Masanın karşısındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atıyor ve geri yaslanıp ellerini başının arkasında kavuşturuyor. “Hayır. Hepsinin kafasına ikişer kurşun. Mesaj oldukça açık olmalı.”

Başımı sallıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Benim için yaptıkları, bizim için, Olivia için, ondan isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Ve yine de yaptı. Ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı, soru sormadan, şart koşmadan. Gavin muhtemelen bu dünyada tam olarak güvenebileceğim az sayıda insanlardan biri. Şimdiye kadar iki kardeşin birlikte yapabileceklerinden fazlasını yaptık. “Teşekkürler, dostum. Sana ne kadar... Ben sadece...”

“Biliyorum, dostum. Biliyorum.” diyor ciddi bir şekilde. Boğazını temizleyip konuyu değiştiriyor. “Anne-sini aradım.”

“Ne?”

“Aramak zorundaydım. Kızı kaybolmuştu. Kendi arabasında. Olivia’nın nereye gittiğini ve hangi arabayı kullandığını öğrenebilmek için ona kızının tehlikede olduğunu söylemek zorunda kaldım.”

“Aman Tanrım.” diyorum bir elimi yüzüme götürerek.

“Ne dedi?”

“Sanırım en başta bana inanmadı. O kadın tam bir baş belası. Sanırım bütün erkeklerin kadınları yönetmeye çalıştığını düşünüyor ve Olivia’yı eve getirdiği herkese karşı düşman etmeye çalışıyor. Ya da en azından ben bunu anladım.”

“Belki sadece senden dolayı böyledir. Hiç bunu düşündün mü?”

“Şaka mı yapıyorsun? Bu görünüşle? Anneler beni seviyor. Yani gerçekten seviyorlar.” diyor muzip bir sırıtişla.

Haklı olduğuna eminim. Çoğu kişinin standardına göre Gavin iyi-görünümlü bir adam. Buna cazibesini ve aksanını eklersek kadınlar ona deli oluyor. Ama Olivia böyle düşünmediği sürece benim için bir sorun yok.

“Ona ne söyledin?”

“Olivia’nın güvende olduğunu ve Escalade’in kör-rünün altında bırakıldığını.”

“Harika! Şimdi direkt polise gidecektir.”

“Hayır, ona bunun yapabileceği en kötü şey olduğunu söyledim, insanların ilgisini ona çekmekten başka bir işe yaramayacağını. Güven bana, bunu istemiyor. Ve sanırım bunu anlıyor. İçinde bencil bir sürük var. Muhtemelen ona böyle anlatmasam beni dinlemezdi.”

“Peki, aptalca bir şey yapmadığı sürece sorun yok.”

“Senin yapman gereken tek şey...polisleri olayın dışın bırakmanın önemini tekrarlayan.”

“Hiçbir şeyi tekrarlamayacağım. Neden senin yaptığın bir şeyden sonra onu aramam gereksin ki? Kadınla hiç tanışmadım bile.”

“Onu aramana gerek yok. Olivia’yı kontrol etmek için bu gece buraya gelecek. Cipiyle olan olayları hallettikten sonra.”

“Buraya mı geliyor?” Sesim şaşkınlığımla birlikte inanılmayacak kadar ince çıkıyor.

Gavin sırtıyor. “Lanet olsun, birisi seni testislerinden tekmeledi mi, ne oldu? Bu da neydi?”

“Henüz değil ama eğer Olivia’nın o kadınla ilgili dedikleri doğruysa, buraya geldiğinde muhtemelen beni tam oramdan yakalayacaktır.”

“Güven bana, o kadının bel hizandan aşağısına dokunmasını istemezsin. Hiçbir zaman. Hiçbir sebeple. O afet bir adamın vücut parçalarının büzüşüp düşmesine neden olabilir. Hipotermi.”

“Ve buraya geliyor.” Olivia’nın annesiyle tanışmak istemediğim için değil ama tanışmak gerektiğinde bundan daha iyi koşullarda karşılaşacağımızı düşünmemden.

“Lanet olsun.”

“Nash'den bir haber var mı?”

“Hayır, ama şimdi-”

“Kapıdan içeri giriyor olması gerekirdi.” diyor Nash ofis kapısını açıp içeri girerken. “Prensesi tek parça halinde getirmişsiniz bakıyorum da.”

Dişlerimi sıkıp, yorumunu görmezden geliyorum. Kibar olma konusunda bir çeşit anlaşılmaya vardığımızı sanıyordum ama görünüşe göre çok uzun sürmemiş bu. “Marissa'yı babasının evine sorunsuz bir şekilde bıraktın mı?”

“Evet. Ama şunu söylemeliyim ki, o kız kafayı yemezse iyidir.”

“Neden? Ne oldu?”

“Babasının evine gidene kadar arka koltukta kendi haline bıraktım onu. Yoldayken pek bir şey söylemedi. Kendinden geçmiş olabilir. Bilmiyorum ama onu çözdüğümde ve gözündeki bağı kaldırdığımda beni gördü ve sanırım bu bardağı taşıran damla oldu. Ağlamaya başladı ve kollarını boynuma doladı. Onun için üzuldüm. Sanırım korkusundan kurtulduktan sonra seninle tanıştığı güne lanet edecektir.”

Yumruklarımı sıkıyorum ama yine yorumunu görmezden geliyorum.

“Babası orada mıydı? Bir şey söyledi mi?”

“Evet oradaydı ama bir şey söylemesine izin vermedim. Marissa'yı kapıya kadar götürdüm ve odasına çıkana kadar orada bekleyecektim ama babası merdivenlerden inince oradan ayrıldım.”

“Hiç konuşma geçmedi mi?”

“Ben kapıdan çıkarken babasının neler olduğunu sorduğunu duydum ama bunun dışında bilmiyorum. Kapıyı kapatıp oradan ayrıldım.”

“Sanırım bunu yapmanın tek yolu buydu.” Sanırım böyle bir ahmaktan daha fazla incelik ve duyarlılık beklememem gerektiğini bilmeliydim.

“Burada oturup ikinizin atışmasını dinlemek çok eğlenceli olsa da biraz uykuya ihtiyacım var.” diyor Gavin ayağa kalkıp gerinerek.

“Sanırım hepimizin biraz gözlerini kapatmaya ihtiyacı var.”

“Kanepede yatmak istemiyorum o yüzden sanırım yine merkezdeki daireye gitmek için arabayı ödünç alacağım.” diyor Nash.

“Sorun değil. Dinlen, kendini evinde hisset.” Aslında bu bana da uyuyor. Onu ve tavrını görmeyeceğim herhangi bir şey. Böyle davrandığı zaman, kardeşimin beladan başka bir şey olmadığını düşünüyorum. “Teşekkür ederim, kardeşim.” Alay ettiği çok belli. Son birkaç saatte böyle davranmasına neden olacak ne oldu bilmiyorum ama bir şeyler olduğu kesin.

“Kulübü açmadan önce vardiya takvimini ayarlayıp biraz çalışmak için geri döneceğim.” diyor Gavin daireye giden kapıyı açmadan önce.

“Tamamdır. Biraz dinlen, adamım. Ve tekrar teşekkürler.” Gavin başıyla selam veriyor ve bende gönülsüzce kardeşime dönüyorum. “Sende dinlen, Nash.” Beni şaşırtacak şekilde, hiç sinir bozucu bir yorum yapmayıp o da başıyla selam verip çıkıyor.

Lanet olası herifin kişilik bozukluğu falan olmalı. Lanet olası bir kadından bile daha dengesiz.

Çıktıkları zaman kapıyı kilitlemek için peşlerinden gidiyorum. Nash giderken BMW'den gelen sesi duyduğumda yatak odasına geri dönüyorum. Olivia'yı izlemek için kapı aralığında duruyorum. Onun uykusunda rahatladığını görünce, çok huzurlu ve çok canlı, bende rahatlamaya başladığımı hissediyorum. Birkaç dakika içinde geçen on iki saatin etkilerini iyice üzerimde hissetmeye başlıyorum. Kaslarım ağrıyor, gerginliğin ve birkaç kişiyi ölümüne dövmenin birleşimiyle. Ve pek iyi kaçamadığım iki kurşunun dokunuşları da batmaya başlıyor, özellikle kaburgamda olan.

Olivia uykusunda inliyor ve kalbimin suçlulukla dolmasına neden oluyor. Ayrıca başka bir şey hissetmeme neden oluyor, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir şeyi ve tam olarak hoş karşılanmayan bir şeyi. Sanki zayıflıkmış gibi hissettiriyor, ona karşı olan zaafım. Ve hiçbir şeyin ve hiç kimsenin zayıf noktam olmasını istemiyorum.

Zayıflık insanı savunmasız hale getiriyor, acıya ve kayıba açık hale. Bunları bir insana yetecek kadar yaşadım. Hayır, Olivia'yı görmeye devam edeceğim ama onunla arama güvenli bir mesafe koyacağım. Dönüp banyoya doğru ilerliyorum. Duşu dayanabileceğim en yüksek sıcaklığa ayarlıyorum sonra soyunup içeri giriyorum. Suyun yüzümden ve göğsümden akmasına izin veriyorum bir süre sonra da dönüp omuzlarımdan aşağı süzülmesine. Olivia'ya çok bağlanmamak için neler yapabileceğimi düşünüyorum.

Onu duymaktan çok varlığını hissediyorum. Sanki bir dakika önce aklımdayken sonra gözlerimi açtığımda karşımda duruyormuş gibi. Çıplak. Uykulu. Seksi.

Konuşmaya başlıyorum ama parmağını dudaklarımın üstüne koyuyor. Dalgınca alt dudağımı okşuyor. Parmak ucuna dokunmak için dilimi uzatıyorum ve bu hareketim karşısında ağzı açılıyor. Parmağıyla dilime dokunduğunda gözlerini gözlerime diyor. Parmağını ısırdığımdaysa gözleri büyüyor. Sert ısırmadım. Sadece hissetmesine yetecek kadar ve bacaklarının arasındaki tatlı noktaya kadar hissetmesini umarak ısırıyorum. Ve o gözlerdeki bakış, tam olarak orada hissettiğini söylüyor. Suyun sesine rağmen nefesinin kesildiğini duyuyorum. Kontrolü elinde tutmak istediğini biliyorum ama onu zorlayan kişi hep ben olacağım. Ve o hep bunu sevecek, daha fazlasını isteyecek.

Parmağını bıraktığımda, parmağını çeneme, oradan boğazıma ve sol omzuma kaydırıyor. İlk kurşunun sıyırdığı yerdeki hassas, soyulmuş deriyi gördüğünde kaşları çatılıyor. Yaklaşıp nazikçe bir öpücük bırakıyor oraya.

Düzeliyor ve gözlerini göğsümde dolaştırıyor. Kamburamda ikinci kurşunun sıyırdığı yeri gördüğünde bana bakıp kaşlarını çatıyor. “İki kere vurulmuşsun. Benim için.”

Omuzumu silkiyorum. “Kalbimden vurulmadım ya.”

Olivia kısa bir süre için gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığında içlerinde dehşeti görüyorum, sözlerin neden olduğu korkuyu. Gözlerinden korkuyu silip daha mutlu

bir şeyle değiştirmek için önlenemez bir istek duyuyorum. “Senin suçun değildi. Ve aşka kötü bir isim verme.”

Sözleri anlarken yüzünün değişmesini izliyorum. Bon Jovi şarkısını bileceğini tahmin ediyordum. Ve biliyor şarkıyı. Babasının evinde geçen seks-maratonu haftasonunda, bir keresinde, yatakta nefes alışverişimi zi düzeltmeye çalışırken, babasının klasik rock hayranı olduğunu söylemişti. O şarkıları dinleyerek büyüdüğünü ve hep bundan zevk aldığını. Onunla ilgili sevdiğim bir şey daha.

“Bu şarkının bana uygun olmadığını bilmek rahatlatıcı.” Ağzının kenarları yukarı kalkıyor. Küçük şakalarla şimdiden ruh hali düzeliyor.

“Oh, hayır. Eğer sana uygun olan bir şarkı olsaydı o ‘Küçük Kırmızı Corvette’ olurdu.”

“Ben hiçte öyle değilim.”

“Sen öyle düşünmüyorsun ama bence öylesin. Bunu görüyorum. Senin görmezden gelmeye, saklamaya çalıştığın ateşli, canlı, çılgın yönünü görüyorum. O tarafını ortaya çıkarmak benim hayattaki büyük emellerimden biri.”

“Hayattaki büyük emellerinden biri, ha?”

“Evet.” Tatlı dudağını okşamak için uzanıyorum. Sessizleştığımızda, omuzlarını çökerten yükü görebiliyorum. Aniden, çok yorgun görünüyor. “İşte,” diyorum onun arkasına geçip sırtını göğsüme yaslayıp suyun vücudundan akmasına izin vererek. “Seni daha iyi hissettirmeme izin ver.”

İtiraz etmiyor.

Bölüm Yirmi Yedi – Olivia

Biz zil sesi beni hoş bir şekilde dünyadan ayıran uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi açtığımda Cash'in çıplak vücudunun yataktan kalkışını görüyorum hoş bir sürpriz olarak, banyoya gidip yerdeki pantolonunu alıyor ve üstüne geçiriyor. Yatak odasından geçip kapıya doğru giderken onu izlediğimi fark ediyor. Hemen sırtıyor. "Beğendiğin bir şey gözüne çarptı mı?"

Karşılık olarak gülümsüyorum ve kaşlarımı oynatıyorum. Tekrar yatağa dönüyor. Örtüleri kaldırarak yatağa eğilip bir elini kasıklarına götürüyor aynı anda göğüs ucumu ağzına alarak. Nefesimi tutuyorum, vücudum onun için hazır bile. Patmakları dokunmasını en çok istediğim yere acı verecek kadar yakında duruyor. Başını kaldırıyor ve bana en hınzır, en umut verici gülümsemesini yolluyor. "Ben geri dönenene kadar bunu hatırla." Dudaklarıma ufak bir öpücük konduruyor ve hızlıca garaj kapısına doğru gidiyor.

Yatağa uzanıp Cheshire kedisi gibi gülümsüyorum Ginger'ın sesini duyduğumda.

"Burada mı?"

"Evet. Onu görmek ister misin?" dediğini duyuyorum Cash'in yanıt olarak.

"Tabiki. Bunca yolu böyle basit bir soru sormak için gelmedim. Tabi başka bir şeyler yapmak istiyorsan o ayrı." Sırıtıp başımı sallıyorum. Puma pençelerini

Cash'in göğsünde sivriltirken yüzündeki gülümsemeyi hayal edebiliyorum. "Şu kayıp kız nerede? Beni ölesiye korkuttu!"

Saate bakıyorum. Neden kızgın olduğuna şaşmamak gerek. Neredeyse saat yedi olmuş. Düşündüğüm-den daha uzun yatmış olmalıyım.

Ginger yatak odasına girerken örtüleri sıkıca üstüme çekip yatakta doğruluyorum. "İşte buradasın." diyor kollarını açarak. "Ve tam da şüphelendiğim gibi. Ben delicesine endişelenirken sen burada Yunan tanrısının penisıyla orgazm oluyordun. Olaya bak."

"Üzgünüm, Ginger. Seni endişelendirmek istemiştim. Şu yeni aptal telefon yüzünden hep. Kendi telefonuma kavuşmayı dört gözle bekliyorum."

"Bu daha olası bir senaryo. Ama eğer beni bekleyen şey bu olsa bende yalan söyledim." Bir gülümsemeyle hemen yanıma oturuyor. "Sorun değil. Sadece senin kümesinin böyle muhteşem bir horozla idare edildiği için mutluyum." Bana doğru eğilip fısıldıyor. "Gerçekte harika bir horoz, değil mi?" Hiçbir şey söylemiyorum, sadece sırtıyorum. Geri yaslanıyor ve boğazını temizliyor. "Daha azını beklemiyordum. Tanrı böyle şeyleri berbat etmez." diyor Cash'e baş parmağını onaylar şekilde kaldırırken. Cash daha şimdiden Ginger'in varlığından sıkılmış gibi duruyor.

"Hayır, o kısmı hiç berbat etmemiş!" diyerek zevkle Ginger'in yüz ifadesinin değişmesini izliyorum.

"Benimle böyle alay ettiğin için sırnaşık bir sürtüksün. Diğeri nerede? İkizi vardı. O da en az Cash kadar kusursuz olmalı. Sadece biraz daha...serbest."

Ginger bana sırtıyor ve bende kapının açıldığını duyduğumda gözlerimi deviriyorum. Cash'in garaj kapısına gittiğini görüyorum sonra başka bir sesin geldiğini duyuyorum.

"Umarım kötü bir zamanda gelmişimdir." diyor Nash her zamanki aksi tavrıyla. Kapıdan içeri giriyor ve bana bakıyor. "Lanet olsun, çok şanslısın. Fazladan birisine hayır demeyen kızlara bayılırım."

Eğer yanaklarımdaki yanma bir işaretse, yüzüm onun imasıyla beraber kiraz kırmızısına dönmüş olmalı. Kimse cevap veremedenden önce, Ginger bana dönüyor gözleri kocaman olmuş bir şekilde. "Yüce seks tanrısı, üçüzler!"

Ginger dönüp Nash'e bakarken gözlerim Cash'in gözleriyle buluşuyor. O göz kırpana kadar kendimi idare ediyordum. Sonra kendimi kaybediyorum. İkimizde kahkahalara boğuluyoruz.

"Ne?" diye soruyor Ginger bana dönerek. Gözlerini kısıyor ve nefesini tutuyor. "Onları benden bilerek saklıyordun! Seni yaramaz, yaramaz küçük cadalo!" Kollarını boynuma dolamadan önce sadece bir saniye duraksıyor. "En yaramaz rüyalarım da bile senin dörtlü bir ilişkide olacağını hayal edemezdim. Üçüzlerle hemde!" Geri çekilip sırtıyor. "Resmi olarak kendi pençelerini kazandın. Puma pençesi gibi değil, tabi. Bunun için çok gençsin. Ama horozlarla dolu kümeste tek tavuk olduğun için onursal pençelere hak kazandın. Seninle çok gurur duyuyorum." diyor melodramatik bir şekilde elleriyle ağzını kapatarak. Ojeli tırnaklarının üstünden bana göz kırptığında benimle sadece alay ettiğini biliyorum.

“Tanrım, asla uslanmazsın.”

Ellerini indiriyor ve dramayı kesiyor. “Biliyorum. Ama bu yüzden beni çok seviyorsun.” Ayağa kalkıp kısa eteğini çekıştırıyor. “Çocuklar, küçük partinize katılmayı çok isterdim ama sanırım daha şimdiden ortalık biraz kalabalık oldu. Kimseyi muhteşemliğimle mahcup etmek istemiyorum. Belki bir dahaki sefere.” Her zamanki cilveli yürüyüşüyle, Ginger kapıya doğru gidiyor, yanında geçerken Nash’in kalçasına şaplak atıyor. Çıkmadan önce dönüp Nash’e arsız bir şekilde göz kırptığını görüyorum.

“Bu da kimdi?” diye soruyor Nash.

“Bilmek istemezsin.” diyor Cash yanıt olarak.

“Bunu duydum.” diye yankılanıyor Ginger’ın sesi garajdan. Başka bir ses gelmeden hemen önce birkaç şey daha mırıldandığını duyuyorum.

“Merhaba?”

Marissa.

Ah, lanet olsun!

Kapının hafifçe tıklatıldığını duyuyorum, sanki parmaklarıyla kapıyı okşuyormuş gibi. Cash’e bakıyorum ve o da sinirden incelmış dudaklarının arasından sinirle iç geçiriyor. “Lanet olsun!” diye mırıldandığını duyuyorum. “Gelmeden önce arayamaz mıydınız?” diyor ters ters.

“Üzgünüm.” dediğini duyuyorum Marissa’nın.

“Ben...onu arıyordum.” Nash’i kast ettiğini düşünüyorum. Odada Cash dışında “o” olan tek kişi Nash.

“İyi.” diyor Cash hemen. “Onu buldun. Neden ikiniz ofise geçmiyorsunuz? Orada mahremiyet içinde konuşabilirsiniz.” Nash’i odadan çıkarıp kapıyı kapatmaya çalıştığını görüyorum ama Marissa yatak odasının içini görebilecek kadar içeri giriyor. Yatakta çarşafların içinde çıplak olarak yattığımı görecektedir.

İçeri bakıyor ve Cash’i geçip benim yanıma gelmeden hemen önce kaşlarını kaldırdığını görüyorum. Kendisini yatağa atıp kollarını boynuma doluyor. Çok şaşıyorum ve örtüleri üzerimde tutmaya çalışırken neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kıyafetlerim olmamasına rağmen oda gereğinden fazla kalabalık.

“İyi olduğun için o kadar mutluyum ki.” diye mırıldanıyor boynuma doğru. Vücudunun titrediğini hissediyorum. Ben Marissa’nın sessiz bir şekilde ağladığını anlayana kadar bir dakika geçiyor.

“Marissa, sorun ne?” diye soruyorum endişelenmekten çok şaşıarak. Kuzenim doğduğundan beri üst düzey bir sürtük olduğu için aramızdaki sevgi bağı o doğduktan altı ay sonra yok oldu.

Geri çekiliyor ve bana büyük, ıslak mavi gözleriyle bakıyor. Beni en çok şaşırtan şeyse gözlerinin gerçekten samimi büyük, ıslak mavi gözler olması.

“Senin için çok korktum. Seni öldürmeyi planladıklarını duydum. İkimizi de. Hepimizi.” diyor, kapının önünde sessizce duran ikizlere dönüp bakarak. “Hayatım boyunca hiç bu kadar korktuğum bir zaman olmamıştı. Ve düşünebildiğim tek şey seni o lanet olası sanat sergisine o aptal kıyafeti giydirerek göndermemdi.”

Çok şaşkınım. Ve tümüyle şüpheci. Bunu kabulle-
necek kadar yetişkin bir insanım. Bu kız, sıklıkla kafa
derisini yüzdüğümü ya da ateşe attığımı ya da mora
boyadığımı hayal ettiğim kız, aniden iyi birisi oluyor?
Hmmm, hiç sanmıyorum.

“Delirdiğimi düşünüyor olabilirsin. Ya da bunları
uydurduğumu. Ama yemin ederim ki, Liv, düşünebil-
diğim tek şey sendin.”

Dudakları titremeye başlıyor ve gözleri yine göz
yaşlarıyla doluyor.

“Bana karşı hep iyi oldun, hep çok tatlıydın ve ben
sana hep bir hiçmişsin gibi davrandım. Ve çok üzgü-
nüm. Her zaman, etrafımda hep kendim gibi insanlar
vardı. Ortadan kaybolduğumda bunu hiç önemseme-
yecek insanlar. Ve babamda buna dahil. Benim ihtiya-
cım olan tek şeyse etrafımda senin gibi daha çok insa-
nın olmasıydı.” Duraklıyor ve güçlkle yutkunuyor, göz
yaşları yanaklarından süzülüyor. “Artık öyle bir insan
olmak istemiyorum, Liv. Beni affedebilecek misin?”

Beyin sarsıntısına bak! Marissa felç geçişmiş olmalı.
Bu en akla yakın açıklama. Hatta. Tek. Açıklama. Onun
gibi insanlar böyle şeylerin sonunda acı çekmez. Böyle
insanların kalbi değişmez. Böyle insanların kalpleri bile
yoktur.

Ama onun gözlerine baktığımda, içlerinde gördü-
ğüm samimiyet duygusu beni şaşırtıyor. Gerçekten piş-
man ve gerçekten bu konuyla ilgili sıkıntı çekiyormuş
gibi görünüyor.

“Büyük bir sorun değildi, Marissa. Üzülme bunun için. Sanırım eve gidip biraz dinlenmen gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor. Dinlenmeye ihtiyacım yok. Beni affettiğini bilmene ihtiyacım var. Ve sonra onunla konuşmaya.” diyor omuzunun üstünden Nash'e bakarak. İçeri girdiğinden beri Cash'e bir defa bile olsun bakmadı.

Ne düşündüğünü, ne bildiğini merak ediyorum.

“Kızım nerede?”

Bu sesi duyduğumda kalbim ağırlaşıyor. Cash'e bakıyorum. Odanın karşısından bile gerildiğini görebiliyorum. İlk düşüncem örtülerin aklına saklanmak. Ama tabi bu bir seçenek değil. Yapabileceğim tek şey düzgünce oturup bir kadın gibi bunu karşılamak, kendi kararlarını verebilecek kadar yetişkin bir kadın gibi.

Annem yatak odasının kapısına geliyor ve hem Cash'e hem de Nash'e bakıyor. Testislerimi büzüştürebilecek kadar soğuk bir bakış bu. Eğer testislerim olsaydı tabi. Sanırım testislerin büzüşmesine karşı bir sempati var. Ve bu iyi bir his değil. Nash hafifçe kenara kayıyor, annem odaya girdiğinde ona geniş bir manzara sunuyor. Cash elini uzatmak dışında yerinden kıpırdamıyor.

“Benim adım Cash Davenport. Siz Olivia'nın annesi olmalısınız.”

“Neden ben onun annesi olmalıymışım? Sana benim hakkımda hiçbir şey söylemediğine eminim. Eğer söylemiş olsaydı kızımınla böyle bir ilişkiye girmemen gerektiğini bilirdin.”

“Kızınızı tanıyor olmam yeterli. Onun gibi birisini dünyaya getirip büyütmiş olmanız sizin ne kadar iyi birisi olduğunuzu gösteriyor.”

“Eğer kızım hakkında böyle düşünüyorsan, neden şu an o bu durumda?”

“O bu durumda çünkü birisine yardım etmek isteyen iyi birisi. Bana yardım etmek isteyen. Ve şu an da burada çünkü onu güvende tutmaya çalışıyorum.”

“Şu ana kadar her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdın görünen o ki.” diyor annem sert bir şekilde Cash’i itip yanıma doğru gelirken. Annem yüzümü avuçlarının içine alıp, yüzümün halini incelemekten hemen önce Cash’in çenesinin kasıldığını görüyorum. “Bir yerin incindi mi?”

“Hayır, anne. İyiyim ben. Cash ve Gavin beni buldu ve her şeyi hallettiler.”

“Cash, Gavin, Gabe. Bu pislikleri nereden buluyorsun? Salt Springs’ten uzaklaşmanın sana iyi geleceğini düşünmüştüm ama sanırım nerede yaşarsan yaşa hep bu...tiplere aşık olan birisin.”

“Anne, ben-”

“Görünüşe göre Olivia’nın annesi gelmiş sonunda.” Annemin arkasına bakıyorum. Gavin yatak odasının kapısında duruyor. Bir dahaki sefere doğaçlama bir toga partisi yapacağım böylece odada uygun bir şekilde giyinen tek insan ben olabileyim.

“Ve sen! Onu bu karmaşaya sürükleyen sendin! Eğer senden istediği gibi onu okula götürseydin...”

Gavin bu noktada duraklıyor çünkü annem bu konuda haklı.

“Bunun için onu suçlayamazsın, anne. Doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Ki görünüşe göre doğru şeydi, okulda saldırıya uğradığımı düşünürsek.”

Annem buz gibi soğuk olan gözlerimi üzerime çeviriyor. “Gerçekten de hiç utanman yok mu senin? Gurur? Kendi değer verme duygusu? İnsanların sana ne yapacağını söyleyebilmelerine izin vermen, seni tehlikeye atmalarına? Böyle adamlar için orospuluk yapararak?”

“Yeter artık!” diye bağıyor Cash annemin arkasından. “Sizin kızınız olabilir ama bu size onunla böyle konuşma hakkını vermiyor.”

“Ah, evet veriyor. Burada sınırı aşan tek kişi sensin. Kırıştırdığı kişi sensin herhalde? Kızımı her gün kirleten? Evlenmek için ona yeterince saygı duymayan. Kızımı sadece ucuz beş para etmez bir fahişe gibi kullanıyorsun.”

“Onu kullanmıyorum. Ve ben-”

Annem elini emreden bir şekilde sallıyor ve Cash’in sözünü kesiyor.

“Senin bahanelerinle ilgilenmiyorum. Kızımı buradan almaya ve senin hayatından çıkarmaya geldim. Ve seninde kızımın iyiliği için ondan uzak durmanı istiyorum.” Bana dönük emir veriyor. “Şimdi giyin hadi. Benimle eve geliyorsun.”

“Hayır, gelmiyorum anne. Burada kalıyorum. Ben yetişkin bir kadınıyım. Bana bu şekilde davranamazsın.”

“Sen böyle davrandığın sürece, bende sana söyle davranacağım.”

“Nasıl davrandığım sürece? Bazı hatalar yapmış, bazı yanlış kararlar almış olabilirim. Bu o kadar kötü bir şey mi? Bu kadar garip mi? Sende geçmişinde hatalar yaptın ve şimdi dön ve kendine bak. Senin gibi soğuk ve perişan ve yalnız birine dönüşeyim diye senin aldığın aynı kararları alır mıyım sanıyorsun?”

“Ben o söylediklerin gibi biri değilim, Olivia.”

“Öylesin, sadece bunu bilmiyorsun. Sana kusursuz evi, kusursuz arabayı ve kusursuz hayatı veren kusursuz adamı seçtin ama perişan bir haldesin. Babamı sevdin ama bir şekilde kafanda onun yeterince iyi olmadığını, çiftlik hayatının sana yetmediği düşüncesine kapıldın. Ben sen değilim, anne. Dünyadaki bütün paraya sahip olmaktansa sevgi ve mutlulukla dolu bir hayatı tercih ederim.”

“Bu benim için sorun olmaz ama eğer böyle birinin,” diyor omuzunun üstünden Cash’i işaret ederek, “sana kalp kırıklığı dışında bir şey verebileceğini düşünüyorsan, tekrar düşün.”

“Anne, beni kurtarmak için hayatını tehlikeye attı.”

“Seni tehlikenin içine sürükleyen de oydu.”

“Hayır, ben kendimi tehlikenin içine attım. Riski biliyordum ama yardım etmek istedim.”

“Bu kadar aptalca bir şey yapmana neden olabilecek önemli ne olabilir, Olivia?”

“Birisinin hayatı, anne.”

“Daha doğru düzgün tanımadığın birisi. Yanlış mıyım?”

Duraksıyorum. “Evet, ama-”

“Ama hiçbir şey. Kendi başının çaresine bakamadığını gösteren başka bir karar bu da. Bu yüzden senin yerine bunu ben yapacağım.”

“Bunu sevdiğim için yaptım, anne. Cash için yaptım. Çünkü onu seviyorum. Bu onun için önemliydi, bu sebeple benim içinde önemli. Neden bunu anlayamıyorsun?”

“Ah, bunu gayet iyi anlıyorum. Bu seni incitip sonra senden sıkıldıktan sonra seni terk edecek birini seçtiğini gösteriyor, yine. O da diğerleri gibi değersiz-”

“Anne, kes şunu!” diye bağıryorum. Sanki ona tokat atmışım gibi bir adım geri çekiliyor. “Aynı görünen ya da aynı giyinen ya da bir şekilde aynı hareket eden her erkek aynı değil. Bütün hayatım boyunca beni kendi istediğin gibi bir erkekle olmam için zorladın. Motor-siklete binen ya da spor araba kullanan ya da bir grupta çalan birisini sevdiğim için yanlış bir şeyler yapıyordum gibi hissetmemi neden oldun. Ama onlarda yanlış olan bir şey yoktu, anne. Sadece bana göre değillerdi. Onlarla bir hayatım olmasını bende istemezdim. Artık istemiyorum. Ama bunu görmedin hiç. Ne bunu şu an görüyorsun ne de o zaman gördün. Hiçbir zaman normal bir anne olamadın, kızı ağladığında ona sarılan ve bir gün Bay Doğru’yu bulacağını söyleyen bir anne, bir gün aşkın bu beklemeye değeceğini söyleyen bir anne. Bu seni aşıyordu. Sen elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydın, beni her eline geçen fırsatta benim sadece Lyle gibi bir adamla mutlu olabileceğimi inandırmaya

çalıştın, işine ve parasına çok odaklanmış ama sevmek için zamanı olmayan bir adamla. Ama anne, eğer aşık olmak incinme riskini göze almak demekse o zaman ben bunu kabulleniyorum. Çünkü sonunda, ilk defa, bu riske geçecek birini buldum. Cash'le birlikte olmayı hiçbir şeye değişmezdim, anne. Bütün o kalp kırıklıklarının, o göz yaşlarının, o yanlış denemelerin gerçek aşkı bulduğumda fark etmemi sağlayabileceğini hiç düşündün mü hiç anne? Sadece benim için mutlu olup bizi huzur içinde bırakamaz mısın?"

Odaya tam bir sessizlik çöküyor. Annem beni sanki en sevdiği tavşanının derisini yüzmüşüm şapka olarak giymek için gibi izliyor. Marissa kaşlarını çatıyor. Nash sıkılmış görünüyor. Gavin gülümsüyor. Ve Cash...bana doğru geliyormuş gibi görünüyor.

Bana doğru yaklaşırken gözlerini gözlerimden ayırmıyor. Annemin önüne geçip duruyor. Dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrılmadan önce beni birkaç saniye izliyor. Bana doğru eğilirken gülümsemesi büyüyor. Güleceğini sanıyorum ama elleriyle yüzümü tutarken ciddileşiyor. Ve sonra beni öpüyor. Küçük bir öpücük değil hem de. İyi bir öpücük. Gerçekten iyi bir öpücük. Başka insanların görmemesi gereken türden, özellikle çarşaf dışında üstümde başka bir kıyafet yokken.

"Kızdığında çok güzel oluyorsun." diyor dudaklarını dudaklarımdan çektikten sonra. Gözleri gözlerimi incelerken oniks gibi parlıyor.

Nazikçe, baş parmağıyla elmacık kemiklerimi okşuyor ve tekrar gülümsüyor. Sanki güneş gibi yansıyor

gülümsemesi, sıcak ve iyi gelen bir gülümseme. Yavaşça, kasıtlı olarak, boşta kalan elime uzanıyor ve parmaklarını parmaklarıma geçiriyor sonra doğrulup aneme doğru dönüyor.

“Olivia burada kalıyor, efendim. Annesi olduğunuz için istediğiniz zaman onu ziyaret etmeye gelebilirsiniz ama şimdi sanırım gitmeniz en iyisi. Ona iyi bakacağım. Size söz veriyorum. Bu sizin için bir şey anlam ifade etmiyor olabilir ama benim için çok şey ifade ediyor. Kızınız da öyle.”

Annem önce bana sonra Cash'e sonra tekrar bana bakıyor, gururlu ve soğuk bakışıyla odadaki herkesi olduğu yere mıhlamadan önce. Gergin bir gülümsemeyle, kapıya doğru ilerlerken konuşuyor. “İyi. Eğer istediğin şey buysa, Olivia, git ve hayatını mahvet. Ama bu saçmalık bittiğinde ağlayarak bana gelme sakın.”

“Seni seviyorum, anne ama kaçmaktan yıllar önce vazgeçtim. Bana hiç yararı olmadı.”

Başıyla bir kere onaylıyor, kibirli bir baş hareketiyle, sonra dönüp yavaşça odadan çıkıyor arkasında pahalı parfümünün kokusu ve rahatlama hissini bırakarak.

Gavin gergin sessizliği bozana kadar herkes sessiz kalıyor. “Lanet olsun, bu kadın muazzam bir sürtük. Sanırım testislerim daha yeni yerine geliyor.”

Hepimiz birbirimize bakıyoruz sonra kahkahalara boğuluyoruz, Marissa'da buna dahil. Herkesten çok ona baktığımı fark ediyorum. Gözlerini Nash'den ayıramıyorum gibi görünüyor.

Gerçekten değişip değişmediğini ya da içindeki kötü cadının ne zaman süpürgesiyle birlikte ortaya çıkacağını merak ediyorum. Bunu sadece zaman gösterecek ama umarım bu haliyle kalır.

Cep telefonunun sesi anı bölüyor. Ses Cash'in şifoniyerinden geliyor. Telefonu almak için elimi bırakıyor. Kendi cep telefonunu, atılacak telefonlardan biri değil, alırken ve ekrana bakarken onu izliyorum. Telefonu açarken bir kaşı havaya kalkıyor. Yatak odasından çıktığı anda hemen tedirgin oluyorum. Midem gerginlikle kasılıyor.

Bir an için, hala içinde olduğumuz tehlikeyi unutmayı başarmıştım.

Bölüm Yirmi Sekiz – Cash

Telefonu açıp “ilanı sen mi verdin” sorusunu duyduğumda, arayanın babamın ikinci savunma hattı olduğunu biliyordum. Görünüşe göre Nash ilkiydi. Eğer bu mümkünse, bu arayan daha işe yarayan birisi olabilir. Sadece öyle olmasını umabilirim.

Ofis kapısını arkamdan kapattıktan sonra cevap veriyorum. “Evet, ilanı ben verdim.”

“Başka bir telefon al. Gece dokuzda yola çık. Altı dakika sonra beni bu numaradan ara. Kalan talimatları o zaman vereceğim.”

Beni çileden çıkaracak şekilde telefon kapanıyor. En azından birkaç soru sormama izin verebilirdi. Tabi, üzerinde düşününce, kişisel telefonumdan çok fazla şey konuşmak pek zekice bir hareket değil. Ne yazık ki, bu sinirimi yatıştırmaya yetmiyor.

Aklım hemen planlama moduna geçiyor, stratejiler üretiyor. Üzerinde en çok düşündüğüm şeyse kendimi korumak değil, ben gittiğimde Olivia’nın nerede kalması gerektiği. Onu güvende tutacak en iyi yolun ne olduğu.

Gavin iyi bir insan ve elinden gelenin en iyisini yaptı ama artık Olivia’yı başkasının ellerine bırakmak konusunda daha temkinliyim. Seçeneklerimi tartıyorum ve onu yanımda götürmek dışında, ki çok tehlikeli olabileceği için bunu yapamam, en güvende olacağı ye-

rin Dual'da barın arkasında olduğuna karar veriyorum. Yüzlerce görgü tanığının karşısında. Hiç yalnız kalamayacağı bir yerde.

Duygusuz bir pislik gibi görünmeden bunu Olivia'ya açıklamak en zor kısım. Yani, bir insan bunu nasıl açıklayabilir ki?

Ben ve ailem yüzümden hayatın tümüyle tepe taklak oldu, dairen yağmalandı, kaçırıldın ve uyuşturuldun, soğuk sürtük kuzenin ve buzlar kraliçesi annenle yüzleştin, ama bu gece kulüpte çalışırsan harika olur?

Evet, bunun olmasının imkanı yok. Yatak odasına giderek, ilk kapı zili çaldığında yapmam gerekeni yapıyorum.

"Tamam, herkes, dışarı! Olivia'yla konuşmam lazım ve sizinde ona giyinmesi için biraz özel alan bırakmanız gerekiyor."

Kimse tartışmıyor, tabii ki. Aslında Gavin bu kadar kaba olabilmesine rağmen utanmış gibi görünüyor. Onu bu halde tutmak gerçekten bizim düşüncesizliğimizdi. Yatakta çarşafların içine sarılmışken bu kadar insanın etrafında olup böyle zor konuşmalar yaparak yine de sakin kalmayı başaran Olivia'ydı. Bütün o güzelliğinin altında aynı zamanda çelik gibi bir metaneti var. Umarım, bugünden sonra, bunu fark eder.

"Teşekkür ederim," diyor Gavin herkes çıktıktan sonra kapıyı arkasından kapatırken.

"Bunu daha önce yapmadığım için üzgünüm."

"Bunun için iyi bir zaman geçmedi eline. Sanki bir sirk gibiydi burası! Tek ekşiğimiz sakallı bir kadın ve

kılıç yutucuydu, tabi Ginger neredeyse o kadar büyük bir şeyi yutabilirdi.”

Kıkırdıyor ve çıkardığı ses bende ona sarılma isteği uyandırıyor. Neden olduğunu bilmiyorum ama oluyor işte.

“Hayatını saran bu sirkin esas lideri olarak, seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

Olivia’nın ifadesi yumuşuyor. Yeşil gözleri beni izlerken oldukça keskin. Bakışlarını üzerimden ayırmadan, örtülerin üzerinden sıyrılmasına izin vererek göğüslerini ortaya çıkarıyor ve sonra yataktan çıkarak yavaşça bana doğru yürüyor doğduğu günkü kadar çıplak bir şekilde. Sadece çok, çok daha güzel haliyle.

Göğüs uçları göğsüme sürtünecek kadar yaklaştığında duruyor. “Beni hayal kırıklığına uğratmağın. Varlığıma o kadar çok yaşam üfledin ki. Bunun için asla özür dileme.”

“Ama ben-”

“Şşşt.” diyor parmağını ağzıma koyarak. Bunu yapmaya bayılıyor. “Yapma. Lütfen.” Başımı sallıyorum ve onun bu yakınlığına karşı vücudumun tepkisini kontrol etmeye çalışıyorum. Onun etrafında olmaya kendimi alıştırmalıyım, dişlerimle kıyafetlerini üzerinden çıkarıp yumuşak, ıslak gül yaprakları gibi olan içine girmek dışında başka şeyler düşünebilmeliyim. Boğazımı temizliyorum ve buraya gelme nedenime dönüyorum. “Birkaç dakika önce beni arayan...”

İfadesi ciddi ve endişeli görünüyor. “Evet. Ne hakkındaydı?”

“Verdiğim ikinci ilanla ilgili. Onunla bu gece buluşmalıyım. Yalnız sorun şurada, seni bırakmak içime sinmiyor. Ama seni yanımda götürmemin de aslında hiç de iyi bir fikir olmadığını biliyorum, o yüzden çok fazla seçeneğim yok.”

“Benim için endişelenme.” diyor tatlı bir şekilde. “İyi olacağım ben.”

“Tabiki senin için endişeleneceğim. Ama güvenliğini sağlamak için bir yol bulduğumu sanırım. Eğer bunu kabul edilebilir bulursan tabi.”

“Neymiş o?”

Şüpheli görünüyor ki bunun biraz komik olduğunu düşünüyorum. “Senin bir odada kilitli olmanı içermiyor eğer düşündüğün şey buysa.” Yüzündeki ifade bunun tam olarak onun düşündüğü şey olduğunu gösteriyor. “Aslında bu daha önce yaptığın bir şey.”

“Yani...” diyor ben daha cümlemi bitiremeden.”

“Bu gece bir vardiya almaya ne dersin? Sanırım yüzlerce insan seni izlerken bir barın arkasında olman seni tutabileceğim en güvenli yer olur.”

“Bana uyar. Neden söylemedin hemen? Beni endişelendirdin.”

“Çünkü duyarsız bir pislik olduğumu düşünmeni istemedim. Çok kötü bir gün geçirdin. Gerçekten çok kötü bir gün ve--”

“Günümün hepsi o kadar da kötü değildi.” diyor bana kirpiklerinin arasından bakarak. Onun üzerimdeki hareketini hayal etmemek için kendimi tekrar zorlamam gerekiyor. “Tamam, yeterince kötüydü. Böyle

diyelim en azından. Her neyse, senden çalışmanı istemem bencil bir piçin yapabileceği bir şey gibi gelebilir kulağa ama ben senin-”

“Sen bencil bir piç değilsin. Anneme söylediğim şeylerin tek kelimesini bile duymadın mı?”

“Evet, ama-”

“Ama yok. Cash, seni seviyorum.

Oldukça gerizekalı biri olarak, tümüyle testislere sahip olmamı suçlayarak, donup kalıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Onun için hissettiğim şeyleri ona söyleyemiyorum. Sadece ona bakıyorum. Tam bir gerizekalı gibi.

Yüzündeki hayal kırıklığını görüyorum ve bununla savaştığını izlemek beni içten içe öldürüyor. Ama bunu başarıyor. Diğer tarafını ortaya çıkarıyor, gülümseyen ve hareketli, ama ikisini de hissetmediğini biliyorum.

“Ayrıca çalışmanın bana iyi geleceğini düşünüyorum. Aklımı meşgul tutar.”

“Emin misin?”

“Eminim.” diyor tatlılıkla, sıkıntısı yüzünü kaplayan memnuniyet maskesinin altından görünüyor. “Bir duş alacağım. Bu sefer gerçek bir duş.” diye alay ediyor elinden geldiğince gamsızlığını yansıtmaya çalışarak. Parmaklarının üzerinde yükseliyor ve dudaklarıyla dudaklarını okşuyor. “Çantamı getirdiği için Gavin’e teşekkür et.”

“Eşyalarını mı getirdi?”

“Getirmiş olmalı. Odanın köşesinde durduklarını fark ettim biraz önce.”

“HmMMM. Tamam, söylerim.”

“Teşekkürler.” diyor gülümseyerek etrafımdan doluşıp banyoya doğru gitmeden önce. Aynı anda bende tam olarak durduğum yerde onun gidişini izleyip kendimi dumanı tüten bir pislik yığını gibi hissediyorum.

“Bensiz gitmiyorsun.” diye bastırıyor Nash ısrarlı bir şekilde. “Ya da bensiz.” diye araya giriyor Gavin.

“Kesinlikle hayır. Birisinin burada kalıp Olivia’ya göz kulak olması gerekiyor. Ve o kişi ben olamam.”

“O zaman o kişi Gavin olmak zorunda kalacak ama ben burada kalıp bir kadın Johnny Cochran tarafından haşlanmayacağım. Marissa’nın sana sorması gereken sorulara cevap vermek istemiyorum.” diye mızızlanıyor Nash.

Marissa’yı kulübe daha geç bir saatte gelmeye ikna etmek kolay olmadı. Eğer isterse Nash’le bütün gece konuşabileceğini ama şu anın iyi bir zaman olmadığını söyledim. Gitti her ne kadar isteksiz olsa da. Kulüp açıldığı gibi geri döneceğine eminim. Görünüşe göre Nash’de aynısını düşünüyor. Algıları oldukça açılmış gibi görünüyor. Onunla daha yeni tanışmasına rağmen, Marissa’nın bir pitbull kadar inatçı olan yapısını çabuk çözdü. Bu yapısı muhtemelen Marissa’yı bu kadar iyi bir dava vekili yapan özelliği.

Birkaç saniye boyunca, onunda benimle geldiğini düşünüyorum. Ve birkaç korkunç kötü-durum senaryosu dışında (gizemli bir adamın ikimizi de başımızdan vurması gibi), her açıdan gelmesi iyi bir fikir gibi görünüyor. Destek olabilecek birisine sahip olmak hep iyi bir şeydir.

“Tamam. Nash ve ben gideceğiz. Gavin sen burada kal ve Olivia’ya göz kulak ol.” Bundan hoşlanmadığını fark ediyorum ama yine de bunu yapacak. Kısaca başını sallıyor. “Adamım, onu korumak için başkasına güvenmediğimi biliyorsun. Ve şimdiye kadar onun yaptıklarını bildiğim için...”

Bu onu biraz yumuşatıyor. Erkekler olarak hepimiz belli bir egoya sahibiz sonuçta. “Biliyorum, dostum. Onu güvende tutacağım.”

“Umarım bu sefer bir öncekinden daha iyi bir iş çıkarırsın.” diye araya giriyor Nash kabaca. Gavin ona gülümsüyor ama bu soğuk bir gülümseme. Nash şu an tehlikeli sularda yüzdüğünü anlayacak kadar tanımıyor Gavin’i. Gavin birisinin başına silah dayarken de aynen böyle gülümseyebilir. Babam önceden onun tavırlarından bahsederdi. “Buz kadar soğuk.” derdi Gavin için. Ama diğer açılardan, onun iyi birisi olduğunu düşünüyorum. Gavin sadece arkadaşlarına ya da ailesine ters düşerseniz sizi öldürebilecek olan iyi bir insan. Hepsi bu.

“Sana tavsiyem, Nash,” diyorum ona ciddi bir şekilde bakarak. Soru sorar şekilde kaşını kaldırıyor. “Onu kızdırma. Gerçekten bunu yapmak istemezsin.”

Yan tarafında hala gülümseyerek bekleyen Gavin'e göz atarak gelişigüzel bir şekilde başını sallıyor.

"Tamam, plan belli oldu. Nash ve ben buluşmaya gideceğiz, sen burada Olivia'yla kalacaksın. Elimden geldiği kadar çabuk dönmeye çalışacağım."

"Sorun değil."

Nash ve ben ayrı ayrı araçlarla gitmeye karar veriyoruz, ne olur ne olmaz diye. Olabilecek her şeyi tahmin etmek imkansız ama...herkese karşı biraz şüpheli olmaktan kendimi alamıyorum. Tanışacağım adamın bir suçlu olma ihtimali konusunu gerçekçi olarak düşünmeye çalışıyorum. Ve suçluların ne yapacakları hiç belli olmaz. Ve eğer bu adam bir oyun oynamaya kalkarsa, kaçmak için ikinci bir aracın olması akıllıca bir iş olur.

Ayrılmadan önce, beni arayan adamın numarasını yeni aldığı m atılabilir telefona kaydediyorum. Arabadayım o yüzden adamı rahatça duyabilirim. Nash beni motorsikletle takip ediyor. Yola çıktıktan birkaç dakika sonra, numarayı arıyorum.

İlk çalışta telefonu açıyor. "Yirmi dakika içinde Ronin Nakliye Şirketinin tekne iskelesinde ol." Telefonu kapatıyor. Yine.

Lanet olsun, bu şey canımı çok sıkıyor.

Dişlerimi sıkıp bunu kabulleniyorum ama. Çok fazla bir seçeneğim yok. Arabanın navigasyonuna yol bilgisini girerken bir gözümü yolda tutuyorum. Navi-

gasyon beni kulübe doğru yönlendiriyor o yüzden bulduğum ilk yerden U-dönüşü yapıyorum. Nash hemen arkamdan beni takip ediyor. Yirmi dakika olmadan hemen önce, ticari tekneler için büyük bir mezarlık görünümünü andıran kapısı kapalı girişde durduruyorum arabayı. Pusun içinde teknelerin devasa şekillerini siyah hayaletler gibi görebiliyorum.

Kapalı kapıya ve yüksek korkuluklara bakarak, nasıl içeri girmemiz gerektiğini merak ediyorum. Nash'le konuşmak için arabadan çıkmadan hemen önce kapı çınlıyor ve yavaşça sola kaymaya başlıyor.

Camımı indiriyorum. Gözlerimi açık tutarak, duyularım sestten harekete her şeyi içine alacak şekilde esnerken, arabayı kalabalık alana doğru sürüyorum. Pus sadece karşılaşmayı umduğum şeylere daha uğursuz bir hava katıyor. Far lambalarım önümü aydınlatıyor ama yine de sadece görüş alanım önümde kalan birkaç metreyle sınırlı kalıyor. Buna iki tarafımdaki gemilerin verdiği klastrofobik hissi de eklersek burası iyice korkutucu bir hal alıyor. Far lambalarımın yolun ortasında duran bir adamı aydınlattığını gördüğümde hemen frenne basıyorum. Bu mekanın gece görüntüsüne kusursuz bir şekilde uyuyor. Eski, siyah bir yağmurluk ve denizci şapkası giyiyor. Görüntüsündeki tek eksik şey bir elinde kanca olmaması. Ya da ölümler ordusu. Her şekilde...

Adamın ne yapacağını görmek için durup bekliyorum. Bir elini sallıyor, ki şükürler olsun gerçek bir el parlak kıvrık bir metal parçası değil, ve beni çağırıyor. Onu takip ediyorum. Arkamda motorsikletin tek far ışığını görüyorum. Nash beni yakından takip ediyor.

Zekice.

Pelerinli adam bizi küçük kulübe tarzı bir yapıya götürüyor. Birisinin oturup vinç operatörleriyle telsizden iletişim kurabileceği gibi tarzda bir yer. Adam bana dönüyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor. Arabayı park edip, motoru durduruyorum. Arabadan inerken bütün vücudum alarm halinde ve birilerini dövmeye hazır; olay o noktaya gelirse.

Nash sol tarafımdan geliyor. Ona bakıyorum. Oldukça ciddi ve ölümcül görünüyor. Eğer onu tanımasaydım korkutucu olduğunu söyledim. Peki, söylemezdim. Beni korkutmak için bu yeterli değil. Ama diğer insanların onu kafa karıştırıcı bulmasının sebebi ni anlayabiliyorum. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Benim tanıdığım çocuktan çok farklı artık.

Sanırım ikimizde öyleyiz.

Kulübenin kapısına yaklaşıyoruz. Adam içeri giriyor ve butonlar ve kollarla kaplı bir konsolun arkasındaki sandalyeye oturuyor. Şapkasını çıkarıyor ve direkt Nash'e bakıyor. Adamı hemen tanıyorum – kırmızı ten, şişmiş yüz, karışık kahverengi saçlar ve düz mavi gözler. Bugün erken saatlerde bu adamı gördüm. Bir yılan saldırısı gibi, Nash aniden silahını adamın yüzüne doğrultuyor. Ve bunu yaptığı için ona kızmıyorum bile. Ama Nash bu adamı öldürmeden önce ortada nelerin döndüğünü öğrenmem gerekiyor. Babamın neden Duffy gibi birini yardım edebilecek birisi olarak yanımıza gönderdiğini bilmem gerek.

Güvenlik kilidinin açıldığını duyuyorum ve Nash'in kontrolünü kaybetmeye başladığını fark ediyorum. "Nash, hayır! Önce onunla konuşmamız lazım."

"Bu adamdan kan dışında hiçbir şey duymamız gerekmiyor. Çok, çok fazla kan." Sesi ürkütücü şekilde sakın geliyor.

"Babamızın onda olduğunu düşündüğü şeyin ne olduğunu ve nasıl kullanacağımızı öğrenmemiz gerekiyor."

İlk defa, Duffy, yüzüne doğrultulan silahtan rahatsız olmadan, konuşuyor. "Babanızın arkadaşıydım." Rus aksanı o kadar hafif ki, çok az belli oluyor. Ama yine de aksanını fark edebiliyorum. Çok uzun zamandır Amerika'da olmalı.

"O zaman bir katil olmanın yanında bir hain olduğun içinde ölmen gerekiyor."

"Katil olduğum için belki ama asla ihanet için değil. İki ebeveyninizinde arkadaşıydım. Sadık bir arkadaş. Greg'in kurtulmayı ne kadar çok istediğini biliyordum. Sadece kendisi için değil. Sizin için. Ve Lizzie için."

Annemin adını anması dişlerimi sıkmama neden oluyor. Sanki şeytanın kendisi annemin adını anmış gibi.

"Tekneye patlayıcıları yerleştirip sonra da düğmeye bastığını kesinlikle kanıtladın, öyle değil mi?"

"Teknede malzemelerle birlikte o kadar erken saatte bulunmamanız gerekiyordu. Onun teknede olduğunu bilmiyordum."

“Belki ilk başta tekneyi havaya uçurmamalıydın. Sanırım bu bir arkadaşın yapabileceği şeyler içine girebilirdi.” diye kükrüyor Nash.

“Bunu yapmam gerektiğini baban biliyordu, görünüşü kurtarmak için. Kitaplar kaybolduktan sonra herkesten şüpheleneceklerini biliyordu.”

“Kitaplar? Ona kitapları getiren sendin?”

Duffy başını sallayınca midemin bulandığını hissediyorum. Babam ve onun bütün anlaşmalarını öğrendikçe daha çok bu işten kurtulmak istiyorum. Babamdan uzaklaşmak. Ve muhtemelen Nash’ten de.

“Şunu sorun kendinize: eğer babanız gerçekten bana güvenmeseydi, bütün o insanlar içinde size yardım etmek için beni arar mıydı?”

İyi bir noktaya parmak basıyor ama yine de söylediği hiçbir şeye güvenmiyorum. Dürüst olmak gerekirse bütün bu karmaşanın içinde kafamı toplamak konusunda sıkıntı yaşıyorum. Güvenecek çok az insan ve çok fazla suçlu var. Ve çok ama çok fazla yalan.

“Dürüstçe konuşmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum. Şu an gerçekten güvendiğim tek kişi benim. Bu yüzden bize nasıl yardım edebileceğini söyleyip buradan gitsen çok iyi olur. Çünkü sana şunun garantisini verebilirim ki, bir daha ikimizden biri seni görürse beynini de görmüş olacağız. Her yere saçılmış bir şekilde.”

Duffy başını sallıyor. “Yeterince adil.” Uysal tavrı gerçekten de yıllardır suçluluk duygusuyla yaşamış birinin hareketlerine benziyor. Nash’in mantıksız ve yarı kendini beğenmiş tavrının uzun yıllar boyunca suçlula-

rın arasında yaşayan birinin tavırlarına benzediği gibi. Suçlular ve intikam için doymak bilmeyen bir istek.

“Peki o zaman, neden buradasın?”

“Anatoli’ye, Slava’nın sağ koluna, kitapları geri vermesi için şantaj yapacağım. Slava’nın gerçekten güvendiği tek kişi o.”

“Ve sende elinde olan her neyse onun bunu yapmasını sağlayacağını düşünüyorsun?”

“Evet, aynen öyle. Beni öldürmeleri için de yeterli. Ama babanıza borçluyum. Suçlu kişinin ben olduğumu söyleyebilirdi, kitapları alan kişinin ben olduğumu söyleyebilirdi ama yapmadı. Ve ona borcumu ödemek için karısını öldürdüm. Ona karşı borçluyum.”

“Gerçekten de borçlusun seni iğrenç pislik.” diyor Nash tükürükler saçarak.

“Ama kitapları aldığım anda hemen hareket etmek için hazırlanmışsınız. Davanızı toplamanız için size bazı önemli listeler getirerek ek olarak yardım edebilirim ama gerisini siz halletmelisiniz. Eğer bu şansı berbat ederseniz, cenazenize katılmak dışında size yardım edemem.”

“Senin sözüne güvenmemiz ihtimali cehennemde kardan adam yapma ihtimalinden daha düşük, bunu biliyorsun değil mi?”

Duffy başını sallıyor. “Gidip babanızla konuşun. Sadece söylediğiniz şeylere dikkat edin. Her yerde adamları var. Sizin de öğrendiğiniz gibi.”

Doğru söylüyor. Ben öğrendim. Zor yoldan.

“Konuştuktan sonra ne olacak?”

“Ondan sonra defterleri ve listeleri aldığım da sizinle tekrar iletişime geçeceğim. Bundan sonra beni bir daha hiç görmeyeceksiniz.”

“Umarım bu benim umduğum anlama geliyor.” diyor Nash alaycı bir şekilde.

“Bu o ya da bu şekilde ortadan kaybolacağım anlamına geliyor. Bu ülke artık benim için güvenli olmayacak. Ailem...”

“Ah, boşuna kendini acındırma. Senin yüzünden, ailemden kalan tek kişi bu.” diye bağılıyor Nash kızgınca.

“Sonra eşit olacağız. Ailenize hiç borcum kalmayacak.”

“Sen her zaman-”

“Nash,” diyerek sözünü kesiyorum. Babamla konuşana kadar böyle tehditler yapmanın bir anlamı yok. Eğer bu adamı kullanabilirsek ve bu Olivia’yı güvende tutacaksa, bu ihtimalin açık kalmasını tercih ederim her ne kadar tatsız bir seçenek olsa da. Olivia buna değer.

“Babamızla konuşmamız gerekiyor.”

Ona bakıyorum ve bakışım ne demek istediğini anlamasını umuyorum. Derin bir nefes alıp dişlerini sıktığında, beni anladığını biliyorum. Eğer intikamını almak istiyorsa bu şekilde devam etmesi gerektiğini biliyor.

“Ve beni kız arkadaşının arkasından gönderdiklerini bilmediğimi bilmeni istiyorum. Olivia Townsend isminde bir kızı alacağımı ve kitapları almak için kulla-

nılıp sonra...kızdan kurtulacağımızı biliyordum. Depoda görene kadar o kişinin sen olduğunu bilmiyordum.”

Şimdi Nash'in nasıl hissettiğini daha iyi anlıyorum. Kan beynime sıcıyor. Gözlerimin önü kararıyor. Olivia yerine Marissa'yı almış olması bir fark yaratmıyor. Önemli olan Olivia'yı kaçırıp sonra da öldürmeye niyetinin olması.

“Sakin olman gerekiyor, değil mi kardeşim? Babamızla konuşana kadar bekleyeceksin, değil mi kardeşim?” Nash'in sesinde kendini beğenmiş bir alaycılık var. Bunun hoşuna gideceğini bilmeliydim. Ama şu anda, bu hiç umurumda bile değil. Şu an sahip olduğum bütün irade gücüyle bu adamı ölesiye bir şekilde dövmemek için kendimi tutuyorum, kendimi iyi hissedene kadar yumruğumu durmaksızın yüzüne indirip kanının yüzünün her tarafına yayılmasını ve tişörtüne bulaşmasını izlemek istiyorum. Ta ki onu Olivia'nın kafasına silah dayamış şekilde hayal etmeyene kadar.

Dönüp barakadan çıkıyorum. Havaya ihtiyacım var. Çok fazla havaya ve çok fazla alana. Annemi öldüren adama bu kadar yakın olmak bir yana, bir de onun aynı şeyi Olivia'ya yapacağını düşünmek, birisini parçalamadan katlanabileceğim bir şey değil. Kontrolümü ne zaman kaybettiğimi anlayacak kadar zekiyim ama. O yüzden dışarı çıkmak tek seçeneğim. İşi bitince Nash isterse beni takip edebilir. Ve bu noktadayken, ben çıktıktan sonra adamı öldürürse, öyle olsun. Başka bir yol bulacağız.

Bölüm Yirmi Dokuz – Olivia

Ofis kapısına en az bin defa baktığıma eminim, her seferinde Cash'in yüzünü görmeyi umut ederek. Uyuşmuş bir haldeyim. Aşk itirafıma yanıt vermemiş olması her aklıma geldiğinde sanki kalbime bir bıçak saplanmış gibi oluyor. Ama, onu seviyorum. Ona aşığım. Beni kurtarmak için öldüğünü bilerek yaşayamazdım. Eğer onunla birlikte olamayacaksam, onun hayaliyle yaşayamayacaksam ve hatta onun kalbi benim olmayacaksa bile, onu her şeyden ve herkesten çok sevdiğim gerçeğini değiştirmezdi bu. Ve onun bu dünyayı terk ettiği düşüncesi bile, benim yüzümden öldüğü düşüncesi, dayanılmaz bir yük. Ona sahip olamayacaksam bile, sadece onun hayatta...ve sağlıklı..ve güvende olduğunu bilmek yeterli olurdu.

Sadece onun dışarlarda...bir yerlerde olduğunu bilmek...

Tekrar gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum.

Tanrım lütfen, lütfen, lütfen.

Bu düşünceler sürekli kafamın içinde dönüyor. Bu gece bir içki yapabilmiş olmam bile bana şaşırtıcı geliyor. Vücudumun oldukça harika bir oto-pilot mekanizması olmalı. Sadece üzerimi giyerken işe yaramıyor.

Tekrar kapıya bakıyorum. Gözlerimi kapıdan uzaklaştırdığımda, hayal kırıklığı içinde, Marco'yu görüyorum. Gülümsüyor. Çapkın ya da mutlu bir gülümseme değil. Seni anlıyorum gülümsemesi gibi daha çok. Ne düşündüğünü, ne bildiğini merak ediyorum.

Bunun neden umurumda olduğunu bile bilmiyorum. Eğer Cash'le aramızdaki ilişki yürümezse artık burada çalışmayacak olduğumu biliyorum, o zaman sorun ne?

Sen koca bir aptalsın. Sorun bu.

Doğru. Çok doğru.

Evin ışıklarının kapandığını görüyorum. Sıradaki şarkının yavaş bir parça olduğunu bunu duyduğumda fark ediyorum. Şu an tek ihtiyacım olan bu zaten – kalbimi paramparça edecek budala bir aşk şarkısı. Birkaç notadan sonra Saigon Kick şarkısının çaldığını anlıyorum.

Babam bunları bana iyi öğretti.

Tahmin ettiğim gibi, şarkı göğsüme bir bıçak saplanmış gibi bir etki yaratıyor bende. Cash'le ilgili olan endişelerim şarkı sözleriyle birleştğinde nefesimi kesmeye yetecek gibi oluyor. Gerçek anlamda. Birkaç saniye boyunca nefes alamıyordum gibi hissediyorum.

Ama sonra aniden, tekrar nefes alabiliyorum.

İşte orada, ofisinin kapısının önünde, Cash duruyor. Gözleri gözlerime kilitleniyor, ve bu gözleri hissediyorum, bütün bedenimle hissediyorum. Sanki geceleynin sıcak bir yaz yağmurunun altında çıplak bir şekilde duruyordum gibi hissediyorum. Her yerde. Tenim-

de, tenimin altında, kalbimde, ruhumda. Ona gitme arzusuyla patlayabilirmişim gibi hissediyorum. Kendimi olduğum yerde sabit tutmak, yüz ifademi düzgünce ayarlamak için bütün irade gücümü kullanmam gerekiyor. Rol yapabilmek için. Ama bunu başarıyorum. Bir şekilde, bunu başarıyorum. Ta ki o bana doğru gelene kadar.

Sonra duruyorum. Her anlamda. Hareket etmeyi kesiyorum, nefes almayı, düşünmeyi. Tek yapabildiğim Cash'in uzun bacaklarının aramızdaki mesafeyi kapatmasını izlemek. Tek bir kelime etmeden, insan kalabalığının arasından bana doğru geliyor. Bana ulaştığında barın üstüne çıkıyor, eğilip bana elini uzatıyor.

Gözleri hala gözlerimin üstünde ve bizim dışımızdaki her şey kaybolmuş gibi. Aniden kimin izlediği umurumda olmuyor. Cash dışında hiçbir şey önemli değil. Hiçbir şey. Ve Cash dışında başka hiçbir şey artık gözümde önemli olmayacak.

Parmaklarını saçlarına geçiriyorum ve o da elimden tutup beni çekiyor. Korkuluğa basıp, bir dizimi barın üzerine koyuyorum. Cash elimi bırakıp öne eğilerek beni barın üzerinden kaldırıp kollarına alıyor.

Nefesini hissedebiliyorum, sıcak ve hızlı, yanaklarıma esiyor. İhtiyacını hissedebiliyorum, vahşi ve aç, ruhumu dağlıyor. Ve bir saniye için bile olsa, sanırım aşkını da hissediyorum. Beni yakıyor ama tümüyle farklı bir şekilde. Sanki ben her zaman onun ve o her zaman benim olacakmış gibi hissettiriyor. Ve sonra başını eğiyor ve dudakları dudaklarımı kaplıyor.

Belli belirsiz, tezahüratları ve bağırışları ve alkışları duyuyorum ama umurumda olmuyor. Kimin gördüğü ya da kimin bildiğı ya da bunun hakkında ne düşündüklerini umursamıyorum. Beni kollarında taşıyan adamı umursuyorum. Beni her zaman kollarında taşıyan adamı.

Cash başını kaldırdığında, dudakları haylaz bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

“Sana seni sevdiğimi söylemiş miydim hiç?” diye soruyor.

Kalbim göğüs kafesimin içinde üçlü parende atıyor, bir tanesinin ışık saçan gülümsememden belli olduğunu hissediyorum.

“Hayır, eminim ki bunu hatırlardım.”

Cash merdivenlere doğru yürüyor, onunla ilk tanıştığım VIP odaya çıkan merdivenlere. Beni nereye götürdüğü önemli değil, beni bırakmadığı sürece. Hiçbir zaman.

“Ama bu senin suçundu. Ne zaman sana bunu söylemek için harika bir şansım olsa, hep beni susturdun. Ve kimsenin fırtınamı çalmasına izin vermeyeceğimi biliyorsundur. Fırtınamın büyük olmasını isterim. Ve gürültülü.

“Oh, öyle olduğuna eminim.” diye alay ediyorum. “Ve bu sefer,” diyorum başımı tezahürat eden kalabalığa doğru eğerek, “bunu başardın. Hem de maçaıyla.”

“Komik olan şey, tek istediğim sensin. Sadece sen. Eğer bana kalsaydı, dünyanın kaybolmasını ve sadece ikimizin kalmasını sağladım. Sadece sen ve ben.”

“Keşke sihirbaz olsaymışsın.”

“Bir sihirbaz olmayabilirim ama benimde kendime özel birkaç numaram var.” diyor gözünü kırparak.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Görmek ister misin?”

“Tabi.”

Her adımda iki basamağı çıkarak yukarı ulaşıyoruz, Cash eğiliyor ve böylece VIP odasının kapısını ikimizin içeri girebileceği şekilde açıyorum. Kapı arkamızdan otomatik olarak kapanıyor.

Beni odanın ortasına taşıyor ve ayaklarımın üzerine bırakıyor. Hayatımı sonsuza kadar değiştiren odaya bakıyorum. Fiziksel olarak odada bir değişiklik yok – siyah halılar, siyah duvarlar, çılgın ışıklandırma, pencere gibi görünen iki yönlü aynadan oluşan koca duvar ve önünde duran bar- ama sanki gece ve gündüz kadar farklıymış gibi hissettiriyor.

Sanki birisi -öhö, Marco, öhö- buraya çıktığımızı biliyormuş gibi müzik değişiyor ve Lick it Up şarkısı çalmaya başlıyor. Pencereye yürüyüp bara doğru bakıyorum. Sanki beni görüyormuş gibi selam veriyor ve bende gülüyorum.

“Burada bitmemiş bir işimiz kalmıştı diye hatırlıyorum. Bu sana bir şeyleri hatırlatıyor mu?”

“Nasıl, neyi kast ettiğini hayal bile edemiyorum.” diyorum kocaman gözler ve en masum güneyli aksanımla.

“Sanırım çok fazla kıyafet giyiyorum. Ve sanırım senin bu durumu düzeltmen lazım. Şimdi. Şu sinir bozucu tişörtle başlayabilirsin.”

Cash kollarını havaya kaldırıyor, onunla tanıştığım gece yaptığı gibi. Yavaşça ona doğru yürüyorum, tişörtünü pantolonundan kurtarıyorum, onunla tanıştığım gece yaptığım gibi. Göğüslerim göğsüne değiyor ve bakışları vücudumu alev alev yakıyor, aynen onunla tanıştığım gece olduğu gibi. Tişörtünü çıkarıyorum ve kenara atıyorum.

“Şimdi sıra pantolanda.” diye emrediyor. Bir kaşını havaya kaldırıyor ve ekliyor. “Dizlerinin üzerine.”

İtaatkar bir şekilde, önünde dizlerimin üstüne çöküyorum. Gözlerim gözlerindeyken uzanıp pantolonunun düğmesini çözüyorum. Bileğim fermuarına değdiğinde etkileyici sertliğinin kumaşı zorladığını hissediyorum. Fermuarını indirirken beni durduruyor. “Dişlerinle.”

Bir heyecan ürpertisi vücudumda yarışıyor ama sözlerine itaat ediyorum. Kollarımı uzatarak, iki elimi kalçasına koyuyorum ve küçük parlak fermuarının kopçasını yakalayana kadar burnumu pantolonuna sürütüyorum. Kopçayı tutmak için dilimi kullanıyorum ve kopçayı dişlerimin arasına aldığımda Cash’in nefesini tuttuğunu görüyorum. Fermuarı açıp sertliğini serbest bırakırken gülümsüyorum. Onun küçük işkence oyununa katılarak kalçasını sıkıyorum ve dilimi sertliğinin dibinden başına kadar gezdirirken onu ağızma doğru çekiyorum. Dudaklarımı sertliğinin başının etrafında kapattığımda inlediğini duyuyorum. Parmaklarıyla saçlarımı kavrayıp beni çekiyor ve bir süre orada sıkıca tutuyor.

“Pantolonu aşağı indir.” diyor boğuk bir sesle. Onun bu kadar heyecanlanması beni mutlu ediyor. İki kişi bu oyunu oynayabilir.

Ellerimi belinde gezdirmenin, yumuşak ve harika kalçalarında dolaştırmanın, parmak uçlarımla güçlü kasıklarını okşamanın bana ne kadar büyük bir zevk verdiğini söylemiyorum ona. Ne kadar harika olduğunu, daha önce hiç bu kadar kusursuz bir vücudu olan adam görmediğimi söylemiyorum. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve kalkarken gözlerimin ve parmaklarımla sertliğinin her bir santimini okşamasına izin veriyorum. Beni öpmek için eğiliyor ama hızlıca geri çekiliyorum ve bara doğru kışkırtıcı bir şekilde ilerliyorum.

Eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, oynayacağız.

Ayakkabılarımı ayaklarımdan çıkarıp kendimi barın üzerine çekmeden önce arkamı bara yaslıyorum. Gözlerim gözlerinden hiç ayrılmadan ayağa kalkıyorum, kalçalarımı güçlü bas ritmiyle hareket ettirirken ona yukardan bakıyorum. Yüzündeki ifadeden içimde olmak istediğini anlıyorum. Şu an. Şu dakika. Ve delicesine. Ama bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Henüz değil.

Eğer bir striptizce istiyorsa, ona bir striptizci vereceğim.

Yavaşça kollarımı göğsümde çaprazlayıp, parmaklarımla atletimin ucunu tutuyorum ve santim santim vücudumdan sıyrarak nazikçe başımın üzerinden çıkarıyorum. Serbest kalması için saçlarımı sallıyorum ve küçük siyah kumaşı Cashe atıyorum. Atleti yakalıyor ve yaramaz bir sırtıyla yüzüne doğru getirip kokluyor.

Ruhumda kaynayan zevkin dışarı akmasına izin vererek, pantolonumu açıp kalçamı sallayıp bacaklarımdan aşağı indirirken Cash'e gülümsüyorum. Gözlerinin pantolonumunu takip ettiğini görüyorum. Sanki gözleriyle dokunuyormuş gibi hissediyorum -sıcak ve aceleci. Kumaşın içinden çıkıyorum ve ani bir ayak hareketiyle onu da Cash'e fırlatıyorum. Pantolonumu da yakalıyor ve atletime yaptığı gibi yüzüne yaklaştıırp kokusunu içine çekiyor. Pantolonumun üstünden görünen gözleri alev alev.

Önce bir sütyen askısını sonra diğerini omuzlarımdan aşağı indirerek göğüslerimin çoğunu ortaya çıkarıyorum ama göğüs uçlarımı göstermiyorum. Cilveli bir tavırla ona arkamı dönüyorum ve sütyenin kopçasını açıp sütyeni çıkarırken omzumun üstünden ona bakıyorum. Sırıtırıp tek kaşını kaldırıyor. Göz kırpıp sütyenimi ona atıyorum. Yine, kıyafetimi alıyor ve yüzünü içine gömerek derin bir enfes alıyor. Nefes alırken gözlerini kapatıyor, sanki bir parçamı içine çekiyormuş gibi, ruhumun bir parçasını.

Ellerimi iki yana kaydırıp iç çamaşıırımın kenarlarını tutmak için gözlerini açmasını bekliyorum. Beklentisini neredeyse tadabiliyorum. Odanın içinde asılı gibi. O yüzden duraksıyorum. Ve gülümsüyorum. Kusursuz gözleri gözlerimde ve muhteşem beyaz dişleri alt dudaklarını ısıırıyor. Başını bir kere sallıyor ve sonra eliyle sertliğini kayrayıp parmaklarını yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdiğini görüyorum.

Bu oyunda en az onun kadar benim de bir kurban olduğumu fark ettiren bir ağrı hissediyorum karnımın alt tarafında. Ama artık duramam. İç çamaşırımı biraz aşağı kaydırıyorum. Cash'in gözleri kalçama kayıyor ve nefesini tutuyor. Çok hafifçe yana dönüyorum, ve olabildiğince yavaş bir şekilde iç çamaşırımı bacaklarıma kadar indiriyorum eğilerek. Cash'in yaptığım şeyden, gördüklerinden, çok eğlendiğini gösteren bir ses çıkarıldığını duruyorum. Doğrulurken ellerimi bacaklarımdan yukarı kaydırıyorum.

Çok sessizce ve çok boğuk bir sesle konuşuyor, "Hareket etme." dediğinde onu zar zor duyuyorum.

Bana doğru yürüyor, ayak hizamda durup gözlerini arkamda gezdiriyor. Bakışları beni yakıyor? Yoksa bu sadece aklımın bir oyunu mu?

Öne eğiliyor, bana dokunacağını düşünüyorum ama dokunmuyor. Barı diğer kısmına doğru uzanıyor ve raftan bir şişe Jack alıyor. Yukardan onu izliyorum, vücudumdaki her sinir hücresi ayakta ve onun bana dokunmasını bekliyor. Ama hala bana dokunmuyor. Onun yerine gözleri gözlerime kilitli bir şekilde Jack şişesini açıyor ve bir shot dolduruyor.

"Dön." diye emrediyor.

Heyecanla ürpererek, istediğini yapıyorum ve bilinçli bir şekilde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma arzusunu durduruyorum. Önünde gururla duruyorum, güvensiz hissetmeyecek kadar çok heyecanlı bir şekilde.

"Dizlerinin üstüne çök."

Onun önünde, barın üstünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Koyu gözleri bütün yaramaz ve seksi ve müstehcen ve sıcak ve yasaklı şeylerin somutlaştırılmış hali gibi, gözlerinin sıcaklığının derinlerimde yarattığı sıcaklığı hissedebiliyorum. Onun için o kadar hazırım ki, bütün vücudum sızlıyor.

“Bacaklarını ayır.”

Dizlerimi ayırarak, istediği şeyi yapıyorum. Gözlerinin göğüslerimde, karnımda ve bacaklarımın arasındayla dolaşmasını izliyorum. Onu tam orada hissedebildiğime yemin edebilirim, dilini, parmaklarını, içimdeki hareketini. Nefesimi tutuyorum, buna daha fazla dayanamayacağımı düşünüyorum ama sonra gözleri hemen gözlerimle buluşuyor.

Shot bardağını bana uzatıyor. “Sakın yutma.”

Sıvıyı ağızma alıyor ve orada bekletiyorum, onu izleyerek konuşmasını bekleyerek ve bundan sonra ne geleceğini merak ederek.

“Şimdi ağızını aç. Yavaşça. Dışarı süzölsün. Çenen-den aşağıya.”

Dudaklarımı ayırıyorum ve yakıcı sıvının dudaklarımın arasından akmasına izin veriyorum. Çenemden ve boğazımdan akıyor, oradan sola doğru yön değiştirip göğsümün ucundan akmaya devam edip sol kasığıma doğru damlıyor. Oradan merkezime doğru akmaya başlıyor sıvı. Cash öne eğiliyor ve diliyle sıvıyı durduruyor. Dizimin kenarından başlayarak bacağımanın iç kısmında sıvının hepsini yalayarak kasıklarımaya kadar ulaşıyor. Oradaki kıvrımı takip ederek, her yanımda olduğunda

ısınan bölgeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Ama hemen oranın kenarında duruyor, beni çılgılık attıracak kadar yakın bir yerde. Dilini karnımdan göğüs ucuma doğru kaydırıyor, orada her damla alkolu yalayıp emiyor.

Hala ellerini benden uzak tutarak, yan tarafa uzanıp bir shot daha dolduruyor. Bardağı bana uzatıyor. "Tekrar yap."

Adımları takip ediyorum ama bu sefer Jack çenemden direkt göğsümün ortasına, göğüslerimin arasından ve karnımın üzerinden geçiyor.

Bacaklarımın arasındaki kısa tüylerden kayan ilk damla sıcak, hassas tenime elektrik verilmiş gibi bir etki yaratıyor. Ağzımda kalan sıvıyı da serbest bırakıyorum, bacaklarımın arasına akan içkinin tümüyle farkında olarak.

Elini uzatarak, Cash bir parmağını bacaklarımın arasına kaydırıp orada biriken viskiyle ıslatıyor. Parmağını ağzına soktuğunda gözleri gözlerimle buluşuyor.

"Mmmm, çok güzel." diye mırıldanıyor. Başını eğip kasıklarımın içine öpücükler bırakıyor. "Ama senin güzelliğinin yanında lafı bile olmaz." Uzun bir dil darbesiyle, bacaklarımın arasındaki açıklığı yalıyor. "Asla tadına bakamamanın düşüncesini bile sevmiyorum." diye fısıldıyor. Ağzı ıslaklığıma o kadar yakın ki, sıcak nefesini hissedebiliyorum. "Ah, Tanrım! Senin tadın..." Ellerini kasıklarımın içine yerleştirerek, Cash bacaklarımı iyice ayırıyor ve ağzını ıslaklığıma bastırıyor. Hızlı bir dil darbesiyle içime giriyor. Eğer ayakta duruyor olsaydım, yere düşerdim. Viski elektrik gibiydi ama bu... bu sanki yıldırım gibi.

Uzanıp parmaklarımı kısa saçlarının içine geçiriyorum ve dudakları ve dilini hareket ettirirken onu kendime olabildiğince yakın tutuyorum, beni emiyor ve yalıyor ve arka arkaya içime giriyor. Kendimi ona doğru bastırıyorum, kalçamı yüzüne doğru hareket ettiriyorum. Aniden durduğunda tanıdık ağrı gerilimi içimde büyüyor.

Şu an ağlayabilirim. Ya da çığlık atabilirim. “Henüz değil, bebeğim.” diyor usulca, elini göğsüme koyup iterek. Dönüyorum ve barın üzerine yatıyorum. Cash de bara çıkıp bacaklarımın arasına yerleşiyor. “Benim üzerime gelmeni istiyorum, ben seni doldururken, iyice esnetirken.”

Her iki dizimi de ayaklarım barın üzerinde düz duracak hale gelene kadar büküyor sonra yine dilini hissediyorum, içime girdiğini, en hassas bölgemde sıcak çemberler çizdiğini, dilini içime zorladığını. Önce ilk parmağını içime sokuyor sonra ikincisini, parmaklarını içimde hareket ettirirken beni içerden okşuyor. Saniyeler içinde gerçekleşmek üzere olan orgazmıma kaldığım yerden devam ediyorum.

Ve yine duruyor. Tam ben doruğa ulaşmadan önce. Üstüme çıkıp, dizini kalçamın altına koyduğunda ve kollarımı tutup ve kollarına çektiğinde ikimizinde nefes alışları kesik kesik. Sanki kusursuz bir şekilde düzenlenmiş puzzleın iki parçası gibi, bedenlerimiz uyum içinde, sertliği bacaklarımın arasına sürtünür bir şekilde uzanıyoruz. Sertliğini kalçama bastırarak, ıslak parmaklarını vücudumda gezdiriyor.

“Eğer bizi görebildiklerini söylesem, ne derdin?” diyor başını yana eğip solumdaki cam duvarı işaret ederek. Kalbim göğüs kafesimin içinde deli gibi atıyor. “Eğer sana aynaların sadece odada ışıklar açık olduğunda işe yaradığını söylesem? Bu seni baştan çıkarır mıydı?” Parmaklarını içime sokuyor ve ben, vücudumun parmaklarının etrafında kasıldığını, birleşme için yalvardığını hissediyorum. “Ooooo, bunu sevdin, değil mi? Yakalanma ya da görülme düşüncesinden hoşlandın, değil mi?”

Elleri kalçamda durup beni sabit tutarken başını tam girişimin önüne eğiyor. “Bunu sevdiğini söyle.” diye emrediyor. Zorla nefes alırken ve neredeyse ona yalvaracak haldeyken, hissettiğim heyecanı zaten bildiğini kabulleniyorum. “Bunu sevdim.” Sertçe beni aşağı çekiyor, kalçalarını geriyor ve içime giriyor. Dudaklarımdan kopan zevk inlemelerini durduramıyorum. “Güzel vücudunu gördüklerinde kendini nasıl hissederdin? Seni yaladığımı ve sana dokunduğumu görmelerini?” Sanki sözlerini açıklamak için, göğüs ucumu ağzına çekiyor ve emiyor. Sertçe.

Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime doğru çekiyorum vücudumun içinde ritmini bulurken.

“Benimle bir bütün olmanı izlemeleri fikrini seviyor musun? Üzerimde hareket edişini izlemelerini? Benim için geldiğindeki yüz ifadeni görmelerini? Dudaklarının tekrar ve tekrar benim adımı söylemelerini duymalarını?”

Sözleri! Ona ve sözlerine lanet olsun! Dünyayla bağımı koparıyorlar. Düşünemiyorum. Sadece hissedebiliyorum – kalçama gömülmüş olan parmaklarını hissediyorum, çenemi öpen ağzını, boğazımdaki dudaklarını, göğüs uçlarımdaki dişlerini, nefesini hissediyorum ve vücudunu vücudumla birleştirmesini.

“Bunu seviyorsun, değil mi, bebeğim? Seninle böyle konuşmamı, sana yapmamı istediğim şeyleri söyletmemi seviyorsun?”

“Evet.” diye cevap veriyorum nefessiz kalmış bir şekilde.

Geri yaslanırken ellerimi göğsüne çekiyor, ben üzerinde hareket ederken kalçalarını gerip, vücudumun onun üzerinde daha derinlere girmesini sağlıyor.

“Oh, Tanrım! Çok derin.” diye inliyor.

Üzerinde kalkıp iniyorum, her birleşmenin vücudumda yayıldığını hissederek. Cash bir dirseğinden destek alarak geri yaslanıyor ve diğer elini bana dokunmak için aramıza getiriyor. Baş parmağıyla beni okşuyor. Odadaki bütün oksijen çekiliyor ve ben nefes alamıyorum. Zorlukla soluyup, bir şeyler söylüyorum, farklı şeyler. Ne söylediğimin ben bile farkında değilim ama yaramaz şeyler olduğunu ve Cash’in buna bayıldığını biliyorum.

“Bunun iyi hissettirdiğini biliyorum. Beni içine çektiğini, gittikçe kasıldığını hissedebiliyorum. Çok. Dar.” diyerek nefesini veriyor. “Bunu sevdiğini söyle.”

“Oh Tanrım, buna bayılıyorum.”

“Ne istediğini söyle bana. Duymak istiyorum.”

“Ben,” diye başlıyorum ama aklımdan geçenleri söyleyemiyorum bile.

“Söyle, bebeğim. Söyle.”

“Durmanı istemiyorum. Beni zevkin doruğuna çıkarmanı istiyorum.”

Cash inliyor ve parmaklarını daha hızlı bir şekilde içime sokuyor, küçük dar dairesel bir hareketle, her darbe hazzımı bir üst noktaya taşıyor.

“Seni doruğa çıkarmamı mı istiyorsun? Seni o kadar yukarılara çıkaracağım ki, ismimden başka hiçbir kelime dökülemeyecek dudaklarından.” diyor dişlerinin arasından.

Cash aniden doğruluyor, ve yuvarlanarak beni altına çekiyor. Bir bacağıma kaldırarak göğsüme doğru itiyor. Güçlü bir şekilde içime giriyor. Bir defa, iki defa ve sonra kendimden geçiyorum.

Bütün vücudum kasılıyor, bir dalga patlaması yaşıyorum -durmaksızın- daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde. Gözlerimi açamıyorum. Nefesimi toplayamıyorum. Hareket edemiyorum. Sadece Cash'in ismini söylediğimi hissediyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Bölüm Otuz – Cash

Olivia sere serpe üzerimde yatıyor. Nefeslerimiz düzeldikten hemen sonra onu üste çıkardım ki altımda ezilmesin. Onun için bir ton gibi bir şey olduğuma eminim. Ama benim için tam tersi. Eğer sıcaklığı olmasa neredeyse üzerimde olduğunu unutabilirdim. Tüy kadar hafif.

Alışkanlıkla yaptığı gibi dövmemin izlerini takip ediyor. Sonra iç geçiriyor.

“Bunun ne ile ilgili olduğunu söyleyecek misin?” Sesi kendinden geçmiş ve memnun. Bunu duyabiliyorum. Mırıldanıyor bile olabilirdi bu sesiyle.

“Eğer yeterince yakından incelersen hikayenin farklı parçalarını görebilirsin.” Parmağımla her parçayı ne anlama geldiğini açıklayarak gösteriyorum. “Bunlar tekneyi yakan alevler. Ve hayatımı. Bunlar bir zamanlar tanıdığım ailemi benden alıp götüren kanatlar. Bu benim kendi yin ve yang sembolüm sayılabilir, benim ve kayıp ikizim için. Ve bu gül de annem için. Huzur içinde yatsın.”

“Bu ne?” diye soruyor alevlerin hemen altında başlayan kolumdaki harfleri göstererek. Kurşun bir kısmını sıyrıp geçti.

“Hiç unutulmadı’ yazıyordu.”

“Bu yara mahvetmiş hepsini.”

Bir kolumu başımın altına koyup ona bakıyorum. Parlak gözlerini gözlerime doğru kaldırıyor. “Sorun değil. Ve buna değerdi.”

Gözlerini kapıyor sanki çok acı verici bir şeyi unutmaya çalışıyormuş gibi. “Öldürülebilirdin.” diyor sessizce. “Hey,” diyorum, bana bakması için gözlerini açmasını bekliyorum. “Şimdi senin için ölmeye razıyım derken ne kast ettiğimi biliyorsun. Olivia, seni seviyorum. Silah ya da bıçak ya da dayak ya da her neyse buna razıyım eğer senin güvende olmanı sağlayacaksa. Zümrüt gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. “Bu söylediklerimin seni üzmemesi gerekiyordu.”

“Üzmüyor.” diyor titrek bir sesle. “Sadece beni mutlu ediyor, bu sözleri söylediğini duymak.”

“Mutlusun?” Sırıttıyorum.

Buna karşılık o da sırtıyor. “Evet. Belki biraz.”

Olivia’yı gıdıklamak için parmaklarımı beline doğru kaydırıyorum ve belinin terli olduğunu fark ediyorum. “Seninle bu şekilde birkaç gün daha kalmayı ne kadar çok sevecek olsam da ne yazık ki buna zamanımız yok. Aynı zamanda çok terlemiştin.”

“Acaba neden?”

“Tam olarak emin değilim ama gerçekten bunu öğrenmek istiyorsan bu kadar çok terlemene neden olacak olan olayı öğrenmek için geçen birkaç senaryoyu tekrar canlandırabiliriz.”

“Söz mü?”

“Tabi ki, söz veriyorum!”

Üstümden kalkmasına yardım etmeden hemen önce dudaklarına bir öpücük kondurup kalçasına bir şaplak atıyorum. Bu tahrik edici hareketimle sertleşen göğüs uçlarını görmezden gelmek için elimden gelen en iyisini yapıyorum. Bacaklarımın arasındaki bazı parçaların bunu görmezden gelemediğini hissediyorum. Ama onun söylediği şeyler hemen oluşabilecek bir sertliğin önüne geçiyor.

“Peki Nash ve Marissa’nın arasındaki olay ne?”

“Bilmiyorum. Umurumda değil.”

“Gerçekten mi? Nash’in hayatında ne olacağını önemsemiyor musun?”

Omuzumu silkiyorum. “Onun ölü olmasını falan dilediğimden değil ama hatırladığım kardeşten çok farklı artık.”

“Belki de ikinizin tekrar yakınlaşması için biraz zamana ihtiyacınız vardır, şu andaki hallerinizle.”

Tekrardan omuzumu silkiyorum. “Belki.”

Ama herhangi bir söz vermiyorum!

Giyinip aşağı iniyoruz ve benim daireme doğru yola çıkıyoruz. Ofis kapısını açtığımda Marissa’nın kanepede oturduğunu görünce biraz şaşıyorum.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Şeyi...Nash’i bekliyorum.” İsmi söylerken biraz duraksıyor bu da sormama gerek kalmadan neler olduğunu anlamamı sağlıyor. En azından bir kısmını, diğer bütün detayları değil.

“Hala gelmedi mi? Hemen arkamdan gelmesi gerekiyordu.”

“Onu görmedim. Gavin’ de görmemiş.”

Şüphe kırıntıları ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. “Arayıp nerede olduğunu öğreneceğim.” diyorum Marissa’ya, cebimden telefonumu çıkararak. Ve neler döndüğünü öğreneceğim.

Son arananlar listesinden numarayı buluyorum ve telefonun çalmasını bekliyorum. Telefon çaldığında yan odadan gelen boğuk bir ses duyuyorum. Bir saniye boyunca sesin Olivia ya da benim kullandığım atılabilir telefonlardan birine ait olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen o lanet olası Ginger’dır.

Ama sonra gelen boğuk telefon sesinin kulağımda tuttuğum telefonla eş zamanlı olarak geldiğini fark ediyorum. Telefonu elimde tutarak daireme geri dönüyorum. Telefon sesini tekrar duyuyorum, yatak odasından geliyor gibi ses. O yöne doğru ilerliyorum.

Köşeyi döndüğümde yine telefonun melodisini duyuyorum. Daha düzgün bir şekilde geliyor ses artık. Yatak odamın içi, pencere olmadığı için içeriye sokak lambalarının ışığı ya da ay ışığı girmediğinden dolayı kapkaranlık. Lambayı açıyorum ve yatağımda kanlar içinde yatan Nash’i görüyorum. Birisinin arkamdan nefesini tuttuğunu duyuyorum. Eğer tahmin etmem gerekseydi bu sesin Marissa’ya ait olduğunu düşünürdüm. Eskisinden farklı bir ruh halinde ki bu muhtemelen geçirdiği şokla alakalı.

Ama eğer geçirdiği bu zor zamanlar onu eski pislik halinden arındırsa bir mucize olmaz mı bu?

Ona doğru döndüğümde arkamdan Nash'e baktığını görüyorum, ağzını elleriyle kapatmış ve gözleri kocaman ve korku içinde.

"Aman Tanrım! Ona ne yapmışlar?"

Beni daha da şaşırtarak etrafımdan dolanıyor ve koşarak onun yanına gidiyor. Durduğu yerden bakarak tepeden tırnağa Nash'i incelerken başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Böyle şeylere alışık olmadığı için ne yapacağını bilmediğinden eminim. Ama endişelenmiş gibi görünmeye çalışması bile beni etkiliyor.

Yatağın başına doğru yürüyorum ve kardeşime bakıyorum. Yüzünden oldukça kötü şekilde darbe almış. Sabaha yüzünde lanet olası bir gökkuşağı ile uyanacak. Şişkin bir gökkuşağı ile hatta. Parmak eklemleri de kötü görünüyor. Muhtemelen birisinin iyi patakladığını düşündüğüm için gülümsememe engel olamıyorum. Beni endişelendirmeye başlayan kısmı ise karnı. Siyah deri ceketi kenara kaymış ve siyah tişörtünde ıslak bir leke var. Ayrıca tişörtündeki pürüzlü yırtıktan kanlı tenini ve kesik izini görebiliyorum.

"Olivia, Marissa'yı al ve Gavin'i getir. Senin yerine barda çalışıyor."

Gözümün ucuyla Olivia'nın hemen hareketlendiğini görüyorum. Marissa'ysa hala arkamda duruyor ve far lambalarına bakarken olduğu yerde kalakalmış ceylanlara benziyor.

"Marissa!" diye bağıryorum sert bir şekilde. Onu ürkütmüşüm gibi olduğu yerde sığıyor. Şaşkın bakışlarımı üzerime çeviriyor. "Olivia'yla git." Neredeyse

robotik bir hareketle başını sallıyor ve odadan çıkmak için Olivia'ya dönüyor. Odadan çıkarken sürekli dönerek yatağa baktığını fark ediyorum. Bu onu sınıra sürükleyecektir kesinlikle. Eğer şimdiden kafayı yemeydiyse bu olaydan sonra kesinlikle kafayı yer. Dikkatimi Nashe çeviriyorum. Nabzını kontrol edip, iyi olduğunu görüyorum. Bu beni rahatlatıyor. Kadınları korkutmak istemedim ama ona ilk baktığımda ölü olup olmadığını merak etmişim. Bu yeni Nashe karşı çok fazla düşkünlüğüm olduğu söylenemez ama onu ikinci defa kaybetmek canımı çok acıttı. Yapabileceğim en hafif hareketlerle gözlerinin kenarlarındaki ve çenesindeki kemikleri kontrol ediyorum. Hiçbir şey kırık gibi gözüküyor. Davenport'ların güçlü kemiklere sahip olması iyi bir şey.

Saçlarının arasını yoklayıp başından büyük bir darbe alıp olmadığını kontrol ediyorum baygınlığının sebebini bulmaya çalışırken. Kafasının arkasında kaz yumurtası büyüklüğünde bir şişlik hissediyorum. Baş yaralanmalarında bildiğim kadarıyla şişkinlik her zaman için içe geçmeden daha iyi bir şey.

Karnını kontrol etmeye başlıyorum. Karnının üzerine tişörtünü sıyrıyorum ve bıçak yarasının nasıl görüldüğünü inceliyorum. Şükürler olsun ki sadece parlak kırmızı kan sızıntı şeklinde akıyor, bu muhtemelen önemli bir şeyin zarar görmediği anlamına geliyor, atardamar ya da organ gibi.

Nazikçe karnına bastırıyorum. Karnında sertlik yok ve bununda iyi bir işaret olduğuna eminim. Parmaklarım yan tarafına yaklaştığında inliyor ve başını çeviriyor.

“İyi misin, adamım?” diye soruyorum.

Gavin yanıma gelmeden hemen önce diğerlerinin döndüğünü duyuyorum.

“Vay canına! Birisi onu fena dövmüş!”

Nash bir gözünü açıyor ve Gavin'e bakıyor. Bu kadar küçük bir harekete bu kadar çok duygu yükleyebilmesi çok komik.

“Kıcımı öp.” diye mırıldanıyor şişkin, yaralı dudaklarıyla.

“Neler oldu?” diye soruyorum.

“Birisi beni motorun üzerinde yakaladı. Artık yeni bir motorsiklet almam gerektiğini söyleyebilirim.”

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

“Peşindekilerin kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Aniden arkamda belirdiler. Motordan düşürdüler sonra da ağzıma sı-” Nash kendini durduruyor, tekrar tek gözünü açıp Marissa ve Olivia'ya bakıyor.

“Pardon. Yerdeyken beni bir güzel dövdüler. O Rus piçlerinden biri beni bıçakladı sonra ceplerimi ve üstümü aradılar.”

“Neyi arıyorlardı?”

“Telefonumu sanırım. Ama telefonumu botun içine koymuştum kaybetmeyeyim diye.”

Dişlerimin arasından nefesimi veriyorum.

“Noldu?” diye soruyor Olivia.

“Artık güvende olduğumuzu düşünmüştüm. Ya da en azından daha-güvende.”

“Güvendesiniz zaten. Bir süre için en azından. Bu sadece bir uyarıydı. Onlara kalan kopyaları götürmek için üç günümüz var, ondan sonra her şeyin yolunda olduğunu söyleyecekler. Eğer götürmezsek peşimizden gelecekler.”

“Ama kayıtla polise gidebilirdik. Onları suçlu çıkarmak için yeterli kayıtlar!”

“Sanırım onları korkutmak için yeterli değil.”

Bir kısmım bu yaptığımızın onları uzak tutmaya yeterli olup olmayacağını hep merak etmişti. Görünüşe göre değilmiş.

“Üç gün, ha?”

“Üç gün.”

“Immm, peşinizde olan insanların oldukça önemli olduğunu biliyorum ama sizce de onu hastaneye götürmemiz gerekmiyor mu?” diye araya giriyor Marissa.

“Hayır!” diye bağıyor Nash. “Hastane olmaz. Kayıt tutuyorlar. Ve yetkili mercileri çağırıyorlar.”

“Tamam ama sadece burada yatıp ölmene de izin veremeyiz.”

“Sorun yok, dostum. Bir adam tanıyorum.” diyor Gavin.

“Bir adam?” diye soruyor Nash. “Öldürülmeye ihtiyacım yok. Sadece dikiş atılmasına ihtiyacım var.”

“Evet, bu adam onu da yapabiliyor.”

“Onu da” kısmı konusunda hiçbir şey söylemiyorum. Gavin’in çoğu bağlantılarının...karanlık olduğunu söyleyebilirim.

“Bu kadar...kalabalık bir yere gelir mi bilmiyorum ama.”

Bir saniye boyunca düşünüyorum. “Yolculuk yapabilir misin?” diye soruyorum Nash’e.

Acısını saklamaya çalışıyor. “Evet. İyiyim.”

“Şehirdeki daireye gidebilirsin. Adamın oraya gelmesini sağlayabiliriz.”

“Neden benim daireme gitmiyoruz? Bu şekilde ona göz kulak olabilirim.” diye öneriyor Marissa.

“Çok tehlikeli.” diyor Olivia.

“Hemfikirim.” diye ekliyor Nash.

“Bende kalacağım.” diye öneriyor Gavin. “Bu durumda kendisini savunamaz. Birkaç gün kalıp onlara göz kulak olabilirim.”

“Buna gerek yok. Bu insanlar her kimse artık zaten ona bir ültimatoma verdiler, tekrar saldırımları çok saçma olmaz mı? Eğer onu öldürmek isteselerdi bunu zaten yaparlardı.” Marissa, bir şekilde ortamdaki mantıklı sakin ses olmayı başarıyor. “Orada kendi başımıza kalabiliriz.”

“Babanda kalacağınızı sanıyordum.” diyor Olivia.

“Hayır. Orada kalamam. Babamın yanında. Artık kimseyi tanıyamıyormuşum gibi hissediyorum.”

“O zaman bende gelip seninle kalacağım.” diyor Olivia.

“Kesinlikle olmaz.” diyorum aniden.

“Neden olmasın? Tek koruması bıçaklanmış birisiyken orada tek başına kalamaz.”

“Burada benimle kalman gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor. Sorun olmayacak. Bize üç gün verdiler. O zamana kadar bize bulaşmayacaklarına emimim.”

“Olivia, bu riski almayacağım. O kadar.”

“O kadar, ha? Yani konuyla ilgili benim bir şey söyleme hakkım yok.”

Gözlerinden kıvılcımların fışkırdığını görebiliyorum. Gergin bir durum ve oldukça sinirli. Bu bir şekilde baştan çıkarıcı ama şimdi bunları düşünmenin ne yeri ne zamanı.

Cevap vermeden önce kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum.

“Duygusuz bir diktatörmüşüm gibi davranmaya çalışmıyorum ama şu an oraya gitmen iyi bir fikir değil.”

“Ama Marissa'nın gitmesinde sorun yok.”

“Pek sayılmaz, evet.”

“Pek sayılmaz ama tam anlamıyla değil.”

“Tam anlamıyla? Muhtemelen değil.”

“O zaman karar verildi. Bende gidiyorum.” Olivia Gavin'e dönüyor. “Senin arabana binebilir miyim?”

Olivia'yı seviyorum ama tam şu an da onu boğmak istiyorum. “Hayır, binemezsin. Biz Nash'i Marissa'nın evine götürene kadar Gavin burada kalıp kulübü kapatacak.”

Olivia Gavin'e bakıyor. Gavin omuzunu silkip Olivia'ya gülümsüyor bu işe bulaşmak istemediğini gösterircesine. “Adamın bizimle orada buluşabilir mi?”

“Sanırım. Bana borcu var.”

“Tamam o zaman.” Nash'e dönüyorum. “Arabaya gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, ben hallederim.” Sıradan bir şeymiş gibi söylüyor ama kendini doğrultmaya çalıştığında bile alnından ter fışkırdığını görebiliyorum. Kendisini ayağa kaldırmayı başardığında Olivia bir tarafına, Marissa’da diğer tarafına geçerek garajdaki arabaya kadar ona eşlik ediyorlar. Topallayarak yanımdan geçtiğinde Nash’in dudaklarının kıvrıldığını görüyorum.

Lanet olası pisliğin hoşuna gidiyor bütün bunlar!

Eğer başkası bu durumda olsaydı eğlenceli olabilirdi ama şimdi gülmüyorum. Onun Olivia’ya dokunmasını istemiyorum. Onu Olivia’nın yakınında istemiyorum aslında. Bu mantıksız ve muhtemelen birazdan fazla bir şekilde kıskançlıkla ilgili ama umurumda değil. Durum bu. Nasıl hissettiğimi değiştirmiyor.

Onu arka koltuğa yerleştirene kadar dişlerimi sıkıyorum. Tek eksiği ikisinin de onu alnından öpmesi herhalde.

İçimden küfretmek geliyor. Marissa’nın arabası sokağın karşısında park edilmiş halde o yüzden önce onun yola çıkmasını bekleyip sonra onu takip ediyorum. Arabaları park ettiğimizde iki kızda gözlerimi devirme isteği uyandıracak şekilde Nash’e yardım etmek için koşuyor. Ama bunu yapmıyorum. Bunu yapacak kadar aptal değilim. Eğer bunu yaparken yakalanırsam bu beni bir pislik gibi gösterir, aslında tam da şu anki halimi özetliyor bu. En azından Nash’e karşı. Bu durumdan eğlendiğini biliyorum. Olivia’ya yaslanırken muhtemelen beni kızdırıyor olmaktan dolayı da eğleniyordur.

Olivia.

Kalleş.

“Anahtarlar.” diyorum Marissa’ya yanından geçerken. Anahtarları bana uzatıyor, önden gidip kilidi açıyorum. Kapıyı açıp bir süre içeriyi dinlemek için duraklıyorum. Bir şey duymayınca ışıkları açıp etrafa bakıyorum. Birkaç gün önce Olivia’nın eşyalarını aldığım günkü gibi duruyor her şey. Bu iyi bir şey.

Sanırım yerdeki eşyaları kenara itip Nash’in geçişini kolaylaştırabilirdim. Ama sonra dudaklarındaki kendini beğenmiş kıvrılmayı hatırlıyorum ve eğer kibirli kıcının üstüne düşerse ödeşebileceğimizi düşünüyorum.

Kapıya doğru dönüyorum. Üçü de orada duruyor. “Evet?” diye teşvik ediyorum girmeleri için.

Nash ve Olivia’nın içeri bir adım attığını görüyorum. Marissa içeri girmiyor. Olivia ona doğru bakıyor. “Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Babanın evine dönebilirsin. Ya da Cash’in dairesine. Eğer buraya tekrar girmek istemiyorsan kimse seni suçlayamaz.”

Olivia’ya hakkını vermemliyim. Oldukça iyi bir noktaya değindi. Marissa çok korkmuş görünüyor. Normalde de teni soluk ama şu an loş ışığın altında neredeyse ölü gibi görünüyor.

Gözleri girişte geziniyor sonra Olivia’ya dönüyor. Titrek bir nefes aldığını duyuyorum. Eğer rol yapıyorsa Marissa gerçekten bu işte çok iyi. Olağanüstü derecede. Daha önce tahmin edeceğimden çok çok iyi.

“Hayır, bunu yapmam gerekiyor. Sonsuza kadar korkarak yaşayamam. Her şey eskisi gibi olmalı, değil mi?” diyor zayıf bir gülümsemeyle.

“Nash’ı ben yardım ederim. Kendine biraz zaman tanı.”

Marissa derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. “Hayır, ben iyiyim.”

Belki de bu bir aile özelliğidir, kendi kendini düzeltme fikrini hayatına yansıtma yeteneği, çünkü şu an Marissa daha önce Olivia’nın birkaç defa yaptığı şeyi yapıyor. Kendi kendini düzeltiyor. Belki onu yarı insan yapacak kadar Olivia’nın özelliklerini taşıyordur.

Üçü birden dairenin içine giriyor. Oturma odasına geldikleri süre içinde sanırım Nash Marissa’ya Marissa’nın ona yardımcı olmasından daha çok yardımcı oluyor.

“Buradan.” diyor kendi yatak odasını işaret ederek. “Benim odamda kalabilir. Ben kanepede yatarım.” Kimse tartışmıyor, ben ağzımı bile açmıyorum. Bu zaten benim fikrim değildi. Tabiki de kanepede ben kalmayacağım. Ben Olivia’yla kalacağım. Marissa kendi başının çaresine baksın.

Kızlar Nash’in ceketini ve tişörtünü çıkarmaya başladıklarında Gavin’in adamını beklemek için dışarı çıkacağımı bahane ederek oradan kurtuluyorum. Bu kulağa aptalca geliyor ama onun başka bir adamın tişörtünü çıkartma düşüncesi beni çileden çıkartıyor, o adam benim ikiz kardeşim olsa bile. Aslında bu işleri daha kötü hale getiriyor. Sanki bunu bana yapıyormuş gibi. Ama aslında yapmıyor. Açık giriş kapısında bekleyip kendimi çok kızgın hissederken fark edilebilir bir özelliği olmayan siyah bir otomobil kaldırımın kenarı-

na park ediyor. Kısa bir adam arabadan iniyor üstün-körü etrafa bakınıp sırtına çantasını asıyor ve yavaşça eve doğru yürüyor. Yanıma geldiğinde adamın çok genç olduğunu fark edip şaşıyorum.

“Yaralı nerede?” diye soruyor hemen. Genç ya da değil, adam tümüyle işle ilgili.

“Ve sende?” Benim aptal olduğumu düşünüyor olabilir ama felaket derecede yanılıyor olur.

“Delaney. Gavin gelmemi istedi.”

“Onun uçak arkadaşlarından biri misin?”

“Hayır. Onunla Honduras’ta birlikte çalıştık.”

Gavin’in bu yerden birkaç defa bahsettiğini hatırlıyorum. Görünüşe göre orada işe alınmış birkaç... uzmandan biriymiş orada. Her şey ters gitmiş. Onun anlattığı ufak parçasından anladığım kadarıyla, kiralık askerler için savaş zamanında siperlerin içinde olmak gibiymiş. Eğer bu adam onunla birlikteyse orada, birbirlerine nasıl borçlu olduklarını anlıyorum.

“Buradan.” diyorum onu Marissa’nın odasına doğru yönlendirirken. Nash’in yarasını dikmeye hazırlanırken hepimiz ayakta meraklı izleyiciler olarak duruyoruz. Çantasında eczane ve inanılmaz bir ilkyardım seti taşıyor olmalı. Nash’e birkaç iğne yapıyor ve kırarak açtığı bir tüpteki solüsyonla yaralarını temizliyor. Nash’in yarasına başka bir şeyle dolu bir iğne yapıyor (tahminim Lidocaine ya da onun gibi bir şey olduğu ile ilgili) ve sonra steril eldivenler takarak yarasını dikmeye başlıyor. İş bittiğinde yatağın baş ucuna bir şişe ilaç bırakıp Nash’e iki hafta boyunca günde üç tane içmesini söylüyor sonra başıyla onu selamlayıp çıkmak için ayağa kalkıyor.

Ona kapıya kadar eşlik ediyorum çünkü hala adama güvenmiyorum. Eşikte duruyor bana kısa bir baş selamı vermek için duruyor ve sonra yürüyüp gidiyor. Hepsi bu. Katiller- farklı bir türler. Bu çok açık. Herhangi bir öneride bulunmadan önce kadınların Nash konusundaki telaşlanmalarının bitmesini bekliyorum.

“Peki, sanırım hepimizin dinlenmesi gerek.”

“Marissa, yatağımı istemediğinden emin misin? Çok fazla şey yaşadın...”

Olivia’ya gülümsüyor, önerisinden etkilendiği çok açık. “Hayır, sanırım onunla biraz daha kalacağım. Siz ikiniz gidin.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Ayrıca zaten bu kanepede oldukça rahat.”

“Gerçekten de öyle.” diyor Olivia. Birbirlerine gülümsüyorlar, sanki ortak bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi görünüyor. Bu benim Olivia’ya daha çok saygı duymama sebep oluyor, ona çok kötü davranan birisine karşı olan öfkesini bu kadar kolay ve hazır bir şekilde gömdüğünü görmek. Ama bu onun bir parçası. Onu bu kadar harika yapan şey.

“Tamam, sanırım biz yatağa geçeceğiz. Önce bir duşa ihtiyacım var ve sonra muhtemelen bebekler gibi uyuyacağım.”

“İyi geceler.” diyor Marissa, yatağın Nash’in yatmadığı yerine doğru yürürken. “Hey, Liv?”

Lanet olsun! Olivia kapıda durana kadar sonunda baş başa kaldığımızı düşünüyordum.

Marissa'ya bakmak için dönüyor. Ve yine, Marissa'daki değişimi görebildiğimi fark ediyorum. Belki de bir pislik olmaktan vazgeçmesi için gereken şey buydu.

“Teşekkürler.”

Birbirlerine bakıyorlar. Olivia gülümsüyor. Marissa gülümsüyor.

“Aile bunun için vardır.”

Sonunda Nash ve Marissa'dan kurtuluyoruz. Olivia çok konuşmuyor, sadece bazı eşyalarını alıp banyoya götürüyor. Birkaç dakika sonra, duştan gelen su sesini duyuyorum. Birkaç dakika sonrada sesin kesildiğini. Duşa davet edilmediğim için biraz kızgınım. Tabi yine de gidip ona katılabilirdim ama eğer hala bana kızgınsa bu pek akıllıca bir hareket olmazdı.

Kıyafetlerimi çıkarıp yatağa tırmanıyorum ve ışıkları kapatıp onu bekliyorum. Sabah olmadan bu işi halledeceğiz, öyle ya da böyle.

Sessizce banyonun kapısı açılıyor. Odası çok karanlık ve kapı da kapalı o yüzden geldiğini göremiyorum ama yatağa doğru yürürken çıkardığı hafif ayak seslerini duyabiliyorum. Nazikçe örtüleri kaldırıyor ve yanına uzanıyor. Konuşmadan önce onun rahatça uzanmasını bekliyorum.

“Anlamamı istediğim bir şey var.” diye başlıyorum. Sert nefes alışını duyuyorum. “Ne?”

“Ödümü kopardın.”

“Senin üzgün olduğunu bile bile hemen gidip uyuyacağımı mı düşündün?”

Bu biraz sinirimi bozuyor.

“Sadece Marissa’ya olanlar hakkında nasıl bu kadar az umursayabildiğini anlamıyorum.”

“Birkaç sebebi var aslında. Bir, onun nasıl biri olduğunu biliyorum. İki, sana nasıl davrandığını bu kadar kolay bir şekilde unutamam. Ve üç, o sen değil. Üzgünüm ama sen benim ilk önceliğimsin.”

“Öyle olsa bile nasıl onun buraya tek başına gelmesine izin verebildin, tümüyle güvenli olmadığını bile bile?”

“Olivia, o yetişkin bir kadın. Ne yapmak istiyorsa onu yapabilir. Ve gideceği güvenli bir yer yok değil. Babasıyla kalabilirdi. Sadece canı istemedi.”

“Bununla ilgili nasıl bu kadar soğukkanlı olduğunu anlamıyorum.”

“Nasıl olduğunu söyleyebilirim. Bu Marissa’yla ilgili değil. Hiçbir zamanda olmadı. Bu seninle ilgili. Seni güvende tutmak. Ona aşık değilim. Sana aşığım. Sensiz yaşamak istemediğimi anlayamıyor musun? Sensiz yaşayamayacağı mı? Sana bir şey olsa ne yapardım ben? Buraya tek başına gelmene izin veremezdim. Bu riski alamazdım. Eğer risk seni kaybetmekse hiçbir zaman bu riski almayacağım. Hiçbir zaman. Neden bunu anlayamıyorsun?”

Hislerimi ortaya dökerken sesim yükselmişti bu sebeple söyleyeceklerim bittiğinde sessizlik her şeyi daha belirgin hale getiriyor.

Olivia yanıt vermiyor ama hareket ettiğinde yatağın oynadığını hissediyorum. Sonra elini karnıma koyduğunu hissediyorum, yumuşak ve sıcak.

“Cash?” diye fısıldıyor.

“Evet?”

Elleri göğsüme kayıyor ve üzerime çıkarken boynuma dolanıyor. Dudaklarını dudaklarıma tüy yumuşaklığında bir öpücük bırakıyor. “Söylemen gereken tek şey buydu.”

“Bunu söylemek için bana bir şans vermedin.” diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

“Gelecek zaman, önce bununla başla.” diyor. Dudaklarımda yayıldığını hissediyorum. Sırıttığını biliyorum. Hızlıca kollarımı onun etrafında dolayıp üzerinden yuvarlanıp bacaklarının arasına yerleşiyorum. Şu anda çıplak ve hemen onun içine girmek için bütün vücut kontrolümü kullanmam gerekiyor. Vücudu sanki soğuk bir gecedeki sıcak bir banyo gibi hissettiriyor. Ruhu sanki kuru bir çölde ferahlatıcı bir vaha gibi hissettiriyor. Ve kalbi sanki kayıp bir gemi için güvenli bir limanmış gibi hissettiriyor.”

“Yani bir dahaki sefere sana aşık olduğum gerçeği ile mi başlamalıyım?” diyorum girişini şimdiden sert ve zonklayan sertliğimin başıyla okşarken.

“Evet. Her zaman bununla başla.”

“Sana aşığım, Olivia Townsend.” diye fısıldıyorum onun içine kayarken. Derin bir nefes aldığını hissediyorum ve bende aynısını yapıyorum.

“Sana aşığım, Cash Davenport.”

Sadece başı kalacak kadar onun içinden çıkıyorum sonra tekrar içine kayıyorum, bu sefer biraz daha derine. “Beni asla terk etmeyeceğine söz ver. Benimle kal, Olivia. Yarın eve benimle gel ve kal.”

Duraksıyor ama sadece bir saniyeliğine. Konuştuğunda sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

“Beni istediğin sürece seninle kalacağım.”

“Sonsuza kadar seni yanımda isteyeceğim. Sensiz başka bir gece bile geçirmek istemiyorum. Hiçbir zaman. Sana bir şey olması düşüncesine dayanamıyorum. Kavga ettiğimiz düşüncesine dayanamıyorum. Delicesine mutlu olman dışında başka bir şekilde olman düşüncesine dayanamıyorum. Benimleyken.”

“O zaman benim delicesine mutlu olduğumu düşün.

Seninle.

Daima.”

“Daima,” diye tekrarlıyorum dudaklarını dudaklarım ile kapatırken. İçinde hareket ettiğimde tekrar derin bir nefes alıyor.. Bu sefer nefesini içime çekiyorum, nefesi benim bir parçam oluyor onun benim bir parçam olduğu gibi. Ve ben bunu bu şekilde seviyorum çünkü ikisini de geri vermeyi düşünmüyor. Ne şu an ne de hiçbir zaman.

Epilog – Nash

Yabancı bir yerde uyanmakla arka sokak doktorunun verdiği ilaçlar yüzünden gözlerimi açtığımda biraz kafam bulanık. Fark ettiğim ilk şey harika kokan bir kadının bana doğru kıvrılıp yattığı. Fark ettiğim diğer şeyse bacağımın üzerine koyduğu bacağının sertleşme neden olması.

Neler olduğunun ve nerede olduğumun detayları yavaş yavaş netleşiyor kafamda. Çok fazla ağrım yok, bu da beni şaşırtıyor. O piçin beni at pisliğine ya da öyle bir şeye batırılmış bir bıçakla bıçakladığını anladım. Ama şu an oldukça iyi hissediyorum.

Erkek kardeşimin tanıdık sesinin diğer odadan geldiğini duyana kadar en azından. Kısık sesle telefonda konuşuyor.

“Bunu sen mi yaptın?”

Bir duraklama.

“Bunun ne olduğunu kesinlikle biliyorsun,” diye kükrüyor. “Bunu. Sen. Mi. Yaptın?”

Başka bir duraklama.

“Sana güvenmek mi? Kafayı yemiş olmalısın-”

Mırıldanmadan önce iç geçirmesinin kükrete dönüşmesini duyuyorum. “Şimdi ne yapacağız? Sevdiğim insanları korumak için bazı düzenlemeler yapmam lazım.”

Ne hakkında konuştuğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok – benim ufak motorsiklet kazam. Cash herkes hakkında çok fazla endişeleniyor.

Ama benim için değil.

Benim bir görevim var. Sadece bir tane. Ve gitgide annemin hayatını alan örgütü yok edecek planlarımı tek başıma yapmam gerekecekmiş gibi görünüyor.

Yedi yıl önce evimi terk ettiğimden beri öğrendiğim tek bir şey varsa o da kimseye güvenemeyeceğimdir.

Buna ailemde dahil.

New York Times çok satan yazarlarından M. Leighton'dan Soluk Soluğa'ya çok sıcak bir devam kitabı.

Yaşadığı romantik ilişkilerinin hiçbirisi, soru işaretleriyle dolu olsa da Olivia'ya, Cash'le yaşadığı kadar kendini doğru hissettirmemiştir. Cash, görünüşte güvenilir-
mez oluşu ve arzularını tatmin etmedeki başarısıyla "Kötü Çocuk" ününü çoktan
hak etmiştir. Yalnız Cash, kendisini olduğu gibi kabul eden kadınla birlikte, geçmi-
şinden kurtulmaya çalışmaktadır. Ve bu değişiklik arzusunun esas nedeni, Oli-
via'nın Cash'in dünyasında apayrı bir yere yerleşmesinin ayak sesleridir.

Ta ki geçmişten gelen karanlık görünümlü yabancılar, Olivia ve Cash'in dün-
yasını tersine çevirene kadar. İstedikleri şeyi ancak Cash verebilir, eğer Cash, iste-
diklerini vermezse o zaman bu karanlık yabancılar onun hayatta en çok değer
verdiği tek şeyi, yani Olivia'yı elinden alacaklardır. Olivia, Cash'e aşık olmanın
büyük bir olasılıkla kendisini mahvedeceğini hissediyor, ama bu yeni tehlike, hayal
edebileceğinden çok daha büyüktür.

Gelişmeler, Olivia'nın hayatı konusunda Cash'e güvenmekle birlikte, ana
nedeninin artık kalbinin ona ait olduğunu hissetmesiyle devam ediyor.

Kıpır kıpır diyaloglar ve beklenmedik bir son.

(Female First)

Suluk Soluğa şehvetli, seksi ve çok SICAK!... Hikayenin nasıl devam edeceğini

SABIRSIZLIKLA bekliyorum!!!

(The Bookish Brunette)

Bayıldım bu kitaba...

(Sneaky Books)

20

Optimum Kitap

www.optimumkitap.com
internet satışı: www.kitapsihirbazi.com

OptimumKitap